

DIEVA MĪLESTĪBA UN TAISNĪBA

Džons Pekhams

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2025. GADA 1. CETURKSĒM

MĪLESTĪBAS UN TAISNĪBAS DIEVS

Dievs ir mīlestība. Tā teikts 1. Jņ. 4:8 un 16. Par šo faktu liecina visa Bībele. Kristīgās ticības centrā ir Dieva mīlestības raksturs. Mīlestība ir pamatā tam, kas ir Dievs, tā ir pamatā visam, kam mēs ticam, un tai ir jābūt pamatā visam, ko darām. Attiecīgi tas, kā mēs izprotam mīlestību, ietekmē visu mūsu ticību un darbus. Ja, piemēram, kāds uzskata, ka Dieva mīlestība ir jānopelna vai jāizpelnās, cilvēks var domāt, ka Dievs viņu nemīl, jo viņš ir grēcīgs un necienīgs. Un attiecībā uz citiem cilvēks var domāt, ka viņi savukārt ir pelnījuši mīlestību – šī ir katastrofas recepte.

Šajā un daudzos citos veidos tam, kā mēs izprotam Dieva mīlestību, ir milzīga ietekme uz mūsu ticību un darbiem. Tomēr kas ir mīlestība? Ja jūs lūgtu desmit cilvēkiem definēt mīlestību, jūs varētu saņemt desmit dažādas atbildes. Pat kristiešu vidū ir daudz mītu un atšķirīga izpratne par Dieva mīlestību.

Piemēram, kristieši piedāvā dažādas atbildes uz šiem svarīgajiem jautājumiem: Vai Dieva mīlestība tikai dod, bet nekad neņem? Vai dievišķā mīlestība ir pilnīga pašuzpurēšanās, vai arī Dievs var priecāties par cilvēkiem un tie var iepriecināt arī Viņu? Vai Dieva mīlestība ir emocionāla? Vai Dievs tiešām rūpējas par cilvēkiem? Vai Dieva mīlestību var noraidīt vai zaudēt? Vai Dieva mīlestība pret radītām būtnēm var būt abpusēja? Vai dusmas ir savienojamas ar mīlestību? Kā mīlestība un taisnīgums sader kopā? Ja Dievs ir mīlestība, kāpēc šajā pasaulē ir tik daudz ļaunuma? Vai cilvēki var mīlēt tā, kā mīl Dievs? Ja jā, kā tas izskatītos?

Atbildes uz dažiem no šiem jautājumiem varētu šķist pašsaprotamas, taču kristieši dievišķo mīlestību traktē dažādi. Un daudzas atbildes, kuras dažkārt tiek uzskatītas par pašsaprotamām, tuvāk apskatot, izrādās nesavienojamas ar to, ko Svētie Raksti māca par Dieva mīlestību.

Mēs neatrisināsim visus šos jautājumus uzreiz, bet pievērsīsimies šiem un citiem jautājumiem visa ceturkšņa garumā. Un mēs ieraudzīsim, ka Dieva mīlestība ir daudz lielāka, nekā mēs domājam. Dieva mīlestība, kā tā attēlota Svētajos Rakstos, ir daudz pārāka par idejām, kas mūsdienās tiek uzskatītas par “mīlestību”. Nākamajās nedēļās mēs rūpīgāk aplūkosim dažus no ievērojamākajiem un skaistākajiem Dieva mīlestības aspektiem, kas ir atklāti Bībelē.

Virzoties uz priekšu, mēs redzēsim, kā dievišķā mīlestība un taisnība ir nesaraujami saistītas savā starpā. Bībeles Dievs mīl taisnīgumu (sk., piem., Jes. 61:8). Bībele atklāj, ka dievišķā mīlestība un taisnība iet kopā tik ļoti, ka nevar pastāvēt cits bez cita. Tā kā Dievs ir mīlestība, Viņš ir dziļi noraizējies par netaisnību un ciešanām šajā pasaulē, un Viņš solidarizējas ar apspiestajiem un cietējiem, labprātīgi uzņemoties sāpes un bēdas, ko ļaunums ir izsaucis radībā, – tik lielā mērā, ka pats Dievs kļūst par vislielāko ļaunuma upuri.

Visā Bībelē Dievu vairākkārt apbēdina un sāpina ļaunums un ciešanas, jo Viņš katru cilvēku mīl vairāk, nekā mēs spējam iedomāties. Dieva mīlestības dziļumu varam redzēt brīdī, kad Kristus raudāja par Savu tautu, sakot: “Jeruzaleme, Jeruzaleme, tu, kas nokauj praviešus un nomētā ar akmeņiem tos, kas pie tevis sūtīti! Cik reižu Es gribēju sapulcināt ap Sevi tavus bērnus, kā vista sapulcina savus cālīšus apakš saviem spārniem, bet jūs negribējāt” (Mt. 23:37, NKJV).

Bībeles Dievs, kas ir mīlestība, Svētajos Rakstos bieži tiek attēlots sirds sāpēs un sērās par atraidīto un zaudēto mīlestību. Viss Svēto Rakstu stāsts ir par to, ko Dievs ir darījis un dara, lai atjaunotu mīlestību katrā Visuma nostūrī un dziļākajā aizā. Par šo un daudz ko citu runāsim šī ceturkšņa Bībeles studijās.

Džons Pekhams ir “Adventist Review” redaktora palīgs. Laikā, kad tika rakstīts šis Bībeles studiju materiāls, viņš bija teoloģijas un kristīgās filozofijas profesors Septītās dienas adventistu Endrjūsa universitātes teoloģijas seminārā.

Citātu beigās norādītas oriģināllapuses.

Ja nav norādīts citādi, Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

DIEVS MĪL NEIEROBEŽOTI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 33:15–22, Hoz. 14:1–4, Atkl. 4:11, Jņ. 17:24, Mt. 22:1–14, Jņ. 10:17, 18.

ATMIŅAS PANTS:

“Es griezišu par labu viņu atkrišanu, Es viņus labprāt mīlēšu, jo Manas dusmas pret viņiem izzudīs” (Hoz. 14:5).

Lai gan Pēteris bija trīs reizes noliedzis Jēzu, kā Jēzus bija to paredzējis (Mt. 26:34), šie noliegumi nebija stāsta beigas. Pēc augšāmcelšanās Jēzus jautāja Pēterim: “Vai tu Mani mīli vairāk nekā šie?” Tas Viņam saka: ‘Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu!’ Viņš saka tam: ‘Gani Manus jērus!’ Vēl otru reizi Viņš tam saka: ‘Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli?’ Tas Viņam saka: ‘Tiešām, Kungs, Tu zini, ka es Tevi mīlu!’ Viņš saka tam: ‘Gani Manas avis!’ Trešo reizi Viņš tam saka: ‘Sīmani, Jāņa dēls, vai tu Mani mīli?’ Pēteris noskuma, ka Viņš trešo reizi viņam sacīja: vai tu Mani mīli? – un sacīja Viņam: ‘Kungs, Tu zini visas lietas, Tu zini, ka es Tevi mīlu.’ Jēzus saka: ‘Gani Manas avis!’ (Jņ. 21:15–17). Tāpat kā Pēteris trīs reizes bija noliedzis Jēzu, Viņš, uzdodot izšķirošo jautājumu: “Vai tu mani mīli?”, trīs reizes rehabilitēja Pēteri.

Lai cik mūsu stāvoklis atšķirtos no Pētera apstākļiem, daudzējādā ziņā princips ir tas pats. Tas ir, jautājums, ko Jēzus uzdeva Pēterim, patiešām ir galvenais, ko Dievs katram no mums jautā mūsu laikā un vietā: vai tu Mani mīli?

Viss ir atkarīgs no mūsu atbildes uz šo jautājumu.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. janvārī.

Tālāk par saprātīgām cerībām

Dievs mums ne tikai jautā: “Vai tu Mani mīli”, bet arī Pats mīl katru cilvēku un dara to labprātīgi. Patiešām, Viņš sirsnīgi mīl tevi un mani, un katru cilvēku vairāk, nekā mēs varētu iedomāties. Un mēs atpazīstam šo mīlestību pēc tā, kā Viņš ir rīkojies Savas tautas vēsturē.

Izlasī 2. Moz. 33:15–22 un apsver šo pantu kontekstu. Ko šī rakstvieta, īpaši 19. pants, atklāj par Dieva gribu un mīlestību? _____

Viss šķita zaudēts. Neilgi pēc tam, kad Dievs bija apbrīnojami atbrīvojis Savu tautu no verdzības Ēģiptē, Israēla tauta sacēlās pret Dievu un pielūdza zelta teļu. Kad Mozus nokāpa no kalna, viņš ieraudzīja, ko tauta bija izdarījusi, un nometa zemē plāksnes, uz kurām bija uzrakstīti desmit baušļi, tās sadragājot. Lai gan cilvēki bija zaudējuši jebkādas tiesības uz derības priekštiesībām un svētībām, ko Dievs viņiem bija dāsnī piešķīris, Dievs tomēr vēlējās turpināt ar viņiem derības attiecības, neskatoties uz to, ka viņi nebija cienīgi saņemt derības svētības.

2. Mozus grāmatas 33:19 vārdi – “Es esmu žēlīgs, kam esmu žēlīgs, un, par ko Es apžēlojos, par to Es apžēlojos” – bieži tiek nepareizi skaidroti, ka Dievs patvaļīgi izvēlētos būt līdzjūtīgs un žēlīgs pret vieniem, bet otriem ne. Tomēr konteksts to neapstiprina. Tā Dievs nedarbojas, pretēji populārai teoloģijai, kurā Dievs ir paredzējis dažiem iet bojā un piedzīvot mūžīgu nosodījumu.

Ko tad Dievs šeit atklāj? Būtībā Dievs pasludina, ka Viņam kā visa Radītājam ir tiesības un pilnvaras brīvi dāvat žēlastību un līdzjūtību pat visnecienīgākajiem cilvēkiem. Un Viņš to dara šajā situācijā, pat pēc sacelšanās ar zelta teļu, dāvājot žēlastību Savai tautai Israēlam, kaut arī viņi to nebija pelnījuši.

Šis ir viens no daudzajiem gadījumiem, kad Dievs parāda mīlestību par spīti cilvēciskai loģikai un cerībām. Laba ziņa mums visiem, vai ne?

Kādā veidā Dievs ir turpinājis atklāt un izpaust tev Savu mīlestību – daudz tālāk par jebkādam saprātīgām cerībām? _____

Vienpusēja mīlestība

Pārsteidzošs Dieva mīlestības pret kritušo cilvēci piemērs atrodams stāstā par Hozeju. Dievs pavēlēja praviem Hozejam: “Ej un ņem sev netikli sievu līdz ar netiklībā dzimušiem bērniem, jo zeme arvien vairāk atkrit no Tā Kunga un kļūst netikla” (Hoz. 1:2). Hozeja un viņa neuzticīgā sieva bija dzīva mācība par Dieva mīlestību pret Savu tautu, neskatoties uz Israēla neuzticību un garīgo netiklību. Tas ir, šis ir stāsts par Dieva brīvi dāvāto mīlestību tiem, kuri to nav pelnījuši.

Patiešām, neskatoties uz Dieva uzticību un mīlestību, cilvēki atkal un atkal sacēlās pret Viņu. Svētie Raksti vairākkārt apraksta Dievu kā tādu, kas vienpusīgi mīl neuzticīgu dzīvesbiedru. Viņš bija no visas sirds un uzticīgi mīlējis Savus ļaudis, bet tie bija Viņu nicinājuši, kalpojuši citiem dieviem un tos pielūguši, dziļi apbēdinot Viņu un izjaucot attiecības, šķietami bez iespējas tās atjaunot.

Izlasī Hoz. 14:1–4. Ko šie panti atklāj par Dieva nelokāmo mīlestību pret saviem ļaudīm? _____

Pēc tautas atkārtotās sacelšanās Dievs paziņo: “Es griezīšu par labu viņu atkrišanu, Es viņus labprāt mīlēšu.” Vārds “labprāt” frāzē “Es viņus labprāt mīlēšu” ir tulkojums ebreju vārdam (“nedabah”), ar nozīmi, ka tas tiek piedāvāts brīvprātīgi. Tas ir tas pats vārds, ko izmanto attiecībā uz labprātīgajiem ziedojumiem svētnīcā.

Visā Hozejas grāmatā un citur Svētajos Rakstos Dievs Saviem ļaudīm izrāda apbrīnojamu uzticību un līdzjūtību. Lai gan viņi vairākkārt aizgāja ar citiem mīļākajiem, šķietami neatgriezeniski salaužot derības attiecības, Dievs pēc Savas brīvās gribas turpināja parādīt viņiem mīlestību. Cilvēki nebija to pelnījuši; viņi bija noraidījuši un zaudējuši visas likumīgās tiesības uz to. Tomēr Dievs turpināja dāvāt viņiem mīlestību bez jebkāda spiediena vai kādiem priekšrakstiem. Šeit un citviet Svētie Raksti pastāvīgi parāda Dieva mīlestību kā brīvu un labprātīgu.

Daudzi cilvēki domā par Dievu kā par tālu un bargu valdnieku un tiesnesi. Kā priekšstats par to, ka Dievs tiek nicināts un apbēdināts kā vienpusīgs mīlnieks neuzticīgam dzīvesbiedram, palīdz jums ieraudzīt Dievu jaunā gaismā? Kā tas maina jūsu skatījumu uz savām attiecībām ar Dievu? _____

Brīvi dāvāta mīlestība

Dievs ne tikai turpināja brīvi dāvāt Israēlam Savu mīlestību, neskatoties uz vairākkārtējiem sacelšanās gadījumiem, bet arī turpina brīvi dāvāt mums mīlestību pat tad, kad esam grēcinieki. Mēs neesam pelnījuši Dieva mīlestību un nekad nevarētu to nopelnīt. Pie tam Dievam mēs neesam nepieciešami. Bībeles Dievam nekas nav nepieciešams (Ap. d. 17:25). Dieva mīlestība pret tevi, mani un visiem cilvēkiem ir pilnībā Viņa paša izvēle.

Salīdziniet Atkl. 4:11 un Ps. 33:6. Ko šie panti mums stāsta par Dieva brīvību attiecībā uz radīšanu?

Dievs labprātīgi radīja šo pasauli. Un tāpēc Dievs ir visas slavas, goda un varas cietis. Dievam nebija nepieciešamības radīt pasauli. Pirms pasaules radīšanas Dievs jau baudīja mīlestības attiecības, kas pastāvēja Dievībā.

Izlasī Jņ. 17:24. Ko tas mums stāsta par Dieva mīlestību pirms pasaules radīšanas?

Dievam radītā pasaule nebija vajadzīga kā Viņa mīlestības objekts. Taču saskaņā ar Savu mīlestības raksturu Dievs izvēlējās radīt pasauli un nodibināt mīlestības attiecības ar radīto.

Dievs ne tikai labprātīgi radīja šo pasauli kā Savas dāsnās mīlestības apliecinājumu, bet arī turpināja brīvi mīlēt cilvēkus pat pēc tam, kad cilvēki Ēdenē krita grēkā, un pat pēc tam, kad mēs katrs personīgi esam grēkojuši.

Pēc grēkā krišanas Ēdenē Ādamam un Ievai nebija tiesību turpināt dzīvot un saņemt Dieva mīlestību. Bet Dievs, kas uztur "visas lietas ar Savu spēcīgo vārdu" (Ebr.1:3), Savā lielajā mīlestībā un žēlastībā uzturēja viņu dzīvību un ir atradis veidu, kā mīlestībā samierināt cilvēci ar Sevi. Šī samierināšana ietver arī mūs.

Ko tas, ka Dievs turpina dāvāt mīlestību šai pasaulei, neskatoties uz tās atkrišanu un ļaunumu, stāsta mums par Viņa neizmērojamo mīlestību un raksturu? Kā šai patiesībai vajadzētu raisīt mūsos mīlestību uz Viņu?

Daudz ir aicināto, bet maz izredzēto

Dievs ne tikai mīl cilvēkus pēc Savas brīvās gribas, bet arī aicina mīlēt Viņu. Tas, ka Dievs mums dod iespēju brīvi izvēlēties – pieņemt vai noraidīt – Dieva mīlestību, ir redzams (cita starpā) Kristus līdzībā par kāzu mielastu.

Izlasī Mt. 22:1–14. Kāda ir šīs līdzības nozīme? _____

Kristus līdzībā par kāzu mielastu ķēniņš sarīko laulības savam dēlam un izsūta kalpus sasaukt tos, kas uzaicināti uz kāzām, bet “tie negribēja nākt” (Mt. 22:2, 3). Vairāk nekā vienu reizi ķēniņš sūtīja savus kalpus, bet tie ignorēja viņa uzaicinājumu un, vēl ļaunāk, sagrāba viņa kalpus un nogalināja (Mt. 22:4–6).

Vēlāk, ticis galā ar tiem, kas bija nogalinājuši dažus viņa kalpus, ķēniņš sacīja citiem kalpiem: “Kāzas ir sataisītas, bet viesi nebija cienīgi. Tāpēc eita uz lielceliem un aiciniet kāzās, kādus vien atrodat” (Mt. 22:8, 9). Pēc nākamās epizodes, kad kāds vīrs bez kāzu drēbēm tiek izmests ārā, norādot uz nepieciešamību saņemt no ķēniņa kāzu drēbes, lai piedalītos kāzu mielastā, Jēzus noslēdz līdzību ar noslēpumainu, bet ļoti jēgpilnu frāzi: “Daudz ir aicinātu, bet maz izredzētu” (Mt. 22:14).

Ko tas nozīmē? – Tie, kas beidzot ir “izredzēti” jeb “izraudzīti”, ir tie, kas pieņēmuši Kunga ielūgumu uz kāzām. Vārds, kas visā līdzībā ir tulkots kā “aicinājums” un “aicināt”, grieķiski ir “kaleo” (“zvanīt”, “aicināt”). Citiem vārdiem, tas, kurš beidzot ir “izredzēts” (“eklektos”), ir atkarīgs no tā, vai cilvēks ir labprātīgi pieņēmis uzaicinājumu.

Patiesībā Dievs sauc (tas ir, aicina) visus uz kāzu mielastu. Tomēr ikviens no mums var atteikties no Dieva mīlestības. Mīlestībai svarīga ir brīvība. Dievs nekad nevienam neuzspiedīs Savu mīlestību. Ar nožēlu jāsaka, ka mēs varam noraidīt mīlestības attiecības ar Dievu.

“Izredzētie” ir tie, kas pieņem aicinājumu. Tiem, kas mīl Dievu, Dievs ir sagatavojis lietas, kas ir daudz brīnīšķīgākas par visu, ko mēs varētu iedomāties. Atkal viss ir saistīts ar jautājumu par mīlestību un mīlestībai raksturīgo brīvību.

Kas jūsu dzīvē atklāj, ka esat pieņēmuši kāzu ielūgumu un ieradušies atbilstošās drēbēs? _____

Piesists krustā mūsu labā

Dievs aicina ikvienu mīlestības attiecībās ar Viņu, taču mūžīgos ieguvumus baudīs tikai tie, kas pieņems šo aicinājumu. Kā redzams līdzībā par kāzu mielastu, daudzi, kurus ķēniņš aicināja, “nevēlējās nākt” (Mt. 22:3).

Tāpēc īsi pirms krustā sišanas Kristus raudāja: “Jeruzaleme, Jeruzaleme, tu, kas nokauj praviešus un nomētā ar akmeņiem tos, kas pie tevis sūtīti! Cik reižu Es gribēju sapulcināt ap Sevi tavus bērnus, kā vista sapulcina savus cālīšus apakš saviem spārniem, bet jūs negribējāt” (Mt. 23:37). Kristus gribēja tos sapulcināt, bet viņi nevēlējās. Šis izplatītais grieķu darbības vārds, kas nozīmē “gribēt” (“thelo”), tiek lietots tekstā, ka Kristus vēlas tos glābt, gan arī frāzē, ka viņi nevēlas tikt glābti (un tas pats vārds bija arī iepriekš Mt. 22:3).

Tomēr Kristus devās uz krustu šo cilvēku un mūsu dēļ. Apbrīnojama mīlestība! Lai gan cilvēka grēks ir pelnījis nāvi, pats Dievs (Kristū) samaksāja cenu un ir radījis veidu, kā atjaunot sarautās attiecības starp Debesīm un zemi. Tīkmēr Viņš turpina dāvēt mums Savu mīlestību, lai gan Viņam nav nekāda pienākuma to darīt, ja neskaita Viņa paša brīvo apņemšanos.

Izlasi Jņ. 10:17, 18. Salīdzini ar Gal. 2:20. Kāds vēstījums mums ir šajos tekstos? ____

Augstākajā Dieva mīlestības izpausmē – pie krusta – mēs redzam, ka Kristus atdeva Sevi mūsu labā pēc Savas brīvās gribas. Kristus atdeva Savu dzīvību pēc paša iniciatīvas. Neviena Viņam neatņēma dzīvību; Viņš to labprātīgi atdeva saskaņā ar pestīšanas plānu, par kuru bija vienojies Debesīs pirms pasaules radīšanas.

“Mūsu pestīšanas plāns nebija kāda vēlāk radusies doma; tas nav pēc Ādama krišanas izstrādāts plāns. Tajā atklājās ‘noslēpums, kas mūžiem bijis neizpausts’. (Rm. 16:25) Pestīšanas plānā atklājās tie principi, kas kopš mūžīgiem laikiem ir bijuši Dieva troņa pamats. Jau sākumā Dievs un Kristus zināja, ka sātans atkritis un ka ar savu viltus varu panāks cilvēku krišanu. Dievs nebija noteicis, ka jārodas grēkam, bet Viņš jau iepriekš paredzēja tā rašanos un sagatavojās šai šausmīgajai iespējai. Dievs tik ļoti mīlēja šo pasauli, ka apsolīja dot Savu vienpiedzimušo Dēlu, ‘lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību’” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 22. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Kristus līdzības” nodaļu “Pretī līgavainim” (405.–421. lpp.).

“Šī tumsa ir pasauli pārņēmusī neizpratne par Dievu. Cilvēki vairs nepazīst Viņa raksturu. Tas ir ticis pārprasts un nepareizi skaidrots. Šajā laikā jātiek pasludināta vēstij, kas nāk no Dieva, vēstij, kuras iespaidā atspīd gaisma un kuras spēks glābj. Dieva raksturs ir jādara zināms. Pasaules tumsā jātiek izlieta Viņa godības gaismai, Viņa labestības, žēlsirdības un patiesības gaismai.

Šis ir darbs, kuru ieskicējis pravietis Jesaja, rakstīdams: “Pacel savu balsi ar spēku, Jeruzāleme, tu labās vēsts nesēja, un nebīsties! Pasludini Jūdas pilsētām: “Redziet, te ir jūsu Dievs! Redziet, Dievs tas Kungs nāk ar lielu spēku, un Viņa elkonis dod tam uzvaru, Viņa alga ir pie Viņa, un Viņa atmaksa ir Viņa priekšā!”” (Jes. 40:9,10)

Tiem, kas gaida līgavaiņa nākšanu, ir jāsaka cilvēkiem: “Redziet, jūsu Dievs.” Pēdējie žēlastības pilnās gaismas stari, pēdējā žēlastības vēsts, kas jāsniedz pasaulei, ir Viņa mīlestības rakstura atklāsmē. [416] Dieva bērniem ir jāatklāj Viņa godība. Ar savu dzīvi un raksturu tiem jāparāda, ko Dieva žēlastība viņiem darījusi.” (Elena Vaita “Kristus līdzības” 415., 416. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Sliktāka par domu, ka Dieva nav, būtu doma, ka Dievs mūs ienīst. Cik atšķirīgā pasaulē mēs dzīvotu, ja tā būtu patiesība?

2. Kāpēc, jūsu prāt, mūsdienās pasaulē ir tik daudz pārpratumu par Dieva raksturu? Apdomājiet un pārrunājiet veidus, kā jūs varētu palīdzēt cilvēkiem skaidrāk saskatīt Dieva mīlestības raksturu.

3. Kāda ir vēsts, kas šodien jāsludina par Dieva raksturu? Kā jūs izskaidrotu šo vēsti kādam, kurš vēl nav iepazinies ar Dieva mīlestības realitāti? Uz kuriem pierādījumiem jūs varat norādīt, kas parāda Viņa mīlestības un Viņa brīnišķīgā rakstura realitāti?

4. Runāt par Dieva mīlestību ir viena lieta. Atklāt un atspoguļot šo mīlestību savā dzīvē ir kas cits. Kādi “svētie darbi” varētu atklāt Dieva mīlestību apkārtējiem?

DERĪBAS MĪLESTĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Pēt. 3:9, 5. Moz. 7:6–9, Rm. 11:22, 1. Jņ. 4:7–20, Jņ. 15:12, 1. Jņ. 3:16.

ATMIŅAS PANTS:

“Jēzus viņam atbildēja: ‘Kas Mani mīl, tas Manus vārdus turēs, un Mans Tēvs to mīlēs, un mēs nāksim pie Viņa un ņemsim pie Viņa mājas vietu’” (Jņ. 14:23).

Daudziem ir mācīts, ka grieķu vārds “agape” attiecas uz mīlestību, kas raksturīga tikai Dievam, savukārt citi mīlestības termini, piemēram, “fileo”, attiecas uz cita veida mīlestību, kas ir nepilnīgāka par “agape”. Daži arī apgalvo, ka “agape” attiecas uz vienpusēju mīlestību, kas tikai dod, bet nekad nesaņem, mīlestību, kas ir pilnīgi neatkarīga no cilvēka atsaukšanās.

Tomēr rūpīga dievišķās mīlestības izpēte Svētajos Rakstos parāda, ka šīs idejas, lai arī izplatītas, ir kļūdainas. Pirmkārt, grieķu valodas vārds “agape” attiecas ne tikai uz Dieva mīlestību, bet arī uz cilvēku mīlestību, dažreiz pat nepareizu cilvēku mīlestību (2. Tīm. 4:10). Otrkārt, Svētajos Rakstos uz Dieva mīlestību attiecināti arī citi mīlestību raksturojoši vārdi (ne tikai “agape”!). Piemēram, Jēzus mācīja: “Jo pats Tēvs jūs mīl (“fileo”), tāpēc ka jūs Mani esat mīlējuši (“fileo”)” (Jņ. 16:27). Šeit grieķu “fileo” apzīmē ne tikai cilvēku mīlestību, bet arī Dieva mīlestību pret cilvēkiem; citiem vārdiem, attiecas nevis uz nepilnīgu mīlestības veidu, bet gan uz paša Dieva mīlestību.

Svētie Raksti arī māca, ka Dieva mīlestība nav vienpusēja, bet gan dziļi saistīta, jo Dievam ir svarīgi, vai cilvēki atspoguļo Viņa mīlestību atpakaļ uz Dievu un tālāk uz citiem cilvēkiem.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. janvārī.

Dieva mūžīgā mīlestība

Raksti runā skaidri: Dievs mīl visus. Slavenākais Svēto Rakstu pants Jņ. 3:16 pasludina šo patiesību: “Jo Dievs tik ļoti mīlēja pasauli, ka atdeva Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību” (NKJV).

Izlasi Ps. 33:5 un Ps. 145:9. Ko šie panti māca par to, cik tālu sniedzas Dieva laipnība, līdziūtība un žēlastība? _____

Kāds varētu domāt, ka viņš ir nemīlams vai ka Dievs varētu mīlēt visus citus cilvēkus, tikai ne viņu. Tomēr Bībele konsekventi sludina, ka Dievs mīl katru cilvēku. Nav neviena, kuru Viņš nemīlētu. Un tāpēc, ka Dievs mīl visus, Viņš arī vēlas, lai visi tiktu izglābti.

Izlasi 2. Pēt. 3:9, 1. Tim. 2:4 un Ec. 33:11. Ko šie panti māca par Dieva vēlmi glābt ikvienu? _____

Pants pēc Jņ. 3:16 piebilst: “Jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta” (Jāņa 3:17). Ja tas būtu atkarīgs tikai no Dieva, katrs cilvēks pieņemtu Viņa mīlestību un tiktu izglābts. Tomēr Kungs nevienam neuzspiedis Savu mīlestību. Cilvēki var brīvi to pieņemt vai noraidīt.

Un, lai gan daži to noraida, Dievs nekad nepārstāj viņus mīlēt. Jer. 31:3 Viņš sludina Saviem ļaudīm: “Es tevi mīlēju ar mūžīgu mīlestību, tādēļ Es pret tevi tik uzticīgi esmu saglabājis Savu žēlastību.” Citviet Bībele vairākkārt māca, ka Dieva mīlestība ir mūžīga (skat., piemēram, 136. psalmu). Dieva mīlestība nekad neizsīkst, nekad nebeidzas. Mums to ir grūti saprast, jo mums bieži ir viegli nemīlēt citus, vai ne?

Tomēr, ja mēs kā indivīdi varētu iemācīties piedzīvot šīs mīlestības realitāti, proti, paši iepazīt Dieva mīlestību, cik atšķirīgi mēs dzīvotu un izturētos pret citiem!

Ja Dievs mīl visus, tas nozīmē, ka Viņam ir jāmīl daži diezgan nicināmi cilvēki, jo daži tiešām ir tādi (patiesībā daudzi). Ko Dieva mīlestībai pret šiem cilvēkiem māca mums par to, ka mums būtu jācenšas kontaktēties arī ar viņiem? _____

Derības mīlestība

Bībele bieži attēlo Dieva īpašās mīlestības attiecības ar mums, izmantojot ģimenes vai radniecības metaforas, īpaši līdzības par mīlestību starp vīru un sievu vai labas mātes mīlestību pret savu bērnu. Šīs metaforas sevišķi tiek izmantotas, lai attēlotu īpašās attiecības starp Dievu un Viņa derības ļaudīm. Šīs ir derības mīlestības attiecības, kas ietver ne tikai Dieva mīlestību pret Saviem ļaudīm, bet arī cerības, ka cilvēki pieņems šo mīlestību un mīlēs arī Viņu (un cits citu).

Izlasī 5. Moz. 7:6–9. Ko šie panti māca par saikni starp Dieva derības noslēgšanu un Dieva mīlošo laipnību? _____

5. Moz. 7:9 aprakstīts īpašs mīlestības veids, tādās attiecības starp Dievu un Viņa derības ļaudīm, kas daļēji atkarīgas no tā, vai viņi paliek uzticīgi. Dieva mīlestība nav nosacīta, bet derības attiecības ar Viņa ļaudīm ir.

Vārds, kas 5. Moz. 7:9 tulkots kā “mīlestība” vai “žēlsirdība” (“hesed”), pats par sevi raksturo dievišķās mīlestības derības aspektu (un daudz ko citu). “Hesed” bieži lieto, lai aprakstītu Dieva žēlsirdības, labestības un mīlestības diženumu. Cita starpā “hesed” attiecas uz nelokāmu mīlestību pret otru personu savstarpējās tuvās attiecībās. Tas arī aizsāk šādas attiecības, cerot, ka otra puse parādīs tādu pašu mīlestību.

Dieva “hesed” parāda, ka Viņa laipnība ir ārkārtīgi uzticama, nelokāma un noturīga. Tomēr tajā pašā laikā “hesed” labumu saņemšana ir atkarīga no Viņa tautas vēlmēs paklausīt un kopt šīs attiecības no savas puses (skat. 2. Sam. 22:26, 1. Ķēn. 8:23, Ps. 25:10, Ps. 32:10, 2. Laiku 6:14).

Dieva nelokāmā mīlestība ir visu mīlestības attiecību pamatā, un mēs nekad nevārdēto līdzināties šai mīlestībai. Dievs ne tikai dāvāja mums eksistenci, bet Kristū labprātīgi ziedoja Sevi mūsu dēļ. “Nevienam nav lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem” (Jņ. 15:13). Nav šaubu, vislielākā Dieva mīlestības izpausme tika atklāta, kad Kungs “pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei” (Fil. 2:8).

Kādi ir veidi, kā jūs varat pastāvīgi paturēt savās domās Dieva mīlestības realitāti? Kāpēc ir svarīgi to darīt? _____

Attiecības ar nosacījumiem

Dievs sauc un aicina ikvienu cilvēku ciešās mīlestības attiecībās ar Viņu (sk. Mt. 22:1–14). Pienācīga atbilde uz šo aicinājumu ir saistīta ar paklausību Dieva pavēlei mīlēt Dievu un citus (sk. Mt. 22:37–39). Tas, vai cilvēks bauda priekšrocības, ko sniedz šīs attiecības ar Dievu, ir atkarīgs no tā, vai cilvēks nolemj pieņemt vai noraidīt Viņa mīlestību.

Izlasī Hoz. 9:15, Jer. 16:5, Rm. 11:22 un Jūdās 21. Ko šie teksti māca par to, vai Dieva mīlestības labumus var noraidīt (vai pat zaudēt)? _____

Šajos un citos tekstos Dieva mīlestības attiecību priekšrocību baudīšana vairākkārt tiek attēlota kā atkarīga no cilvēka atbildes reakcijas uz Viņa mīlestību. Tomēr mums nevajadzētu pieļaut kļūdu, domājot, ka Dievs kādreiz tiešām pārstāj kādu mīlēt. Kā mēs redzējām, Dieva mīlestība ir mūžīga. Un, lai gan Hoz. 9:15 ir ietverts Dieva teiktais par Saviem ļaudīm: “Es (..) nepārādīšu viņiem turpmāk nemaz vairs mīlestības”, ir svarīgi atcerēties, ka vēlāk tajā pašā grāmatā Dievs saka par Savu tautu: “Es viņus labprāt mīlēšu” (Hoz. 14:4). Hoz. 9:15 nevar nozīmēt, ka Dievs pilnībā pārstāj mīlēt Savu tautu. Drīzāk tas attiecas uz kāda noteikta aspekta vai ieguvuma nosacītību mīlestības attiecībās ar Dievu. Un tas, kā mēs atbildam uz Viņa mīlestību, ir ļoti svarīgi, lai šīs attiecības turpinātos.

“Kam ir Mani baušļi un kas viņus tur, tas Mani mīl; bet, kas Mani mīl, to Mans Tēvs mīlēs un Es to mīlēšu un tam parādīšos” (Jņ. 14:21). Tāpat Jēzus Saviem mācekļiem sludina: “Jo pats Tēvs jūs mīl, tāpēc ka jūs Mani esat mīlējuši un esat nākuši pie ticības, ka Es esmu izgājis no Tēva” (Jņ. 16:27).

Šie un citi teksti māca, ka tas, vai cilvēks saglabās ieguvumus no glābjošām attiecībām ar Dievu, ir atkarīgs no tā, vai mēs pieņemam Dieva mīlestību (kas ietver arī gatavību būt šīs mīlestības nesējiem). Un atkal jāpasvītro: tas nenozīmē, ka Dieva mīlestība kādreiz beidzas. Drīzāk – kā mēs nevaram liegt saulei spīdēt, bet varam norobežoties no saules stariem, tāpat mēs neko nevaram darīt, lai apturētu Dieva mūžīgo mīlestību, lai gan varam noraidīt attiecības ar Dievu un tādējādi nošķirt sevi no tā, ko šīs attiecības piedāvā, īpaši no mūžīgās dzīvības apsolījuma.

Kā cilvēki var piedzīvot Dieva mīlestības realitāti neatkarīgi no tā, vai viņi tai atsaucas vai ne? Piemēram, kā dabas pasaule (pat pēc grēkā krišanas) mums atklāj Viņa mīlestību? _____

Žēlsirdība zaudēta

Dieva mīlestība ir mūžīga un vienmēr nepelnīta. Tomēr cilvēki to var noraidīt. Mums ir iespēja pieņemt vai noraidīt šo mīlestību, bet tikai tāpēc, ka Dievs mūs labprātīgi mīl ar Savu pilnīgo, mūžīgo mīlestību, lai arī ko mēs darītu (Jer. 31:3). Mūsu mīlestība uz Dievu ir atsaukšanās tam, kas mums jau ir dots, pirms mēs to esam lūguši.

Izlasī 1. Jņ. 4:7–20, īpašu u uzmanību pievēršot 7. un 19. pantam. Ko tas mums stāsta par Dieva mīlestības prioritāti? _____

Dieva mīlestība vienmēr ir pirmajā vietā. Ja Dievs mūs nemīlētu pirmais, mēs nevarētu Viņu mīlēt pretī. Lai gan Dievs mūs radīja ar spēju mīlēt un būt mīlētiem, Dievs pats ir visas mīlestības pamats un avots. Tomēr mums ir izvēle, vai mēs to pieņemsim un pēc tam atspoguļosim savā dzīvē. Šī patiesība atklāta Kristus līdzībā par nepiedo-došo kalpu (sk. Mt. 18:23–35).

Šajā līdzībā mēs redzam, ka kalps nekādi nevarēja atmaksāt to, ko bija kungam parādā. Saskaņā ar Mateja 18. nodaļu kalps savam kungam bija parādā 10 000 talantu. Viens talants bija apmēram seši tūkstoši denāriju. Un viens denārijs bija tas, ko vidējam strādniekam maksātu par vienu darba dienu (sal. ar Mt. 20:2). Tātad, lai nopelnītu vienu talantu, vidēji strādniekam būtu vajadzīgas 6000 darbadienu. Pieņemsim, ka gadā var nostrādāt 300 dienu, tādējādi nopelnot 300 denārijus gadā. Tātad vidusmēra strādniekam būtu nepieciešami aptuveni divdesmit gadu, lai atmaksātu vienu talantu, kas sastāvēja no 6000 denārijiem ($6000 / 300 = 20$). Lai nopelnītu 10 000 talantu, vidējam strādniekam būtu jānostrādā 200 000 gadu. Īsāk sakot, kalps nebūtu varējis atmaksāt šo parādu. Par laimi, kungs izjuta līdzjūtību pret savu kalpu un labprātīgi atlaida milzīgo parādu.

Tomēr, kad šis kalps, kuram tika piedots, atteicās piedot kādam no saviem kolēģiem daudz mazāko 100 denāriju parādu un lika viņu parāda dēļ ieslodzīt cietumā, kungu pārņēma dusmas un viņš atcēla savu žēlsirdīgo lēmumu. Kalps zaudēja sava kunga mīlestību un piedošanu. Lai gan Dieva līdzjūtība un žēlsirdība nekad neizsīkst, cilvēks var arī noraidīt vai pat zaudēt Dieva līdzjūtības un žēlsirdības priekšrocības.

Padomā, kas tev ir piedots un ko tev maksāja tas, ka Jēzus tev piedod. Ko tam vajadzētu atklāt par piedošanu citiem cilvēkiem? _____

Bez maksas saņēmuši, bez maksas dodiet

Kā kalps līdzībā nekad nevarētu atmaksāt parādu savam kungam, tā mēs nekad nevaram atmaksāt Dievam. Mēs nekad nevarētu nopelnīt Dieva mīlestību. “Dievs Savu mīlestību uz mums pierāda ar to, ka Kristus par mums miris, kad vēl bijām grēcinieki” (Rm. 5:8). Kāda apbrīnojama mīlestība! Kā teikts 1. Jņ. 3:1: “Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni.”

Tomēr tas, ko mēs varam un ko mums vajadzētu darīt, ir atspoguļot Dieva mīlestību citiem, cik vien iespējams. Ja mēs esam saņēmuši tik lielu līdzjūtību un piedošanu, cik daudz vairāk mums vajadzētu apveltīt citus ar līdzjūtību un piedošanu! Atcerieties, ka kalps zaudēja sava kunga līdzjūtību un piedošanu, kad nesniedza to savam kolēģim. Ja mēs patiesi mīlam Dievu, mēs atspoguļosim Viņa mīlestību tālāk.

Izlasī Jņ. 15:12, 1. Jņ. 3:16 un 1. Jņ. 4:7–12. Ko šie panti māca par saikni starp Dieva mīlestību, mūsu mīlestību uz Dievu un mīlestību uz citiem? _____

Uzreiz pēc Jņ. 15:12 Jēzus saviem mācekļiem teica: “Jūs esat Mani draugi, ja jūs darāt visu, ko Es jums pavēlu” (Jāņa 15:14). Un ko Jēzus viņiem pavēlēja? Cita starpā Jēzus pavēlēja viņiem (un mums) mīlēt citus, tāpat kā Viņš tos mīlēja. Šeit un citur Kungs mums pavēl mīlēt Dievu un mīlēt citam citu.

Īsāk sakot, mums jāatzīst, ka mums ir piedots bezgalīgs parāds, tāds, kuru mēs nekad nevaram atmaksāt, parāds, kas par mums ir samaksāts tikai pie krusta. Tāpēc mums ir jāmīl un jāslavē Dievs un jādzīvo ar mīlestību un žēlastību sirdī pret citiem. Kā māca Lk. 7:47, kam daudz piedots, tas daudz mīl, bet “kam maz piedod, tas mīl maz”. Un kurš gan no mums neapzinās, cik daudz tiešām ir piedots?!

Ja mīlēt Dievu nozīmē, ka mēs mīlam citus, mums steidzami jādalās vēstījumā par Dieva mīlestību gan vārdos, gan darbos. Mums ir jāpalīdz cilvēkiem viņu ikdienas dzīvē šeit un tagad, kā arī jācenšas būt par Dieva mīlestības kanāliem un jānorāda cilvēkiem uz To, kurš viņiem piedāvā mūžīgās dzīvības apsoliņumu jaunās Debesīs un uz jaunas zemes – tā būs pilnīgi jauna radītā pasaule, atšķirīga no šīs pasaules, kas ir tik sabojāta un grēka un nāves izpostīta Dieva mīlestības noraidīšanas dēļ.

Kādus konkrētus soļus jūs varat spert, lai mīlētu Dievu, mīlot citus? Ko jūs varētu darīt šodien un turpmākajās dienās, lai parādītu cilvēkiem Dieva mīlestību un (galu galā) aicinātu viņus izbaudīt, ko nozīmē mūžīgās dzīves apsoliņums? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Lūgšanas augstā priekšrocība” (93.–104. lpp.).

“Savas vajadzības, savus priekus, savas bēdas, savas rūpes un nedrošību vienmēr nes Dieva priekšā. Tu nevari Viņu apgrūtināt, tu nevari Viņu nogurdināt. Viņš, kurš skaita tavas galvas matus, nav vienaldzīgs pret savu bērnu vajadzībām. “Jo tas Kungs ir žēlsirdīgs un apžēlotājs.” (Jēk. 5:11) Mūsu bēdas un pat to izteikšana vienmēr skar Viņa mīlošo sirdi. Nodod Viņam visu, kas mulsina prātu. Dievam nekas nav par lielu vai smagu, jo Viņš uztur pasaules, Viņš valda pār visu, kas notiek Visumā. Un nekas, kas saistās ar mūsu mieru, nav par mazu, lai Viņš to atstātu neievērotu. Mūsu piedziņojumos nav tik tumšas nodaļas, ko Viņš nevarētu izlasīt, nav tik lielu sarežģījumu, ko Viņš nevarētu atrisināt. Vismazākajam no Viņa bērniem nevar notikt nekāda nelaime, dvēseli nevar mocīt rūpes vai ielīksmot prieks, neviena sirsnīga lūgšana nevar izlauzties no lūpām, ko neievērotu mūsu Debesu Tēvs vai uz ko Viņš tūlīt neatsauktos. “Viņš dziedē salauztas sirdis un remdē ļaužu sāpes.” (Psalmi 147:3) Sakari starp Dievu un ikvienu cilvēku ir tik nopietni un pilnīgi, it kā nebūtu nevienas citas būtnes virs zemes, kurai arī vajadzīga Viņa modrā gādība, nevienas citas dvēseles, par kuru Viņš nodevis savu mīļoto Dēlu.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus” 100., 101. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pakavējieties pie iepriekš minētā teikuma: “Sakari starp Dievu un ikvienu cilvēku ir tik nopietni un pilnīgi, it kā nebūtu nevienas citas būtnes virs zemes, kurai arī vajadzīga Viņa modrā gādība, nevienas citas dvēseles, par kuru Viņš nodevis Savu mīļoto Dēlu.” Kādu mierinājumu tas jums sniedz, un kā jums vajadzētu dzīvot, zinot Dieva tuvumu jums un Viņa rūpes par jums? Kā jūs varat iemācīties dzīvot ar šī brīnīšķīgā solījuma realitāti? Iedomājieties, ja jūs katru dienu varētu tam patiesi noticēt.

2. Kā jūs izprotat Ps. 103:17, 18, ņemot vērā šīs nedēļas stundu? Ko tas atklāj par to, ka Dieva mīlestība ir mūžīga un tomēr ieguvumi no attiecībām ar Dievu ir atkarīgi no tā, vai mēs pieņemam Viņa mīlestību?

3. Kā šīs zināšanas ietekmē jūsu attiecības ar Dievu? Kā tās ietekmē to, ko jūs domājat par citu bēdām?

BŪT DIEVAM PATĪKAMAM

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk. 15:11–32, Cef. 3:17, Ef. 5:25–28, Jes. 43:4, Rm. 8:1, Rm. 5:8, Mk. 9:17–29.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo Tas Kungs, tavš Dievs, ir pie tevis, tavš spēcīgais glābējs; Viņš priecāsies par tevi, būs pret tevi mīļš, tev piedos un skaļi izpaužis Savu prieku par tevi” (Cef. 3:17).

Iedomājieties šādu scenāriju: piecus gadus vecs bērns atnāk pie tēva ar slikti iesaiņotu dāvanu Tēva dienā. Satraukti viņš pasniedz dāvanu tēvam.

Iedomājieties, ka tēvs saka: “Dēls, man nerūp tava dāvana. Galu galā, jūs nevarat man dot neko, kas mani iepriecinātu. Visu, ko jūs man varējāt dot, es varēju iegūt pats, un viss, ko jūs man dodat, tika nopirkts par manu naudu vai izgatavots no materiāliem, par kuriem es samaksāju. Tātad paturiet savu dāvanu. Man to nevajag un negribu. Bet es tevi mīlu jebkurā gadījumā.”

Ak!

Ko jūs padomātu par šādu tēva reakciju? Prātā nāk tādi vārdi kā “bez sirds”, “auksts” un “nejūtīgs”. Vai tas ir veids, kā Dievs mums atbild? Vai mēs tiešām varam būt Dievam patīkami? Lai cik grūti to iedomāties, pat mēs kā kritošas būtnes, grēka sabojātas un ar noslieci uz ļaunumu, – jā, mēs varam būt patīkami Dievam! Citiem vārdiem sakot, Dievs neskatās uz mums vai uz dāvanām, ko mēs Viņam nesam, ar bezsirdīga tēva attieksmi. Gluži pretēji, mēs varam patikt Dievam, bet vienīgi ar Kristus palīdzību.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. janvārī.

Vērtīgāks, nekā varat iedomāties

Kā mēs redzējam iepriekšējā nodarbībā, nav neviena – pat vislielākā grēcinieka vai ļaundara –, kuru Dievs nemīlētu. Un, tā kā Dievs cilvēkus vērtē augstāk, nekā mēs spējam iedomāties, grēks Viņu neapmierina, jo Viņš mūs mīl un zina, ko grēks mums nodara.

Izlasi Lk. 15:11–32. Ko līdzība par pazudušo dēlu atklāj par Dieva līdzjūtību un mīlestību? Kādu brīdinājumu tas sniedz tiem, kuri, tāpat kā otrs dēls, palika mājās?

Šajā Jēzus līdzībā saimnieka dēls agri palūdza mantojumu, faktiski noraidīdams savu tēvu un tēva ģimeni. Pēc tam pazudušais dēls turpināja izšķērdēt savu mantojumu un nonāca nabadzībā un badā, apskaužot cūkas, kas ēda no siles. Sprotot, ka kalpiem viņa tēva mājās ir vairāk nekā pietiekami daudz pārtikas, viņš nolemj atgriezties mājās, cerot kļūt par kalpu.

Sekojošais ir spēcīgs. Daži tēvi atgrūstu šādu dēlu pēc viņa atgriešanās. “Tu paņēmi savu mantojumu un aizgāji no manis. Šis vairs nav tavas mājas.” Tā būtu loģiska, pat saprotama attieksme, vai ne? Dažu vecāku acīs šāds dēls būtu aizgājis par tālu, lai viņu pieņemtu atpakaļ mājās, it īpaši kā dēlu.

Bet līdzībā tēvs (kas aino pašu Dievu) nereaģē nevienā no šiem veidiem. “Bet, viņam vēl tālu esot, viņa tēvs to ieraudzīja un tam kļuva viņa žēl, un viņš skrēja tam pretī, krita tam ap kaklu un to skūpstīja” (Lk. 15:20). Lai gan tajos laikos uzskatīja par necienīgu, ja mājas saimnieks izskrien kādu satikt, tēvs savā lielajā līdzjūtībā izskrēja dēlu sagaidīt un, kas vēl pārsteidzošāk, pieņēma viņu savā mājā, pat sarīkojot svinības viņa dēļ, ar to apliecinot Dieva lielo līdzjūtību pret katru maldīgo cilvēku un izrādot prieku, ko Viņš izjūt pat par vienu cilvēku, kas atgriežas mājās. Kāds Dieva ainojums!

Interesanta ir otrā dēla reakcija. Kāpēc tā bija tik cilvēciska, kas vismaz daļēji balstījās uz godīgumu un arī ir tik saprotama? Tomēr ko šī stāsta daļa mums māca par to, ka cilvēciskā taisnīguma koncepcija neaptver evaņģēlija vai Dieva mīlestības dziļumu?

Priecāties ar lielu prieku

Lai cik grūti mums to būtu iedomāties, Dievs katru cilvēku uzskata par neizmērojamu vērtību, tāpēc Viņš priecājas pat par vienas dvēseles glābšanu.

Izlasi Cef. 3:17. Kā šis pants izgaismo līdzību par pazudušo dēlu? _____

Cef. 3:17 nepārprotami parāda Dieva prieku par Viņa atpestītajiem ļaudīm. Šajā vienā pantā, kas apraksta Dieva prieku par Viņa atpestītajiem ļaudīm, ir ietverts gandrīz katrs prieka un sajūsmas vārds ebreju valodā. Tas ir gandrīz tā, it kā neviens no vārdiem pats par sevi nebūtu pietiekams, lai aprakstītu Dieva prieku šajā dienā.

Pievērsiet uzmanību arī tam, kur saskaņā ar šo pantu atrodas Dievs — Savas tautas “vidū”. Izlīgšana, kas rodas no mīlestības attiecībām, nāk ar tūlītēju Dieva klātbūtni. Tāpat kā līdzībā tēvs skrien, ieraugot dēlu no tālienes, arī šeit Dievs ir Savas tautas vidū.

Jes. 62:4 līdzīgi salīdzinājumi ir ietverti laulības analogijā. Saskaņā ar Jes. 62:4 (NKJV) Dieva ļaudis “sauks Hefziba”, kas nozīmē “pie kā Man labs prāts”, un zeme tiks saukta par “Beulah”, kas nozīmē “salaulātā”. Kāpēc? Jo tekstā teikts: “Tam Kungam būs labs prāts pie tevis, un tava zeme būs it kā salaulāta ar Viņu.” Dieva prieks sasniegs kulmināciju atjaunošanas dienā, kad Viņš uzņems Savu tautu un priecāsies par mums, tāpat kā tēvs priecājas par savu pazudušo dēlu.

Izlasi Ef. 5:25–28. Ko teksts atklāj par to, kāda veida mīlestību mēs esam aicināti parādīt? _____

Šī rakstvieta mudina vīrus mīlēt savu sievu, “kā Kristus ir mīlējis Savu draudzi, pats nododamies viņas labā”, un mīlēt sievu „kā savu miesu” (Ef. 5:25, 28). Šie teksti ne tikai izceļ vīra nesavtīgo un uzpurīgo mīlestību pret savu sievu, bet arī parāda, ka arī Kristus mīl Savu tautu (draudzi) kā daļu no Sevis.

Būt patīkamiem Dievam?

Kā tas var būt, ka Visuma Dievs priecājas par vienkāršiem cilvēkiem, īslaicīgiem protoplazmas plankumiem uz vienas mazas planētas, iespējams, bezgalīgā Visumā? Kā gan tas varētu būt iespējams, ka cilvēki varētu būt tik svarīgi Augstākajai Būtnei, kura ir visvarena un kurai nekas nav nepieciešams? Šos jautājumus var sadalīt divos aspektos. Pirmkārt, kā gan pats Dievs var priecāties? Otrkārt, kā cilvēki var sagādāt Viņam prieku, īpaši ņemot vērā mūsu grēcīgumu? Pirmais šo jautājumu aspekts ir šodienas, bet otrais – rītdienas tēma.

Izlasi Jes. 43:4; Ps. 149:4 un Sal. pam. 15:8, 9. Ko šie panti mums stāsta par to, kā Dievs priecājas par Saviem ļaudīm? _____

Kā mēs vakar daļēji redzējām, Dievs var būt apmierināts ar cilvēkiem, jo Dievs mīl cilvēkus tā, lai ņemtu vērā viņu intereses, kā to darītu jebkurš, kurš mīl citus un rūpējas par tiem.

Un otrādi – Viņa ļaudis apbēdina Dievu, ja dara ļaunu. Patiešām, Sal. pam. 15:8, 9 māca – lai gan ļauno “upuris” un “ceļš” ir “riebums Tam Kungam”, “taisnā lūgšana ir Viņa prieks” un “Viņš mīl [tos], kas seko taisnībai” (NKJV). Šis Bībeles teksts ne tikai parāda, ka Dievam nepatīk ļaunums, bet arī to, ka Viņš priecājas par labestību. Tas arī noliek dievišķo prieku un mīlestību tieši paralēli, parādot dziļo saikni starp Dieva mīlestību un Viņa prieku, kas redzama visā Bībelē.

Saskaņā ar Ps. 146:8 “Tas Kungs mīl taisnos”. 2. Kor. 9:7 piebilst: “Priecīgu devēju Dievs mīl.” Vispirms ievērojiet, kas šajos tekstos nav pateikts. Šeit nav pateikts, ka Dievs mīl tikai taisnos vai ka Dievs mīl tikai priecīgos devējus. Dievs mīl visus. Tomēr, lai šie teksti nodotu kaut kādu vēstījumu, tie acīmredzot nozīmē, ka Dievs kaut kādā īpašā veidā mīl “taisnos” un “priecīgos devējus”. Tas, ko esam redzējuši Sal. pam. 15:8, 9, sniedz atbildi: Dievs mīl šādus cilvēkus tādā nozīmē, ka ir apmierināts ar viņiem.

Padomājiet par to, cik cieši ir saistītas Debesis un zeme, lai Dievs, Visuma Radītājs, varētu būt tik cieši saistīts ar mums, pat emocionāli. Kādu cerību tev dod šī apbrīnojamā doma, it īpaši grūtā brīdī? _____

Dzīvie akmeņi

Kā tas nākas, ka mēs, kritušas, grēcīgas būtnes, varam būt patīkami svētajam Dievam?

Izlasi Rm. 8:1 un 5:8. Ko šie panti māca par mūsu stāvokli Dieva priekšā? _____

Dievs dāvā cilvēkiem žēlastību pirms jebkādas cilvēka atbildes reakcijas. Pirms mēs jebko sakām vai darām, Dievs noliecas pie mums un dod mums iespēju pieņemt vai noraidīt Viņa mīlestību. Kā teikts Rm. 5:8: “Bet Dievs Savu mīlestību uz mums pierāda ar to, ka Kristus par mums miris, kad vēl bijām grēcinieki” (salīdziniet ar Jer. 31:3). Un ticībā, pateicoties mūsu Pestītāja darbam, mēs varam tikt samierināti ar Dievu un pat būt Viņa acīs patīkami.

Izlasi 1. Pēt. 2:4–6 un salīdzini to ar Ebr. 11:6. Ko tas mums stāsta par to, kā mēs varam būt Dievam patīkami? _____

Bez Dieva iejaukšanās kritušie cilvēki nav spējīgi pienest Dievam neko vērtīgu. Tomēr Dievs Savā žēlastībā ir atradis risinājumu, pateicoties Kristus darbam. Konkrēti, “caur Jēzu Kristu” mēs varam “nest Dievam patīkamus garīgus upurus” (1. Pēt. 2:5, NKJV). Lai gan “bez ticības nav iespējams Viņam patikt” (Ebr. 11:6, NKJV), ar Kristus starpnieka darbu Dievs “darīs” ticīgos “ikkatrā labā darbā .. spējīgus piepildīt Viņa gribu, jūsos to padarot, kas Viņam labi patīk caur Jēzu Kristu, Viņam lai ir gods mūžu mūžos. Āmen” (Ebr. 13:21). Tie, kas atsauca Dievam ticībā, tiek uzskatīti par taisniem Viņa acīs, pateicoties Kristum, kura taisnība vien ir pieņemama. Un tie, kas atsauca uz Dieva mīlestības pilnajiem piedāvājumiem, pateicoties Kristus starpniecībai, tiek uzskatīti par cienīgiem (Lk. 20:35), un Viņš pārvērs tos Savā līdzībā (1. Kor. 15:51–57, 1. Jņ. 3:2). Dieva pestīšanas darbs ir ne tikai mūsu labā, bet notiek arī mūsos pašos.

Kāpēc doma par to, ka Kristus ir starpnieks jūsu labā Debesīs, ir tik iepriecinoša? _____

Cienīgs mērķis

Žēlsirdības un starpniecības gaisotnē Dievs izbauda pat vismazāko pozitīvo atsaukšanos Viņa mīlestībai. Pateicoties tam, kurš vienīgais ir mīlestības cienīgs un pats ir pilnīgi taisns, katrs no mums var tikt uzskatīts par taisnu un pieskaitīts pie Dieva mīļotajiem, kas dzīvos kopā ar Viņu pilnīgā mīlestībā visā mūžībā. Tā ir lielā pestīšanas cerība, kas ietver Kristus darbu mūsu labā Debesīs.

Bet jūs varētu aizdomāties: vai tas tiešām ietver arī mani? Ko darīt, ja sev neliekos pietiekami labs? Ko darīt, ja es baidos, ka man nav pietiekami daudz ticības?

Izlasī Mk. 9:17–29. Kā Dievs atbild cilvēkam šajā stāstā? Cik daudz ticības ir pietiekami? _____

Mācekļi nevarēja izdzīt dēmonu; visas cerības šķita zaudētas. Bet Jēzus nāca un sacīja tēvam: “Kaut tu varētu ticēt! Tas visu spēj, kas tic” (Mk. 9:23). Un tēvs ar asarām atbildēja: “Kungs, es ticu, palīdzi manai neticībai!” (Mk. 9:24, NKJV).

Ievērojiet, Jēzus neteica vīrietim: “Atgriezies pie manis, kad tev būs vairāk ticības.” Tā vietā pietika ar viņa saucienu: “Palīdzi manai neticībai!”

Bez ticības nav iespējams Dievam patikt (Ebr. 11:6), un tomēr Jēzus pieņēma pat vismazāko ticību, un ticībā (ar Kristus starpniecību) mēs varam būt Viņam patīkami. Caur ticību un pateicoties Kristus darbam mūsu labā, mēs varam atbildēt Dievam patīkamā veidā, līdzīgi kā cilvēka tēvs priecājas, ja bērns viņam atnes dāvanu, kas citādi nav vērtīga.

Tādējādi mums ir jāseko Pāvila padomam, darot par savu mērķi kļūt “patīkamiem” Dievam (2. Kor. 5:9, 10, NKJV; salīdziniet ar Kol. 1:10, 1. Tes. 4:1, Ebr. 11:5). Un mums jālūdz Dievs pārveidot mūsu intereses, iekļaujot to cilvēku, kurus mēs mīlam, vajadzības un paplašināt mūsu mīlestību, lai tā aizsniegtu citus. “Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir sirsnīga. Centieties cits citu pārspēt savstarpējā cieņā. Savā darbā neesiet kūtri, esiet dedzīgi garā, gatavi kalpot Tam Kungam, priecīgi cerībā, pacietīgi bēdās, neatlaidīgi savās lūgšanās. Palīdziet svētajiem viņu vajadzībās, centieties parādīt viesmīlību” (Rm. 12:10–13).

Jā Dievs mūs pieņem caur Kristu, cik daudz vairāk mums vajadzētu pieņemt citus? Kādu gaismu attiecībā uz šo domu sniedz pavēle mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu (3. Moz. 19:18, Mt. 22:39) un zelta likums — izturēties pret cilvēkiem tā, kā jūs vēlaties, lai izturas pret jums? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Jūsu sirdis lai neizbīstas” (662.–680. lpp.).

“Kungs jūtas vīlies un ir apbēdināts, ja Viņa ļaudis sevi vērtē zemu. Dievs vēlas, lai Viņa izraudzītais mantojums sevi vērtētu pēc tās atpirkšanas maksas, kas par tiem atdota. Dievs pēc tiem ilgojas, jo citādi Viņš nebūtu sūtījis Savu Dēlu tik šausmīgās ciešanās, lai tos atpirktu. Viņš ar tiem grib sadarboties, un Kungam patīk, ja pie Viņa griežas ar visaugstākajām prasībām, lai pagodinātu Dieva vārdu. Tie tiešām drīkst sagaidīt lielas lietas, ja vien ir ticība Viņa apsolījumiem. Bet lūgt Kristus vārdā nozīmē daudz. Tas nozīmē, ka mums jāpieņem Viņa raksturs, jāparāda Viņa gars un jādara Viņa darbi. Pestītāja apsolījums dots ar nosacījumu. ‘Ja jūs Mani mīlat,’ Viņš saka, ‘turiet Manus baušļus.’ Viņš cilvēkus neglābj grēkā, bet no grēka, un tie, kas Viņu mīl, savu mīlestību apliecinās ar paklausību.

Patiesa paklausība ir sirds paklausība. Kristus pārveidoja savu mācekļu sirdis. Ja arī mēs ļausim Kungam to darīt, Viņš mūsu domas un mērķus pavērsīs savā virzienā un mūsu sirdis un prātus pakļaus Savai gribai. Tas, ko mēs darīsim, paklausīdami Jēzum, jau būs kļuvis par mūsu pašu vēlēšanos. Šķīstas un svētotas gribas lielākais prieks ir darīt Viņa prātu. Kad mēs iepazīsim Dievu – un šāda iespēja mums ir dota –, tad mūsu dzīve kļūs par pastāvīgas paklausības dzīvi. Novērtējot Kristus svēto raksturu un uzturot attiecības ar Dievu, mēs ienīdīsim grēku.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 668. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko varētu nozīmēt „nesavtīgi saņemt”? Kādas, jūsuprāt, būs došanas un saņemšanas attiecības Debesīs un uz Jaunās Zemes?

2. Nākot no attālas kosmosa daļas – iespējams, tālākas, nekā var sasniegt Džeimsa Veba kosmiskā teleskopa jaudīgās lēcas –, Debesu sūtņi pravieti Daniēlu dēvēja par “mīļoto, iekārojamo, dārgo” (“šamudotu”). Un tā viņi darīja trīs reizes. Dan. 9:23 Gabriēls saka: “Jo tu esi ļoti mīlēts” (“ki šamudot attah”, Dan. 10:11). Debesu būtne (iespējams, atkal tas pats Gabriēls) sauc viņu par “iš šamudot”, “cilvēku, kas ļoti mīļots” – šī frāze Daniēlam tika atkārtota arī vēlāk (Dan. 10:19). Padomājiet par to, ko tas atklāj par Dievu un cik tuvs Viņš ir mums. Kādu cerību jūs varat smelties no šīs pārsteidzošās patiesības?

3. Kā Ebrejiem 11. nodaļā aplūkoti ticības varoņi ir saistīti ar šīs nedēļas nodarbības saturu? Konkrētāk – ko šādi piemēri atklāj par to, kā cilvēks var būt “patīkams Dievam” ticībā? Ko jūs varat mācīties un kā varat izmantot savā ikdienas dzīvē šādus ticības un uzticības paraugus?

DIEVS IR DEDZĪGS UN LĪDZJŪTĪGS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 103:13, Jes. 49:15, Hoz. 11:1–9, Mt. 23:37, 2. Kor. 11:2, 1. Kor. 13:4–8.

ATMIŅAS PANTS:

“Vai var māte aizmirst savu zīdaini un neapžēloties par savu miesīgu bērnu? Un, ja pat māte to aizmirstu, Es tevi neaizmirsīšu” (Jes. 49:15).

Emocijas bieži tiek uzskatītas par nevēlamām un tādām, no kurām jāizvairās. Pēc dažu cilvēku domām, emocijas pēc būtības ir neracionālas, un tāpēc ideāls cilvēks parasti netiktu pirmāmkārtām raksturots kā “emocionāls”. Dažās sen grieķu filozofijās ideja par “racionālo” cilvēku, kurš (galvenokārt) ir vai nu nejūtīgs pret kaislībām, vai kurš valda pār savām emocijām, izmantojot neemocionālu saprātu, tiek uzskatīta par ideālu.

Nevaldāmas emocijas var būt problemātiskas, jā. Tomēr Dievs radīja cilvēkus ar spēju piedzīvot emocijas, un pats Dievs daudzviet Rakstos tiek parādīts kā tāds, kas izdzīvo dziļas emocijas. Ja reiz Dievam ir dziļas emocijas, kā tas konsekventi attēlots Bībelē, tad emocijas nevar būt pēc būtības sliktas vai neracionālas — jo Bībeles Dievs ir pilnīgi labs un absolūti gudrs.

Ir jau skaisti apzināties, ka Dieva mīlestība pret mums ir dziļi emocionāla, taču jāpatur prātā – lai gan Dieva mīlestība (emocionāla vai citāda) ir pilnīga, būtu kļūda to uzskatīt par identisku cilvēku emocijām.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. janvārī.

Vairāk nekā mātes mīlestība

Iespējams, lielākā mīlestība, kas ir kopīga cilvēku pieredzei, ir vecāku mīlestība pret bērnu. Bībele bieži izmanto vecāku un bērnu attiecību tēlus, lai attēlotu Dieva apbrīnojamo līdzjūtību pret cilvēkiem, uzsverot, ka Dieva līdzjūtība ir eksponenciāli daudz lielāka par visdziļākajām un skaistākajām cilvēku emocijām.

Izlasi Ps. 103:13, Jes. 49:15 un Jer. 31:20. Ko šie attēlojumi vēsta par Dieva līdzjūtības būtību un dziļumu? _____

Saskaņā ar šiem tekstiem Dievs izturas pret mums kā pret Saviem mīļajiem bērniem, mīlot mūs, kā labs tēvs un māte mīl savus bērnus. Tomēr, kā paskaidrots Jes. 49:15, pat cilvēka māte var "aizmirst savu zīdāini" vai "neapžēloties par savu miesīgu bērnu", bet Dievs nekad neaizmirst Savus bērnus un Viņa līdzjūtība nekad nebeidzas (Raudu dz. 3:22).

Jo īpaši tiek uzskatīts, ka vārds "raham", kas šeit un daudzos citos tekstos par Dieva bagātīgo, līdzjūtīgo mīlestību ebreju valodā tiek lietots, lai apzīmētu līdzjūtību, ir atvasināts no cita vārda, kas apzīmē dzemdi ("reham"). Un tādējādi, kā atzīmējuši Bībeles pētnieki, Dieva līdzjūtība ir "dzemdei līdzīga mātes mīlestība". Patiešām, tā ir eksponenciāli lielāka nekā jebkura cilvēka līdzjūtība, pat mātes līdzjūtība pret savu jaundzimušo.

Saskaņā ar Jer. 31:20, Dievs uzskata Savus derības ļaudis par Savu "dārgo dēlu" un "mīļu bērnu", neskatoties uz to, ka tie bieži sacēlās pret Viņu un apbēdināja Viņu. Tomēr Dievs paziņo: "Mana sirds tā pukst par viņu" un "Man par viņu jāapžēlojas katrā ziņā". Vārds, kas šeit tulkots kā "apžēloties", ir iepriekš lietotais dievišķās līdzjūtības apzīmējums ("raham"). Turklāt frāzi "Mana sirds pukst" var burtiski tulkot kā "Manas iekšas rūc". Šis apraksts ir dziļi viscerāla* dievišķo emociju valoda, kas norāda uz Dieva līdzjūtīgās mīlestības dziļumu pret Saviem ļaudīm. Pat neskatoties uz viņu neuzticību, Dievs turpina dāvēt Saviem ļaudīm Savu bagātīgo līdzjūtību un žēlastību un dara to vairāk par visām saprātīgajām cerībām.

Dažiem no mums apziņa, ka Dieva līdzjūtība pret mums ir līdzīga mīloša tēva vai mātes līdzjūtībai, ir dziļš mierinājums. Tomēr dažiem cilvēkiem tas var sagādāt grūtības, ja vecāki viņus nav gana mīlējuši. Kādos citos veidos viņiem varētu atklāties Dieva līdzjūtība? _____

* Viscerāls – tāds, kas attiecas uz iekšējiem orgāniem – Red.

Vēderu griezoša mīlestība

Dieva līdzcietīgās mīlestības pret cilvēci neizmērojamie dziļumi atklāti Hozejas grāmatā. Dievs bija pavēlējis pravietim Hozejam: “Ej un ņem sev netikli sievu līdz ar netiklībā dzimušiem bērniem, jo zeme arvien vairāk atkrit no Tā Kunga un kļūst netikla” (Hoz. 1:2). Hozejas 11. nodaļa vēlāk attēlo Dieva attiecības ar Savu tautu, izmantojot metaforu par mīloša tēva attiecībām ar savu bērnu.

Izlasi Hoz. 11:1–9. Kā šajos pantos ietvertie salīdzinājumi attēlo, kā Dievs mīl Savus ļaudis un rūpējas par tiem? _____

Dieva mīlestība pret Saviem ļaudīm ir pielīdzināma tam, kā vecāki maigi pieķeras savam bērnam. Svētie Raksti izmanto salīdzinājumus: māca mazu bērnu staigāt; paņem rokās savu mīļoto bērnu; dziedināšanas un uztura nodrošināšana; kā arī citādi parādītas maigas rūpes par Viņa ļaudīm. Svētie Raksti arī saka – Dievs “nesa” savus ļaudis, tieši tāpat “kā vīrs nes savu dēlu” (5. Moz. 1:31, NKJV). “Savā mīlestībā un cēnienos viņus taupīt Viņš tos izglāba” un “Viņš tos atbalstīja un nesa uz Savām rokām jau kopš seniem laikiem” (Jes. 63:9).

Pretstatā Dieva nelokāmajai uzticībai Viņa ļaudis vairākkārt bija neuzticīgi, galu galā atstumjot Dievu un izraisot spriedumu sev un dziļi apbēdinot Viņu. Dievs ir līdzjūtīgs, bet nekad neizslēdz taisnīgumu. (Kā mēs redzēsim nākamajā nodarbībā, mīlestība un taisnīgums iet kopā.)

Vai esi kādreiz bijis tik sarūgtināts par kaut ko, ka vēders griežas? Tāda veida salīdzinājumi tiek izmantoti Dieva emociju dziļumam pār Viņa ļaudīm. Izteiksmes veids par cilvēka sirds apgriešanos un līdzjūtības uzliesmojumu ir idiomātiska dziļu emociju valoda, ko lieto gan Dievs, gan cilvēki.

Salīdzinājums, kur uzliesmo līdzjūtība (“kamar”), tiek izmantots, runājot par divām sievietēm, kuras nāca pie Salamana, un katra apgalvoja, ka bērns pieder viņai. Kad Salamans it kā pavēlēja sagriezt zidaini divās daļās (bez nodoma kaitēt bērnam), stāsts aprakstīja istās mātes emocionālo reakciju (1. Ķēn. 3:26; salīdziniet ar 1. Moz. 43:30).

Ikviens vecāks sapratīs, par ko šeit ir runa. Neviena cita zemes mīlestība nav šai līdzīga. Kā tas palīdz mums izprast Dieva mīlestību pret mums, un kādu mierinājumu mēs varam un mums vajadzētu gūt no šīs izpratnes? _____

Jēzus līdzjūtība

Jaunajā Derībā Dieva līdzjūtības attēlošanai tiek izmantoti tādi paši salīdzinājumi kā Vecajā Derībā. Pāvils atsaucas uz Tēvu kā “žēlastības Tēvu un iepriecināšanas Dievu” (2. Kor. 1:3). Turklāt Pāvils Efeziešiem 2:4 skaidro, ka Dievs ir “bagāts žēlastībā” un izpērk cilvēkus “Savā lielajā mīlestībā, ar ko Viņš mūs ir mīlējis” (NKJV).

Pats Kristus dažādās līdzībās vairākkārt lieto viscerālas (iekšējos orgānus skarošas) emocijas, lai attēlotu Tēva līdzjūtību (Mt. 18:27, Lk. 10:33, Lk. 15:20). Un tā pati valoda, kas attēlo dievišķo līdzjūtību Vecajā un Jaunajā Derībā, tiek izmantota arī evaņģēlijos, lai attēlotu Jēzus līdzjūtīgo reakciju pret tiem, kas nonākuši grūtībās.

Izlasī Mt. 9:36, Mt. 14:14, Mk. 1:41, Mk. 6:34 un Lk. 7:13. Sk. arī Mt. 23:37. Kā šie panti atklāj to, kā Kristu aizkustināja cilvēku nožēlojamais stāvoklis? _____

Evaņģēlijos atkal un atkal mēs lasām, kā nelaimē vai trūkumā nonākuši cilvēki pamudina Kristu uz līdzjūtību. Un Viņš ne tikai jūta līdzjūtību, bet arī pievērsās cilvēku vajadzībām.

Un, jā, Jēzus arī raudāja par Savu tautu. Varam iztēloties asaras Kristus acīs, skatoties uz pilsētu: “Cik reižu Es gribēju sapulcināt ap Sevi tavus bērnus, kā vista sapulcina savus cālišus apakš saviem spārniem, bet jūs negribējāt” (Mt. 23:37). Šeit mēs redzam, ka Kristus skumjas cieši saskan ar visā Vecajā Derībā attēloto. Daudzi Bībeles pētnieki atzīmē, ka salīdzinājums ar putnu, kas rūpējas par saviem mazuļiem, senajos Tuvajos Austrumos tika izmantots tikai attiecībā uz dievišķību. Šeit daudzi saskata norādi uz 5. Moz. 32:11, kurā redzams, ka Dievs ir kā putns, kas lidinās pāri, aizsargā savus mazuļus un rūpējas par tiem.

Nav lielāka piemēra Dieva lielajai, līdzjūtīgajai mīlestībai pret mums kā pats Jēzus, kurš atdeva Sevi mūsu labā, tādējādi izrādot vislielāko mīlestības apliecinājumu. Tomēr Kristus ir ne tikai pilnīgs Dieva attēls. Viņš ir arī ideāls cilvēces modelis. Kā mēs varam veidot savu dzīvi pēc Kristus dzīves parauga, koncentrējoties uz citu vajadzībām un tādējādi ne tikai sludinot Dieva mīlestību, bet arī to parādot taustāmos veidos? _____

Greizsirdīgs Dievs?

Bībeles Dievs ir "līdzjūtīgais Dievs". Ebreju valodā Dievu sauc par "el rahum" (5. Moz. 4:31). Vārds "el" nozīmē "Dievs", un "rahum" ir atšķirīga vārda "raham" ("līdzjūtība") saknes forma. Tomēr Dievs tiek saukts ne tikai par līdzjūtīgo Dievu, bet arī par greizsirdīgo Dievu, "el gana". Kā teikts 5. Moz. 4:24: "Jo Tas Kungs, tavs Dievs, ir rijēja uguns, Viņš ir greizsirdīgs Dievs [el gana]" (NKJV, sk. 5. Moz. 4:24, 5. Moz. 6:15, Joz. 24:19, Nah. 1:2).

1. Kor. 13:4 ir teikts, ka "mīlestība nav greizsirdīga" (RSV). Kā tad tas varētu būt, ka Dievs ir greizsirdīgs? Izlasiet 2. Kor. 11:2 un apsveriet, kā Dieva tauta bija Viņam neuzticīga garajā Bībeles stāstā (sk., piem., Ps. 78:58). Kā šīs rakstvietas izgaismo dievišķās "greizsirdības" izpratni? _____

Dieva "greizsirdība" bieži tiek pārprasta. Ja jūs kādu saucat par greizsirdīgu vīru vai sievu, jūs, visticamāk, to nedomājat kā komplimentu. Vārdam "greizsirdība" daudzās valodās bieži ir negatīva nozīme. Tomēr Bībelē dievišķajai greizsirdībai nav negatīvas nozīmes. Tā ir mīloša vīra taisnīgā aizraušanās ar ekskluzīvām attiecībām ar sievu.

Lai gan ir zināma veida greizsirdība, kas ir pret mīlestību (1. Kor. 13:4), saskaņā ar 2. Kor. 11:2 ir arī laba un taisnīga "greizsirdība". Pāvils to dēvē par "dievišķu karstumu" (2. Kor. 11:2). Dieva greizsirdība ir tikai un vienmēr taisnīga, un par to labāk runāt kā par Dieva kaislīgo mīlestību pret Savu tautu.

Dieva aizraušanās ("gana") ar Saviem ļaudīm ir Viņa dziļās mīlestības pamatā. Dievs vēlas ekskluzīvas attiecības ar Savu tautu; tikai Viņam ir jābūt šo cilvēku Dievam. Tomēr Dievs bieži tiek attēlots kā nicināts mīļākais, kura mīlestība paliek bez atbildes (sk. Hoz. 1–3, Jer. 2:2, Jer. 3:1–12). Tādējādi Dieva "greizsirdību" jeb "kaislību" vienmēr izraisa neuzticība un jauni cilvēki. Dieva greizsirdībai (jeb "kaislīgajai mīlestībai") trūkst cilvēku greizsirdības negatīvās pieskaņas. Tā nekad nav skaudīga, bet vienmēr ir atbilstoša un taisnīga aizraušanās ar ekskluzīvām attiecībām ar Viņa ļaudīm un viņiem par labu.

Kā mēs varam iemācīties parādīt citiem tādu pašu veselīgo „greizsirdību”, kādu Dievs izrāda pret mums? _____

Līdzjūtīgs un kaislīgs

Bībeles Dievs ir līdzjūtīgs un kaislīgs, un šo dievišķo emociju izcilais piemērs ir Jēzus Kristus. Dievs ir līdzjūtīgs (sal. ar Jes. 63:9, Ebr. 4:15), Viņu dziļi iespaido Viņa ļaužu bēdas (Soģu 10:16, Lk. 19:41) un Viņš vēlas uzklaustīt, atbildēt un mierināt (Jes. 49:10, 15; Mt. 9:36, Mt. 14:14).

Izlasī 1. Kor. 13:4–8. Kā šī Rakstu vieta mūs aicina atspoguļot Dieva līdzjūtīgo un apbrīnojamo mīlestību mūsu attiecībās ar citiem? _____

Mēs ilgojamies būt attiecībās ar cilvēkiem, kas ir tādas mīlestības piemērs, kas aprakstīta 1. Kor. 13:4–8. Bet cik bieži mēs paši cenšamies kļūt par šādiem cilvēkiem? Mēs nevaram padarīt sevi pacietīgus un laipnus; ir grūti likt sev nebūt skaudīgiem, iedomīgiem, rupjiem vai pašmērķīgiem. Mēs nevaram sevī radīt mīlestību, kas “apklāj visu, tā tic visu, tā cer visu, tā panes visu” un “nekad nebeidzas” (1. Kor. 13:7, 8). Šāda mīlestība mūsu dzīvē var parādīties tikai kā Svētā Gara auglis. Un slavējiet Dievu, ka Svētais Gars izlej Dieva mīlestību to sirdīs, kas ticībā sakņojas Kristū Jēzū (Rm. 5:5).

Kā mēs Dieva žēlastības un Svētā Gara spēkā varam praktiski reaģēt uz Dieva dziļi emocionālo, bet vienmēr pilnīgi taisnīgo un saprātīgo mīlestību un pārdomāt to? Pirmkārt, vienīgā pareizā atbilde ir pielūgt Dievu, kas ir mīlestība. Otrkārt, mums ir jāatbild uz Dieva mīlestību, aktīvi izrādot līdzjūtību un labvēlīgu mīlestību pret citiem. Mums nav vienkārši jāiegūst mierinājums mūsu kristīgajā ticībā, bet mums ir jābūt motivētiem mierināt citus. Visbeidzot, mums jāatzīst, ka mēs nevaram izmainīt savas sirdis, bet to var tikai Dievs.

Tātad, lūgsim Dievu, lai Viņš dod mums jaunu sirdi attiecībās ar Viņu un citiem – tīru un šķīstu mīlestību, kas paaugstina to, kas ir labs, un noņem pelavas no iekšpuses.

Lai mūsu lūgšana ir: “Lai Tas Kungs dara vēl pilnīgākus, vairodams mīlestību, kas jūs vieno savā starpā un ar visiem citiem, [...], un lai stiprina jūsu sirdis, lai tās būtu nevainojamas savā svētumā Dieva, mūsu Tēva, priekšā, kad mūsu Kungs Jēzus atnāks ar visiem Saviem svētajiem” (1. Tes. 3:12, 13).

Kāpēc nomiršana sev un dabiskās sirds savtīgumam un samaitātībai ir vienīgais veids, kā atklāt šāda veida mīlestību? Kā mēs varam nomirt sev? _____

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Domas no Svētību kalna” nodaļu “Svētības” (6.–44. lpp.).

“Visi, kas apzinās savas dvēseles lielo nabadzību un jūt, ka viņos nav nekā laba, uzlūkojot Kristu, var piedzīvot atjaunošanu, rast taisnību un stiprinājumu. Viņš saka: ‘Nāciet pie manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi’ (Mt. 11:28). Kungs jūs lūdz mainīt savu nabadzību pret Viņa žēlastības bagātībām. Mēs neesam Dieva mīlestības cienīgi, bet Kristus, mūsu Aizstāvis, ir cienīgs un spēj izglābt ikkatru, kas nāk pie Viņa. Lai cik bēdīga būtu mūsu pagātne un mazvērtīgs tagadnes stāvoklis, ja nākam pie Jēzus, kādi esam – vāji, bezspēcīgi un nelaimīgi –, žēlsirdīgais Pestītājs jau steidzas mums pretī, apskauj ar Savām mīlestības rokām un aplāj ar Savas taisnības apģērbu. Ietērpis mūs Savas taisnības baltajās drānās, Viņš mūs ved pie Tēva un saka: ‘Es esmu ieņēmis šī grēcinieka vietu, neuzlūko nomaldījušos bērnu, bet mani.’ Kaut arī sātans uzstājīgi pieprasa mūsu dvēseles kā savu laupījumu, apsūdzēdams mūs un uzrādīdams grēkus, tomēr Kristus asinis runā spēcīgāk.” (Elena Vaita “Domas no Svētību kalna” 8., 9. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Paskaties, kas augšminētajā citātā teikts par to, kā, pateicoties Jēzum, mēs tiekam pievesti Tēvam. “Ietērpis mūs Savas taisnības baltajās drānās, Viņš mūs ved pie Tēva.” Neatkarīgi no tā, cik mazdušīgi mēs dažkārt varam kļūt par savām kļūdām un trūkumiem vai cik bieži mēs neatspoguļojam citiem tādu mīlestību, kādu Dievs izlej pār mums, kāpēc mums vienmēr jāatgriežas pie brīnišķīgās ziņas, ka esam Tēva pieņemti, jo Jēzus “mūs ved pie Tēva Savas taisnības baltajās drānās”?

2. Iedomājieties, kā īstā māte jutās situācijā, kad abas sievietes ieradās pie Salamana, apgalvojot, ka konkrētais mazulis ir viņas bērns. Padomājiēt vēlreiz par emociju valodu, kas aprakstīta 1. Ķēn. 3:26. Kā tas padara skaidrāku to pašu valodu, kas tiek izmantota, lai aprakstītu Dieva emocijas pret Savu tautu Hoz. 11:8?

3. Visos evaņģēlijos mēs varam redzēt, ka Jēzu bieži aizkustināja cilvēku vajadzības. Un ko Viņš izdarīja? Viņš rikojās tā, lai apmierinātu cilvēku vajadzības. Kādi ir praktiski veidi, kā jūs kā indivīds vai pat varbūt kā klase varat apmierināt to vajadzības, kam nepieciešams mierinājums?

DIEVIŠĶĀS MĪLESTĪBAS DUSMAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 78, Jonas 4:1–4, Mt. 10:8, Mt. 21:12, 13, Jer. 51:24, 25, Rm. 12:17–21.

ATMIŅAS PANTS:

“Taču Viņš bija žēlsirdīgs, piedeva noziegumu un viņus neizdeldēja, bet daudzkārt novērsa Savas dusmas un nelika pamosties visai Savai bardzībai” (Ps. 78:38).

Kamēr par Dieva līdzjūtību bieži priecājas, daudzi domu par Viņa dusmām uzskata par satraucošu. Ja Dievs ir mīlestība, viņi domā, ka Viņam nekad nevajadzētu paust dusmas. Tomēr šis priekšstats ir nepatiess. Viņa dusmas rodas tieši no Viņa mīlestības.

Daži apgalvo, ka Vecās Derības Dievs ir dusmu Dievs, kamēr Jaunās Derības Dievs ir mīlestības Dievs. Bet ir tikai viens Dievs, un Viņš ir atklāts kā viens un tas pats abās Derībās. Dievs, kas ir mīlestība, dusmojas uz ļaunumu, – un tieši tāpēc, ka Viņš ir mīlestība. Pats Jēzus pauda dziļas dusmas uz ļaunumu, un Jaunā Derība neskaitāmas reizes māca par taisnīgām un adekvātām Dieva dusmām.

Dieva dusmas vienmēr ir Viņa taisnīgā un mīlestības pilnā atbilde uz ļaunumu un netaisnību. Dievišķās dusmas ir taisnīgs sašutums, ko motivē nevainojama labestība un mīlestība, un tās meklē visas radības uzplaukumu. Dieva dusmas ir vienkārši atbilstoša mīlestības reakcija uz ļaunumu un netaisnību. Attiecīgi ļaunums liek Dievam dusmoties, kas nāk par labu ļaunuma upuriem un ir pret ļauna darītājiem. Tātad dievišķās dusmas ir vēl viena dievišķās mīlestības izpausme.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. februārī.

Noskumis ļaunuma dēļ

Bībeles Dievs mīl taisnību un ienīst ļaunumu. Tāpēc grēks un ļaunums izraisa Viņa dusmas, kas tiek paustas apspiesto un aizskarto labā, un arīdzan gadījumos, kad ļaunums galvenokārt skar pašu darītāju. Dievs ienīst ļaunumu, jo ļaunums vienmēr nes sāpes Viņa radījumiem, pat ja viņi paši ir darītāji. Bībeles naratīvā Dievs vairākkārt iekaist dusmās, ko Bībeles pētnieki dēvē par sacelšanās ciklu. Šis cikls notiek šādi:

1) Cilvēki sacēļas pret Dievu un izdara ļaunas, dažreiz pat šausminošas zvērības, piemēram, bērnu upurēšanu un citas negantības Viņa acīs.

2) Dievs atkāpjas saskaņā ar cilvēku pieņemtajiem lēmumiem.

3) Dieva tautu apspiež svešas tautas.

4) Cilvēki sauc uz Dievu pēc glābšanas.

5) Dievs žēlīgi atbrīvo tautu.

6) Tauta atkal sacēļas pret Dievu, bieži vien nopietnāk nekā iepriekš.

Taču šajā briesmīgajā ļaunuma un neuzticības ciklā Dievs cilvēku neuzticībai liek pretī nebeidzamu uzticību, ilgstošu pacietību, pārsteidzošu žēlastību un dziļu līdzjūtību.

Izlasī Ps. 78. Ko šī Rakstu vieta vēsta par Dieva reakciju uz Viņa tautas atkārtotajām sacelšanās reizēm? _____

Saskaņā ar Bībeli mīlestība un taisnīgums ir savstarpēji saistīti. Dievišķās dusmas ir pareiza mīlestības reakcija uz ļaunumu, jo ļaunums vienmēr sāpina kādu, kuru Dievs mīl. Rakstos nav neviena gadījuma, kad Dievs būtu patvaļīgi vai netaisnīgi bijis dusmīgs.

Un, lai gan Dieva tauta vairākkārt Viņu pameta un nodeva, gadsimtu gaitā Dievs turpināja pacietīgi parādīt līdzjūtību, kas pārsniedz visas saprātīgās cerības (Neh. 9:7–33), tādējādi demonstrējot Savas pacietīgās līdzjūtības un žēlsirdīgās mīlestības neaptveramo dziļumu. Patiešām, saskaņā ar Ps. 78:38 Dievs “bija žēlsirdīgs, piedeva noziegumu un viņus neizdeldēja, bet daudzkārt novērsa Savas dusmas un nelika pamosties visai Savai bardzībai” (NKJV).

Protams, arī tevi sadusmo ļaunums, kas tiek nodarīts citiem. Kā šīs emocijas palīdz tev labāk izprast Dieva dusmas pret ļauno? _____

Dievs ir lēns dusmoties

Dievs dusmojas uz ļaunumu, jo Dievs ir mīlestība. Dievs ir tik līdzjūtīgs un žēlsirdīgs, ka viens Bībeles pravietis pat izteica pārmetumu Dievam par pārāk lielu žēlsirdību!

Apsveriet stāstu par Jonu un pārdomājiet Jonas reakciju uz Dieva žēlsirdīgo piedošanu niniviešiem (Jon. 4:1–4). Ko tas mums stāsta par Jonu un arī Dievu? (Sk. arī Mt. 10:8.)

Jonas reakcija uz Dieva žēlastību norāda uz divām galvenajām atziņām. Pirmkārt, tā parāda paša Jonas cietsirdību. Viņš tik ļoti ienīda asīriešus par to, ko viņi bija nodarījuši Israēlam, ka nevēlējās, lai Dievs viņiem parāda žēlastību.

Kāda mācība mums! Mums jābūt uzmanīgiem, lai nepieļautu šo pašu attieksmi, lai cik saprotama tā varētu šķist. Visiem, kas saņēmuši Dieva žēlastību, jāatzīst, cik žēlastība ir nepelnīta, un tādējādi jābūt gataviem sniegt žēlastību citiem.

Otrkārt, Jonas reakcija pastiprina Dieva līdzjūtības un žēlastības nozīmi Viņa raksturā. Jona bija tik labi iepazinies ar Dieva žēlsirdību, ka – tieši tāpēc, ka Dievs ir “žēlīgs un žēlsirdīgs” un “lēnīgs dusmās un pārpilns žēlastībā” (Jon. 4:2, NKJV) – Jona zināja, ka Kungs atkāpsies no Ninives sodīšanas. Dievs izturas taisnīgi un žēlsirdīgi pret visām tautām un ciltīm.

Ebreju frāzi, kas tulkota “lēns dusmās” vai “pacietīgs”, varētu burtiski tulkot kā “garš deguns”. Ebreju valodā dusmas bija metaforiski saistītas ar degunu, un deguna garums metaforiski attēlo, cik ilgs laiks nepieciešams, lai cilvēks kļūtu dusmīgs.

Šī idioma par “garu degunu” norāda, ka Dievs ir lēns dusmoties un pacietīgs. Kamēr cilvēkiem nav vajadzīgs ilgs laiks, lai sadusmotos, Dievs ir ārkārtīgi pacietīgs un brīvi un bagātīgi dāvā žēlastību, tomēr neattaisnojot grēku un nepieverot acis uz netaisnību. Tā vietā pats Dievs caur krustu veica grēku un ļaunuma izpirkšanu, lai Viņš varētu būt gan taisnīgs, gan attaisnot tos, kas Viņam tic (Rm. 3:25, 26).

Vai jums kādreiz ir izdevies parādīt žēlastību kādam, kurš jums ir nodarījis pāri? Kā vislabāk atcerēties, ko Dievs ir izdarījis jūsu labā, lai jūs kļūtu žēlīgāki pret citiem, tādējādi atsaucoties bagātīgajai žēlastībai, ko Dievs jums ir parādījis? Un kā parādīt žēlastību, nedodot atļauju grēkot vai neļaujot ļaunprātīgi izmantot vai apspiest citus?

Taisnīgs sašutums

Lai gan ir daudz nepiemērotu dusmu veidu, Bībele arī māca, ka pastāv "taisnīgs sašutums". Iztēlojieties, ka māte skatās, kā viņas trīsgadīgā meita spēlējas rotaļlaukumā, un tad pēkšņi viņas meitai uzbrūk vīrietis. Vai viņa būs dusmīga? Protams. Dusmas ir pareiza mīlestības reakcija attiecīgos apstākļos. Šis piemērs palīdz mums izprast Dieva "taisnīgo sašutumu".

Izlasī Mt. 21:12, 13 un Jņ. 2:14, 15. Kā Jēzus reakcija uz tempļa nepareizu izmantošanu liecina par to, ka Dievs dusmojas uz ļaunumu? _____

Šajos gadījumos Jēzus izrāda "dievišķu dedzību" un taisnīgu sašutumu pret tiem, kas Dieva templi uzskatīja par parastu un bija to pārvērtuši par "laupītāju bedri", lai apspiestu atraitnes, bāreņus un nabagus (Mt. 21:13; salīdzini ar Jņ. 2:16). Tempļis un dievkalpojumi, kam bija jāattēlo Dieva žēlīgā piedošana un grēcinieku šķīstīšana, tika izmantoti, lai krāptu un apspiestu tos, kas bija visneaizsargātākie. Vai Jēzum nebija jādusmojas par šo negantību?

Mk. 10:13, 14 un Mk. 3:4, 5 piedāvā citus Viņa taisnīgā sašutuma piemērus. Kad cilvēki atveda pie Jēzus mazus bērnus un "mācekļi norāja tos, kas tos atveda", Jēzus "bija ļoti neapmierināts" – burtiski "sašutis". Viņš tiem sacīja: "Ļaujiet bērniņiem nākt pie Manis" (Mk. 10:13, 14, NKJV).

Citā gadījumā, kad farizeji nogaidīja, lai apsūdzētu Jēzu par sabata pārkāpšanu, dziedinot sestdienā, Viņš tiem jautāja: "Vai sabatā drīkst darīt labu vai darīt ļaunu, glābt dzīvību vai nogalināt?" (Mk. 3:4, NKJV) Viņš "dusmīgi skatījās uz tiem, būdams viņu cietsirdības apbēdināts", un pēc tam ķērās pie cilvēka dziedināšanas (Marka 3:5, NKJV). Kristus dusmas šeit ir saistītas ar skumjām par viņu cietsirdību; tās ir mīlestības taisnīgās dusmas, tāpat kā Vecajā Derībā Dievam piedēvētās dusmas ir mīlestības taisnīgās dusmas. Kā gan lai ļaunums neapbēdinātu mīlestību, it īpaši, ja ļaunums ievaino šīs mīlestības saņēmējus?

Kā panākt, lai mēs nemēģinātu attaisnot savtīgas dusmas kā "taisnīgu sašutumu"? Kāpēc tas ir tik vienkārši izdarāms, un kā mēs varam pasargāt sevi no šīm izsmalcinātajām un reālajām lamatām? _____

Dievs nesagādā ciešanas labprātīgi

Visā Bībelē Dievs atkārtoti parāda Savu dedzību nomākto un apspiesto labā, kā arī Savu adekvāti taisnīgo sašutumu, vērstu pret pāridarītājiem un apspiedējiem. Ja nebūtu ļaunuma, Dievs nebūtu dusmīgs. Viņa dusmas ir tikai un vienmēr pret to, kas kaitē Viņa radībai.

Saskaņā ar Raudu dz. 3:32, 33 Dievs neliek ciest labprātīgi (burtiski tulkojot, Dievs nemoka “no sirds”). Viņš nevēlas tiesāt ļaundarus, bet mīlestība pieprasa taisnīgumu.

Par šo patiesību liecina tas, cik ilgi Dievs turpināja piedot Savai tautai un atkārtoti deva iespēju nožēlot grēkus un izlīgt ar Viņu. Ar praviešu starpniecību atkal un atkal Dievs aicināja Savus ļaudis, bet tie atteicās ieklausīties (sk. Jer. 35:14–17, Ps. 81:11–14).

Izlasī Ezras 5:12 un salīdzini ar Jer. 51:24, 25, 44. Kā tas izskaidro spriedumu, kas nāca pār Jeruzalemi ar babiloniešu starpniecību? (Sk. arī 2. Laiku 36:16.) _____

Saskaņā ar Ezras 5. nodaļu pēc tam, kad ļaudis neatlaidīgi un bez nožēlas izraisīja Dieva dusmas, Viņš galu galā atkāpās un “atdeva” ļaudis “Bābeles ķēniņa Nebukadnēcara rokās” (Ezras 5:12, NKJV). Bet Dievs to izdarīja tikai pēc tam, kad nekas vairs nelīdzēja (2. Laiku 36:16), un vēlāk Dievs tiesāja Babilonu par pārmērīgo postījumu, ko tā bija nodarījusi Jūdai (Jer. 51:24, 25, 44; salīdzini ar Cah. 1:15).

Daudzi citi spriedumi, kurus Raksti apraksta kā Dieva izraisītus, tiek skaidroti kā gadījumi, kad Dievs “nodod” cilvēkus viņu ienaidniekiem (Soģu 2:13, 14; Ps. 106:41, 42) ciešā saskaņā ar cilvēku lēmumiem pamest Kungu un kalpot citu tautu “dieviem” (Soģu 10:6–16, 5. Moz. 29:24–26). Dieva dusmas pret ļaunumu, kas visbeidzot vainagosies ar visa ļaunuma galēju izskaušanu, izriet no Viņa mīlestības uz visiem un no Viņa ilgām pēc augstākā labuma Visumā, kas pats ir devis savu ieguldījumu jautājumā par grēku, sacelšanos un ļaunumu.

Kā tas, ka Dievs nevēlas nevienam pasludināt spriedumu, ietekmē jūsu izpratni par dievišķajām dusmām un bardzību? Ja Dievs ir lēns dusmoties, vai mums nevajadzētu būt pacietīgākiem pret apkārtējiem? Kā mēs varam to paveikt, vienlaikus rūpējoties par pārkāpuma upuriem? _____

Parādiet līdzjūtību

Lai gan dievišķās dusmas ir “briesmīgas”, tās nekādā gadījumā nav amorālas vai nemilošas. Gluži pretēji, Vecajā un Jaunajā Derībā Dievs pauž dusmas pret ļaunumu tieši Savas mīlestības dēļ. Dievišķās dusmas ir briesmīgas ļaunuma viltīguma dēļ pretstatā Dieva šķīstajai labestībai un krāšņumam.

Šajā ziņā mīlestība Dievam ir būtiska, bet ne dusmas. Kur nav ļaunuma vai netaisnības, tur nav dusmu. Galu galā Dieva vismīlošākā darbība, izskaužot ļaunumu no Visuma, vienlaikus likvidēs arī dusmas un bargumu. Un tas ir tāpēc, ka nekad vairs nebūs netaisnības vai ļaunuma. Pilnīgās mīlestības attiecībās mūžīgi valdīs tikai svētlaime un taisnība. Nekad vairs nebūs dievišķo dusmu, jo nekad vairs nebūs vajadzības pēc tām. Cik brīnīšķīga doma!

Ir cilvēki, kas bažijas, ka dievišķās dusmas var nejausi tikt uztvertas kā atļauja cilvēku atriebībai. Izlasi 5. Moz. 32:35, Sal. pam. 20:22, Sal. pam. 24:29, Rm. 12:17–21 un Ebr. 10:30. Kā šie panti pasargā no cilvēku atriebības? _____

Saskaņā ar Svētajiem Rakstiem Dievam ir tiesības izteikt spriedumu, un, kad Viņš to dara, Viņš to vienmēr dara simtprocentīgi taisnīgi. Gan Vecā, gan Jaunā Derība nepārprotami atstāj atriebību Dievam. Kā Pāvils raksta Rm. 12:19: “Neattributioniet paši, mīļie, bet atstājiet vietu Dieva dusmībai, jo ir rakstīts: Man pieder atriebšana, Es atmaksāšu, saka Tas Kungs” (citējot 5. Moz. 32:35).

Lai gan Dievs galu galā izsaka spriedumu netaisnībai un ļaunumam, Kristus ir parādījis ceļu visiem, kas Viņam tic. Patiešām, tas ir “Jēzus, kas mūs atpestīs no nākamās dusmības” (1. Tes. 1:10; salīdzini ar Rm. 5:8, 9). Un tas notiks saskaņā ar Dieva plānu: “Jo Dievs mūs nav nolīcis dusmībai, bet lai mēs iegūtu pestīšanu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu” (1. Tes. 5:9). Dievišķās dusmas netiek atceltas, bet tie, kas tic Jēzum, tiks atbrīvoti no šādām dusmām Kristus dēļ.

Kādā veidā Kristus īstenotā izpirkšana ir atbalstījusi taisnīgumu, vienlaikus atbrīvojot mūs no dusmām? Atzīstot, ka, neraugoties uz taviem trūkumiem, Dievs par tevi ir parūpējies, cik daudz žēlīgākam tev vajadzētu būt pret citiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Elkdievība pie Sinaja” (315.–330. lpp.).

Zelta teļa pielūgsmes kontekstā Elena Vaita raksta: “Israēlieši bija vainīgi nodevības grēkā, kas vērsti pret Kēniņu, kurš viņiem bija darījis daudz laba un kura autoritātei tie paši labprātīgi uzņēmās paklausīt. Lai dievišķā valdīšanas kārtība vispār varētu pastāvēt, nodevējus vajadzēja sodīt. Bet pat šeit atklājās Dieva žēlsirdība. Uzturēdamas spēkā savus likumus, Viņš visiem deva izvēles brīvību un izdevību nožēlot savus grēkus. Izdeldēti tika tikai tie, kuri turpināja pretoties.

Tādu grēku bija nepieciešams sodīt arī apkārtējo tautu dēļ, par liecību Dieva nepatīkamai pret elku pielūgšanu. Izpildot spriedumu pie vainīgajiem, Mozum kā Dieva ierocim Rakstos vajadzēja atstāt svinīgu un atklātu protestu pret šo noziegumu. Kad israēliešiem vēlāk nāktos nosodīt elku kalpošanu kaimiņu tautās, viņu ienaidnieki tiem varētu pārmest, ka tauta, kas par savu Dievu ir atzinusi Jehovu, pati pie Horeba bija izveidojusi teļu un to pielūgusi. Tad, lai gan spiesti atzīt apkaunojošo patiesību, israēlieši tomēr varētu norādīt uz pārkāpēju briesmīgo likteni kā pierādījumu tam, ka viņu grēki nav atzīti kā labi, ne arī atvainoti.

Mīlestība tikpat lielā mērā kā taisnība prasīja, lai par šo grēku tiktu pasludināts spriedums. [...] Tā ir Dieva žēlastība, kas liek ciest tūkstošiem, lai novērstu nepieciešamību sodīt miljonus. Lai glābtu daudzus, Viņam jāsoda nedaudzi.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši” 324., 325. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc, jūsuprāt, tik daudzi cilvēki cīnās ar dievišķo dusmu jēdzienu? Kas tev palīdz to saprast?

2. Kādas problēmas vienmēr rodas, kad cilvēki meklē atreibību, kuras nekad nerodas, kad Dievs to meklē?

3. Kā Dieva spriedums Israēlam pēc sacelšanās ar zelta teļu bija arī dievišķās žēlastības piemērs? Kādi citi piemēri Svētajos Rakstos liecina, ka pat Dieva spriedums ir mīlestības akts?

4. Pat ja mēs saprotam, ka Dievs pret ļaunumu kļūst adekvāti dusmīgs un nes spriedumu ar pilnīgu taisnību, cik svarīgi mums ir atturēties no citu nosodīšanas? Pārrunājiet to, īpaši ņemot vērā 1. Kor. 4:5.

DIEVA MĪLESTĪBA UN TAISNĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 33:5, Ps. 85:10, 5. Moz. 32:4, Jēk. 1:17, Tit. 1:2, 2. Moz. 32:14, Mt. 5:43–48.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet, kas grib lielīties, lai lielās ar savu atziņu, ka viņš Mani pazīst un zina, ka Es esmu Tas Kungs, kas uztur virs zemes žēlastību, patiesību un taisnību; jo uz tādiem Man ir labs prāts, saka Tas Kungs” (Jer. 9:24).

Senajos Tuvajos Austrumos tautu “dievi” bija ne tikai nepastāvīgi, amorāli un neparedzami, bet arī pavēlēja izdarīt zvērības, piemēram, bērnu upurēšanu. Un pat tad pagānu tautas nevarēja paļauties uz šo dievu labvēlību, tāpēc neuzdrošinājās sadusmot savu cilšu “dievības”.

Saskaņā ar 5. Moz. 32:17 aiz šādiem “dieviem” stāvēja dēmoni (sk. arī 1. Kor. 10:20, 21). Un viņu pielūgsmes veidi bija drīzāk ekspluatācija, atstājot cilvēkus garīgā un morālā tumsā.

Bībeles Dievs pilnīgi atšķīrās no šiem dēmoniskajiem spēkiem. Jahve ir absolūti labs, un Viņa raksturs ir nemainīgs. Tikai Dieva pastāvīgās labestības dēļ mums var būt jebkāda cerība tagad un mūžībā.

Jahve, pilnīgā pretstatā senās pasaules viltus dieviem un pat mūsdienu “dieviem”, ir dziļi noraizējies par ļaunumu, ciešanām, netaisnību un apspiešanu – to visu Viņš pastāvīgi un nepārprotami nosoda. Un, pats galvenais, Viņš kādu dienu to visu arī izskaudīs.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. februārī.

Mīlestība un taisnīgums

Visā Bībelē mīlestība un taisnīgums iet roku rokā. Patiesai mīlestībai ir nepieciešams taisnīgums, un patiesu taisnīgumu var vadīt un sasniegt tikai mīlestībā. Cilvēki nav raduši domāt par šiem diviem jēdzieniem kā vienoti, bet tas ir tikai tāpēc, ka gan mīlestību, gan taisnīgumu cilvēce ir ļoti sagrozījusi.

Izlasi Ps. 33:5, Jes. 61:8, Jer. 9:24, 85:10 un 89:14. Kā šie panti atklāj Dieva rūpes par taisnīgumu? _____

Šie panti skaidri pasaka, ka Dievs mīl taisnību (Ps. 33:5, Jes. 61:8). Svētajos Rakstos mīlestības un taisnīguma koncepti ir nesaraujami saistīti. Dieva mīlestība un taisnība darbojas kopā, un Viņš ir ļoti norūpējies, lai šajā pasaulē notiktu pēc taisnības.

Tāpēc pamatota iemesla dēļ pravieši pastāvīgi nosoda visu veidu netaisnību, tostarp netaisnīgus likumus, viltu un trūcīgo, atraitņu un citu neaizsargātu personu apspiešanu. Lai gan cilvēki izdara daudz ļaunuma un netaisnības, Dievs ir tas, kas pastāvīgi “uztur virs zemes žēlastību, patiesību un taisnību” (Jer. 9:23). Attiecīgi visos Rakstos tie, kas ir uzticīgi Dievam, uzņem dievišķo spriedumu kā ļoti labu lietu, jo tas nesodu ļaundariem un apspiedējiem, savukārt taisnīgumu un atbrīvošanu netaisnības un apspiešanas upuriem.

Taisnība un taisnīgums ir Dieva valdības pamats. Dieva morālā mīlestības valstība ir taisnīga, pilnīgi atšķirīga no šīs pasaules samaitātajām valdībām, kas bieži vien rīkojas netaisnīgi, lai gūtu personīgu labumu un personīgo varu. Dievā “žēlastība un uzticība lai sastopas, taisnība un miers lai skūpstās” (Ps. 85:10).

Dievs skaidri parāda, ko Viņš sagaida no mums. “Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti – darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi stāvēt sava Dieva priekšā!” (Mih. 6:8). Galvenais, kas mums būtu jāatspoguļo no Dieva rakstura, būtu mīlestība – un no tās izrietošais taisnīgums un žēlastība.

Kādus samaitāta cilvēku taisnīguma piemērus jūs zināt? Kā gan lai mēs nekliedzam pēc Dieva pilnīgās taisnības, kurai kādu dienu jānāk? _____

Dievs ir pilnīgi labs un taisns

Dievs ne tikai apgalvo, ka mīl taisnību un aicina cilvēkus mīlēt un darīt taisnību, bet pats lieliski un nelokāmi parāda šīs īpašības. Svētie Raksti māca, ka Dievs ir pilnīgi svēts, uzticīgs, taisnīgs un mīlošs. Dievs arī dara tikai un vienīgi to, kas ir mīlošs, taisnīgs un labs. Viņš nekad nedara neko sliktu.

Izlasi 5. Moz. 32:4 un Ps. 92:15. Ko šie panti māca par Dieva uzticību un taisnību? _

Šajās un daudzās citās vietās teikts, ka Dievs ir taisnīgs un mīlošs — “Viņā nav netaisnības” (Ps. 92:15, salīdzini ar Ps. 25:8, Ps. 129:4). Dievs “nedara netaisnību; Viņš ik rītus ceļ gaismā Savu taisnību, un tur nekā netrūkst, bet bezdievīgais neprot kauna” (Cef. 3:5). Pievērsiet uzmanību Dieva rakstura krasajam pretstatam ar tiem, kas mīl netaisnību.

Dievs zina, kas ir labākais ikvienam. Viņš vēlas to, kas ir vislabākais visiem, un nepārtraukti strādā, lai panāktu labāko rezultātu visiem iesaistītajiem.

Izlasi Ps. 9:7, 8 un Ps. 145:9–17. Ko šie panti māca par Dievu? _

Bībeles Dievs ir “taisns tiesnesis” (Ps. 7:11, NKJV), un pie Viņa nemājo ļaunums (Ps. 5:5). Kā māca 1. Jņ. 1:5: “Dievs ir gaisma, un Viņā nav nekādas tumsības” (NKJV). Patiešām, Dievs ir ne tikai pilnīgi labs, bet saskaņā ar Jēk. 1:13 “ļāunām kārdināšanām Dievs nav pieejams” (sal. ar Hab. 1:13).

Šajā visā Dieva labestība un godība ir nesaraujami saistītas. Lai gan daudzi dievina spēku, mūsu Dievs ir visvarens, taču Viņš Savu spēku izmanto tikai taisnīgā un mīlošā veidā. Nav nejaušība, ka tad, kad Mozus jautāja Dievam: “Rādi man, lūdzams, Savu godību,” Dievs atbildēja, sakot: “Es likšu visai Savai godībai iet garām tavā priekšā” (2. Moz. 33:18, 19).

Kāpēc labais Dievs pieļauj tik daudz ļaunuma, ko redzam šajā pasaulē? Pārrunājiēt atbildes grupā. _

Dieva nemainīgais raksturs

Izlasi Mal. 3:6 un Jēk. 1:17. Ko šie panti māca par Dieva raksturu? _____

Mal. 3:6 Dievs saka: “Es esmu Tas Kungs, un Es nepārveidojos.” Lai gan daži šo panta daļu uztver tā, ka Dievs nekādā veidā nemainās, pārējais pants un tā tiešais konteksts parāda, ka ar šo nemainīgumu ir Dieva morālā nemainība. Panta otrā daļa norāda, ka Dievs var mainīties attiecībā, jo Dievs saka: “Jēkaba bērniem vēl nebūs būt pagalam.” Un jau nākamajā pantā Dievs sludina Saviem ļaudīm: “Atgriezieties tagad pie Manis, un arī Es gribu atgriezties pie jums” (Mal. 3:7).

Tātad Dievs atrodas mainīgās attiecībās ar Savu radību, bet visās šajās mainīgajās attiecībās un visā pārējā Dieva raksturs ir nemainīgs. Tas ir arī apstiprināts Jēk. 1:17, kur teikts, ka visas labās un pilnīgās dāvanas nāk no Dieva, pie kura nav nekādas mainības. Dievs nav ļaunuma avots.

Šeit un citviet Svētie Raksti vairākkārt norāda, ka Dieva raksturs ir nemainīgs. Citiem vārdiem sakot, Bībele konsekventi māca, ka Dievs ir morāli nemainīgs. Tajā pašā laikā Dievs veido reālas attiecības ar radībām, kurām Dievs atbild, bet vienmēr ar mīlestību un taisnīgumu.

Izlasi 2. Tim. 2:13; Titam 1:2 un Ebr. 6:17, 18. Ko šie panti māca par Dievu? _____

Dievs nevar Sevi noliegt, Dievs nekad nemelo, un Dieva solījumi ir nesalaužami. Mēs varam būt droši, ka Bībeles Dievs ir tas pats, kurš pie krusta (Kristū) labprātīgi atdeva Sevi par mums. Viņš ir Dievs, uz kuru var paļauties bez šaubām, un mēs varam paļauties un cerēt uz nākotni, jo, kā teikts Ebr. 13:8, “Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.”

*Kā iemācīties paļauties uz Dieva labestību pat tad, ja jūsu dzīvē ir gājis ļoti slikti?
Ko dara Dievs pie krusta, lai palīdzētu jums iemācīties paļauties uz Viņa labestību?*

Nožēlojošs Dievs?

Vai Dievs var “nožēlot grēkus”? Ja jā, ko tas nozīmētu? Mēs esam sapratuši, ka Dieva raksturs nekad nemainās. Tomēr daži Bībeles teksti runā par Dievu kā “nožēlojošu” vai “piekāpīgu”. Vismaz cilvēkiem grēku nožēlošana ietver atzišanu, ka cilvēks ir izdarījis kaut ko nepareizi. Kā tad dažas Bībeles vietas var attēlot Dievu kā “nožēlojošu”?

Izlasi 2. Moz. 32:14 un salīdzini to ar Jer. 18:4–10. Ko jūs domājat par šiem Dieva “piekāpšanās” aprakstiem?

Šajos un daudzos citos fragmentos Dievs ir attēlots kā atkāpies no sprieduma, atbildot uz kādu cilvēku nožēlu vai aizlūgumu. Dievs apsola – ja ļaudis atgriezīsies no savas ļaundarības, Viņš novērsīs spriedumu, kuru bija paredzējis. Dieva novēršanās no sprieduma pasludināšanas, atbildot uz cilvēku nožēlu, ir kopīga tēma viscaur Rakstos.

Izlasi 4. Moz. 23:19 un 1. Sam. 15:29. Ko šie panti māca par to, vai Dievs “atkāpjas” vai “nožēlo”?

Šie Bībeles teksti nepārprotami rāda, ka Dievs “nav cilvēks, ka Viņam būtu ko nožēlot” (1. Sam. 15:29) un ka “Dievs nav cilvēks, kas melotu, nedz cilvēka bērns, ka Viņam kaut kas būtu jānožēlo. Vai Viņš ko teiktu un nedarītu, vai Viņš ko sacītu un tas neklūtu īstenība?” (4. Moz. 23:19) Ja lasot ņemam vērā citus pantus, tad šos tekstus nevar uztvert tā, ka Dievs nemaz “neatkāpjas”, bet tie atspoguļo patiesību, ka Viņš “neatkāpjas” un “nenožēlo” tā, kā to dara cilvēki. Dievs vienmēr tur Savus solījumus, un, lai gan Viņš maina kursu, reaģējot uz cilvēku nožēlu, Viņš to vienmēr dara saskaņā ar Savu labestību un Savu Vārdu. Atbildot uz grēku nožēlu, Dievs atkāpjas no tiesas, jo Viņa raksturs ir labs, taisnīgs, mīlošs un žēlsirdīgs.

Kāda nozīme ir Bībeles aprakstiem par dievišķo “piekāpšanos”? Ko tas liecina par Dieva rakstura noturību līdzās faktam, ka Dievs iesaistās patiesās došanas un ņemšanas attiecībās, kas Viņam ir svarīgas?

Turieties pie mīlestības un taisnīguma

Svētie Raksti konsekventi māca: “Tas Kungs, tavš Dievs, Viņš ir Dievs, uzticamais Dievs, kas tur derību un žēlastību tūkstoš paaudzēs ar tiem, kas Viņu mīl un Viņa baušļus” (5. Moz. 7:9). Viņa labestības un mīlestības raksturu izcili parādīja Jēzus pie krusta (sk. Rm. 3:25, 26; Rm. 5:8). Saskaņā ar Ps. 100:5: “Tas Kungs ir labs. Viņa nemainīgā mīlestība ir mūžīga un Viņa uzticība visām paaudzēm” (ESV; salīdzini ar Ps. 89:2). Tātad uz Dievu var paļauties; Viņš saviem bērniem dod tikai labas dāvanas (Jēk. 1:17; salīdzini ar Lk. 11:11–13). Patiesībā Viņš dāvā labas lietas pat tiem, kas sevi pozicionē kā Viņa ienaidniekus.

Izlasi Mt. 5:43–48. Ko tas māca par Dieva apbrīnojamo mīlestību? Kā mums vajadzētu izturēties pret citiem, ņemot vērā šo Jēzus mācību? _____

Mt. 5. nodaļa apraksta Dieva mīlestību kā pilnīgu. Nepilnīga mīlestība ir tāda, kad mīli tikai tos, kas mīl tevi. Bet Dievs mīl pat tos, kas Viņu ienīst, pat tos, kas sevi pozicionē kā Viņa ienaidniekus. Viņa mīlestība ir vispusīga un tāpēc pilnīga.

Lai gan Dieva mīlestība un žēlastība lielā mērā pārsniedz jebkādas saprātīgas cerības, tā nekad nepārspēj taisnīgumu un nav pretrunā ar to. Gluži pretēji, taisnīgumu un žēlsirdību tā apvieno (Ps. 85:10). Tāpat arī Bībele mūs mudina: “Glabā savu žēlsirdību un taisnību, cerē un paļaujies vienmēr uz savu Dievu” (Hoz. 12:6). Kā iztulkots citā versijā: “Turieties pie mīlestības un taisnības” (Hoz. 12:6, ESV; salīdzini ar Lk. 11:42).

Galu galā pats Dievs nodrošinās pilnīgu taisnību. Rm. 2:5 māca, ka Viņa „taisnā tiesa tiks atklāta” (Rm. 2:5, ESV). Visbeidzot atpestītie dziedās: “Lielu un brīnišķīgu ir Tavi darbi, Kungs Dievs, Visuvaldītāj; taisni un patiesi Tavi ceļi, tautu Ķēniņ! Kas Tevi nebītos, ak, Kungs, un neslavētu Tavu Vārdu? Jo Tu vien esi svēts; visas tautas nāks Tavā priekšā un Tevi pielūgs, jo Tavas taisnības darbi ir kļuvuši redzami” (Atkl. 15:3, 4; salīdzini ar Atkl. 19:1, 2).

Jes. 25:1 teikts: “Ak, Kungs, Tu esi mans Dievs, es Tevi cildināšu, es teikšu Tavu Vārdu, jo Tu dari brīnumus! Tavi lēmumi kopš seniem laikiem ir patiesi un uzticības cienīgi.” Kā mēs varam iemācīties slavēt Dievu pat sliktos brīžos? Kādā veidā jūsu dzīve pati par sevi var būt kā slavēšanas upuris Dievam, veicinot taisnīgumu jūsu ietekmes lokā? _____

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Dieva mīlestība pret cilvēku” (9.–15. lpp.).

“Dieva Vārds atklāj Viņa raksturu. Viņš pats ir apliecinājis mums savu bezgalīgo mīlestību un līdzjūtību. Kad Mozus lūdza: ‘Rādi man, lūdzams, savu godību!’, Kungs atbildēja: ‘Es likšu tev iet garām visai Savai godībai’ (2. Mozus 33:18,19). Tā ir Viņa godība. Kungs gāja garām Mozum un sacīja: ‘Kungs, Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā, kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus’ (2. Moz. 34:6,7). Viņš ir ‘lēnprātīgs un bagāts žēlastībā’, jo Viņam ‘patik žēlastība’ (Mih. 7:18).

Dievs mūsu sirdis saistījis pie Sevis ar neskaitāmiem mīlestības pierādījumiem Debesīs un virs zemes. Viņš ir centies atklāt Sevi dabas norisēs un visdziļākajās un maigākajās saitēs, kādas vien pazīst šīs zemes cilvēku sirdis. Tomēr tas viss vēl tikai nepilnīgi atspoguļo Viņa mīlestību. Lai gan šie pierādījumi bija doti, visa labā ienaidnieks tā aptumšoja cilvēku prātus, ka tie Dievu uzlūkoja bailēs. Tie domāja, ka Viņš ir bargs un nepiedodošs. Sātans ierosināja cilvēkus Dievu uzskatīt par būtni, kuras galvenā īpašība ir stingrs taisnīgums; par bargu tiesnesi, skarbu, prasošu aizdevēju. Viņš attēloja Radītāju kā tādu, kas modri vēro cilvēkus, lai ieraudzītu visus viņu maldus un kļūdas un tos sodītu. Bet Jēzus nāca dzīvot starp cilvēkiem, lai, atklājot pasaulei Dieva bezgalīgo mīlestību, atņemtu šo tumšo ēnu.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus” 10., 11. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc ir tik svarīgi atzīt, ka Dieva godība ir saistīta ar Viņa labestību? Kā tas izlabo godības teoloģiju, kas uzsver milzīgo spēku, bet ne Dieva mīlestību un raksturu?

2. Vai esat kādreiz apšaubījuši Dieva labestību? Vai jūs pazīstat kādu, kurš ir apšaubījis Dieva labestību tādēļ, ka ticīgie ir rīkojušies neadekvāti, vai arī vienkārši pasaules ļaunuma dēļ? Kā jūs paši tiekat galā ar šo jautājumu, un kā jūs varētu palīdzēt kādam, kurš cīnās ar šo jautājumu par Dieva labestību? Skatiet nākamās nedēļas tēmu.

3. Grupā precizējiet atbildi uz pirmdienas jautājumu. Kā lielās cīņas realitāte palīdz mums izprast visu pastāvošo ļaunumu?

ĻAUNUMA PROBLĒMA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Īj. 30:26, Mt. 27:46, Īj. 38:1–12, Ps. 73, 1. Moz. 2:16, 17, Atkl. 21:3, 4.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis” (Atkl. 21:4).

Iespējams, lielākā problēma, ar ko saskaras kristietība, ir ļaunums – kā saskaņot to, ka Dievs ir pilnīgi labs un mīlošs, ar ļaunuma faktu šajā pasaulē. Īsāk sakot, ja Dievs ir labs un visvarens, kāpēc pastāv ļaunums un vēl pie tam tik lielā mērā?

Tā nav tikai akadēmiska problēma, bet gan kaut kas tāds, kas ļoti satrauc daudzus cilvēkus un neļauj iepazīt un mīlēt Dievu.

“Grēka izcelšanās un tā pastāvēšanas iemesli daudziem sagādā grūti atrisināmas problēmas. Viņi redz ļaunā darbu ar tā drausmīgajām sekām – ciešanām un postu – un jautā, kā gan tas viss var notikt, ja augstākā vara pieder Dievam, kas ir bezgalīgs gudrībā, spēkā un mīlestībā? Šeit pastāv noslēpums, kuru viņi nespēj izskaidrot.” (Elena G. Vaita “Lielā cīņa” 492. lpp.)

Daudzi ateisti ļaunuma problēmu identificē kā iemeslu, kāpēc viņi ir ateisti. Taču, kā mēs redzēsim šonedēļ un turpmākajās nedēļās, Bībeles Dievs ir pilnīgi labs, un mēs varam Viņam uzticēties, pat neskatoties uz ļaunumu, kas tik ļoti ietekmē mūsu kritošo pasauli.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. februārī.

“Cik ilgi, Kungs?”

Ļaunuma problēma ir pausta ne tikai mūsdienu kontekstos, bet arī pašos Rakstos.

Izlasi Īj. 30:26, Jer. 12:1, Jer. 13:22, Mal. 2:17 un Ps. 10:1. Kā šie panti cilvēku pieredzes priekšplānā izvirza ļaunuma problēmu? _____

Šie panti izvirza daudzus jautājumus, kas mums joprojām ir aktuāli. Kāpēc šķiet, ka ļaunajiem klājas labi un tie, kas dara ļaunu, gūst labumu no sava ļaunuma, kaut arī ne vienmēr, bet pietiekami bieži? Kāpēc taisnie tik daudz cieš? Kur ir Dievs, kad notiek ļaunums? Kāpēc Dievs dažreiz šķiet tālu no mums, pat apslēpts?

Neatkarīgi no tā, ko mēs sakām par šiem jautājumiem un ļaunuma problēmu plašākā nozīmē, mums jābūt drošiem, ka ļaunums netiek padarīts par kaut ko ikdienišķu. Mums nevajadzētu mēģināt atrisināt problēmu, mazinot ļaunuma veidu vai apjomu pasaulē. Ļaunums ir ļoti slikts — un Dievs to ienīst vēl vairāk nekā mēs. Tādējādi mēs varētu pievienoties saucienam, kas izskan visos Svētajos Rakstos, atbildot uz daudziem ļaunumiem un netaisnībām pasaulē: “Cik ilgi, Kungs?”

Izlasi Mt. 27:46. Kā tu saproti šos Jēzus vārdus? Ko tie stāsta par to, kā ļaunums ir skāris Dievu vispārsteidzošākajos veidos? _____

Pie krusta Jēzus pats uzdeva jautājumu: “Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?” (Mt. 27:46) Šeit mēs īpaši redzam, ka ļaunums skar arī pašu Dievu — tā ir pārsteidzoša patiesība, kas spēcīgi izcelta Kristus ciešanās un krusta nāvē, kur Viņam uzgūlās viss pasaules ļaunums.

Bet arī šeit ir cerība. Kristus pie krusta uzvarēja ļaunuma avotu — sātanu — un galu galā iznīcinās ļaunumu pilnībā. Jēzus citēja šos vārdus no Ps. 22:1, un psalms beidzas ar triumfu.

Pie krusta Jēzus raudzījās nākotnē ar cerību, ko viņš tobrīd nevarēja redzēt. Kā mēs varam gūt mierinājumu no Viņa pieredzes, ja arī mēs neredzam skaidru cerību savā priekšā? _____

Daudzās lietas, ko mēs nezinām

Vēsture noslēgsies ar mīlestības uzvaru pār ļaunumu. Bet tikmēr joprojām ir daudz satraucošu jautājumu. Kā mēs varam domāt un runāt par ļaunuma problēmu tā, lai tam būtu kāda jēga?

Izlasī Īj. 38:1–12. Kā Dieva atbilde Ījabam atklāj ļaunuma problēmu? Cik daudz mēs zinām un nezinām par to, kas notika aizkulisēs? _____

Mēs lasām, ka Ījabs bija daudz cietis un pats izteicis daudz jautājumu par to, kāpēc viņu piemeklē tik liels ļaunums un ciešanas. Viņš vēlējās tikt ar Dievu, lai rastu atbildes uz saviem jautājumiem, nezinot, ka aizkulisēs, Debesu pagalmos, notiek daudz lielāka drāma (sk. Īj. 1–2).

Dieva atbilde Ījabam ir pārsteidzoša: “Tas Kungs no tuksneša vētras mākoņa atbildēja Ījabam un sacīja: ‘Kas ir tas, kas Dieva glābšanas nodomus aptumšo ar vārdiem, kuriem nav jēgas?’” (Īj. 38:1, 2) Citā tulkojumā tas izteikts šādi: “Kāpēc jūs tik daudz runājat, ja zināt tik maz?” (Ījaba 38:2, CEV) Un Dievs vēl piebilst: “Kur tu biji, kad es liku zemes pamatus? Pastāsti man, ja tev ir sapratne” (Īj. 38:4, NKJV).

Izlasī Īj. 42:3. Kā Ījaba atbilde izgaismo patiesību, kas mums būtu jāatzīst attiecībā uz savu stāvokli? _____

Dievs ar Savām atbildēm Ījabam skaidri norādīja, ka ir daudzas lietas, ko Ījabs nezina un nesaprot. Arī mums tāpat kā Ījabam vajadzētu pazemīgi atzīt, ka pasaulē un aizkulisēs notiek daudzas lietas, par kurām mēs neko nezinām. Tas, ka mēs varam nezināt, kādas ir atbildes uz mūsu jautājumiem, nenožīmē, ka nav labu atbilžu vai ka kādu dienu viss netiks atrisināts. Līdz tam mums jāpaļaujas uz Dieva labestību, kas mums ir atklāta tik daudzās veidos.

Padomājiet par to, cik maz mēs kaut ko zinām. Kāpēc tad mums būtu jāmācās sadzīvot ar neatbildētiem jautājumiem par visgrūtākajām tēmām: ļaunumu un ciešanām? _____

Skeptiskais teists

Dievs Jes. 55:8, 9 lasām: “Jo Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi,” saka Tas Kungs. ‘Cik augstākas debesis ir pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi pār jūsu ceļiem un Manas domas pār jūsu domām.”

Dieva domas ir daudz augstākas par mūsu domām. Mēs pat nevaram iedomāties, cik sarežģīts ir Dieva plāns pasaules vēsturei un nākotnei. Ņemot to vērā, kāpēc gan lai mēs sagaidītu, ka spēsim izprast, kādi ir Dieva iemesli tam, ko Viņš dara vai nedara dažādās situācijās?

Viens veids, kā risināt ļaunuma problēmu, pamatojoties uz atziņu, cik maz mēs zinām, tiek saukts par “skeptisko teismu”. Skeptiskais teists ir tas, kurš uzskata, ka Dievam ir pamatoti iemesli rīkoties tā, kā Viņš rīkojas, taču, ņemot vērā mūsu ierobežotās zināšanas, mums nevajadzētu sagaidīt, ka uzzināsim šos iemeslus. Skeptiskais teists ir skeptisks attiecībā uz cilvēka spēju pilnībā izprast Dieva iemeslus saistībā ar ļaunumu šajā pasaulē. Tas, ka nevar redzēt, piemēram, baktērijas, neizslēdz to, ka mums tiešām visapkārt lido baktērijas. Tas, ja cilvēks nezina, kādi ir Dieva nolūki vai iemesli, noteikti nenozīmē, ka Dievam nav labu iemeslu.

Izlasī Ps. 73. Kā dziesminieks izturas pret apkārtējo ļaunumu un netaisnību? Ko viņš redz, kas viņa izpratni nostāda citā perspektīvā? _____

Dziesminieks bija dziļi noraizējies par ļaunumu šajā pasaulē. Viņš paskatījās sev apkārt un redzēja, ka ļaundari plaukst. Viss šķita netaisnīgi un negodīgi. Viņam nebija uz to atbildes. Viņš prātoja, vai vispār ir vērts ticēt un kalpot Dievam. Līdz viņš ieskatījās svētnīcā.

Svētnīca sniedz daļu no atbildes uz ļaunuma problēmu, proti, tā ļauj apzināties, ka pastāv taisnīgs Tiesnesis, kurš savā laikā nesis tiesu un taisnību.

Kā adventistu izpratne par tiesu un mācība par svētnīcu izgaismo ļaunuma problēmu? Vai jums ir noderīgi zināt, ka, lai gan mums tagad ir daudz jautājumu, vēstures detaļas un Dieva taisnīgie spriedumi beigās tiks atklāti? _____

Brīvās gribas aizsardzība

Lai arī cik ļoti mēs nesaprotam Dieva ceļus un domas, Svētie Raksti atklāj dažas lietas, kas palīdz risināt ļaunuma problēmu. Viens no ļaunuma loģiskās problēmas risināšanas veidiem ir pazīstams kā brīvās gribas aizsardzība.

Brīvās gribas aizsardzība ir uzskats, ka ļaunums ir radīto būtņu brīvās gribas ļaunprātīgas izmantošanas rezultāts. Tātad Dievs nav vainojams pie ļaunuma, jo ļaunums ir radīto būtņu radīts rezultāts, ļaunprātīgi izmantojot brīvo gribu, ko Dievs mums ir devis labu iemeslu dēļ. Kāpēc gan Dievs dotu tādu brīvu gribu? Šajā sakarā K. S. Lūiss reiz rakstīja: “Brīvā griba, lai arī tā padara ļaunumu iespējamu, ir tajā pašā laikā vienīgā lieta, kas padara iespējamu jebkuru mīlestību, labestību vai prieku, ko būtu vērts iegūt. Diez vai būtu vērts radīt automātu pasauli — radījumus, kas strādā kā mašīnas. Laime, ko Dievs paredz Saviem augstākajiem radījumiem, ir laime būt brīviem, brīvprātīgi vienotiem ar Viņu un citam ar citu. [...] Un tāpēc viņiem ir jābūt brīviem.” (C. S. Lewis “Mere Christianity” (Ņujorka: MacMillan, 1960), 52. lpp.)

Izlasī 1. Moz. 2:16, 17. Kā šie panti atklāj Ādamam un Ievai piešķirto morālo brīvību?

Kāpēc viņiem izteikta pavēle, ja vien viņiem nav bijusi brīvā griba? Ādams un Ieva ēda aizliegto augli, un kopš tā laika mūsu planēta ir pilna ar ļaunumu. 1. Mozus grāmatas 4. nodaļā, nākamajā nodaļā pēc stāsta par grēkā krišanu, grēka briesmīgās sekas ir redzamas Ābela slepkavībā, ko pastrādāja viņa brālis. Stāsts par grēkā krišanu parāda, kā Ādama un Ievas brīvās gribas ļaunprātīga izmantošana ienesa grēku un ļaunumu mūsu planētas vēsturē.

Viscaur Rakstos mēs redzam brīvās gribas realitāti. (Sk. 5. Moz. 7:12, 13; Joz. 24:14, 15; Ps. 81:11–14 un Jes. 66:4.) Katru dienu mēs lielākā vai mazākā mērā īstenojam brīvo gribu, ko devis Radītājs. Bez brīvās gribas mēs nebūtu kā cilvēki. Mēs būtu vairāk kā mašīnas vai pat roboti bez smadzenēm.

Uzņēmums “Sony” ir izveidojis robotsuni Aibo. Tas izskatās kā īsts suns, bet nesaslimst, nedabū blusas, nekož, viņam nevajag potes un tas nemet spalvu. Vai jūs apmainītu savu miesas un asins suni pret Aibo? Ja nē, kā jūsu izvēle palīdz jums labāk izprast, kāpēc Dievs mūs radīja tādus, kādi esam — ar brīvo gribu, neskatoties uz risku? _____

Mīlestība un ļaunums?

Dievs radītajām būtnēm ir piešķīris brīvu gribu, jo tas ir nepieciešams mīlestībai. Šīs brīvās gribas ļaunprātīga izmantošana ir ļaunuma cēlonis. Tomēr paliek daudz jautājumu. Dievs pieļauj ļaunumu (uz laiku), to dedzīgi nicinot, jo to izslēgt nozīmētu izslēgt mīlestību, bet priekšlaicīga tā iznīcināšana sabojātu mīlestībai nepieciešamo uzticību.

“Pasauli aptumšoja nepareizs priekšstats par Dievu. Lai izkļedētu tumšās ēnas un cilvēci vestu atpakaļ pie Dieva, sātana viltus vara bija jālauž. To nevarēja veikt ar spēku. Spēka pielietošana ir pretstatā Dieva pārvaldes principiem; Dievs vēlas, lai Viņam kalpotu mīlestībā, bet mīlestībai nevar pavēlēt. Mīlestību nevar iegūt ar varu vai autoritāti – mīlestību spēj izraisīt vienīgi mīlestība. Pazīt Dievu nozīmē mīlēt Viņu. Dieva raksturam vajadzēja atklāties pretstatā sātana raksturam.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 22. lpp.)

Bez brīvas gribas nevarētu būt mīlestības, un, ja Dievs ir mīlestība, tad šķiet skaidrs, ka Dievam nav īsti iespējas aizliegt mīlestību vai brīvību, kas nepieciešama mīlestības pastāvēšanai. Varētu arī pieņemt, ka, ja mēs zinātu beigas jau sākumā, kā to zina Dievs, mēs negribētu, lai Viņš atbrīvojas no mūsu brīvības. Galu galā, kurš gan gribētu dzīvot Visumā bez mīlestības?

Izlasī Rm. 8:18 un Atkl. 21:3, 4. Kā šie panti var dot mums pārlicību, ka mēs varam paļauties uz Dieva labestību, neskatoties uz visu pasaules ļaunumu? _____

Pat tad, kad mēs neredzam cauri tumsai, Dievs var redzēt beigas jau sākumā. Viņš redz arī mūžīgo svētlaimi, kas apsolīta visiem, kas tic Jēzum. Saskaņā ar Rm. 8:18 “šī laika ciešanas ir nenožīmīgas, salīdzinot ar nākamo godību, kas atspīdēs pār mums”. Vai mums ir ticība un paļāvība, lai noticētu šim apbrīnojamajam apsolījumam?

Turklāt mīlestība un tai piemītošā brīvība bija tik svēta, tik pamatīga, ka tā vietā, lai mums to liegtu, Jēzus pieņēma, ka tā tiks Viņam doties uz krustu, kur Viņš piedzīvos lielas ciešanas. Tomēr Viņš mums piešķīra šo brīvību, zinādams, ko tas Viņam maksās. Kāpēc šī ir tik svarīga doma, kas mums vienmēr jāpatur prātā?

Kā, paturot prātā faktu, ka Dievs mums dod brīvību, mēs varam pasargāt sevi no domām, ka viss, kas notiek, ir Dieva griba? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Kāpēc tika pieļauts grēks?” (33.–43. lpp.).

“Pat tad, kad viņš jau bija izmests no Debesīm, Bezgalīgā Gudrība sātānu vēl neiznīcināja. Tā kā Dievam ir pieņemama vienīgi kalpošana mīlestībā, tad Viņa radīto būtnu uzticībai jābalstās uz pārliecību par Viņa labvēlību un taisnīgumu. Debesu un citu pasaulu iemītnieki vēl nevarēja saprast grēka dabu un tā sekas, tāpēc sātana pazudināšanā viņi nesaskatītu Dieva taisnīgumu. Ja tas tiktu tūlīt iznīcināts, tad daži Dievam kalpotu vairāk aiz bailēm, nekā no mīlestības. Krāpnieka iespaids nebūtu pilnīgi iznīcināts, ne arī pilnīgi izravēts sacelšanās gars. Lai apsūdzību pret Dieva valdību visi spētu saskatīt pareizā gaismā un lai Dieva taisnība, žēlastība un Viņa likumu nemainība vairs nekad netiktu apšaubīta, sātana nodomiem vajadzēja atklāties daudz pilnīgāk.

Sātana sacelšanās darbam vajadzēja kļūt par mācību visam Universam uz mūžīgiem laikiem – kā mūžīgai liecībai par grēka raksturu un tā briesmīgajām sekām. Sātana valdīšanas iznākumā sekas pie cilvēkiem un eņģeļiem rādīs, kādi augļi ir dievišķās autoritātes atmešanai. Tām jāatklāj, ka tieši no Dieva valdīšanas ir atkarīga visu Viņa radījumu labklājība. Tā šīs briesmīgās sacelšanās mēģinājuma vēsturei jāklūst par mūžīgu aizsarglīdzekli visām svētajām būtnēm, pasargājot tās no nepareiziem uzskatiem par pārkāpuma raksturu un atturot no tam sekojošās grēkošanas un ciešanām.” (Elena Vaits “Sentēvi un pravieši” 42., 43. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. “Teodīcija” ir termins Dieva attaisnošanai ļaunuma priekšā. Bet tas nav paša ļaunuma attaisnojums. Iedomājieties, ka kāds Debesīs teiktu: “Ak, jā, Jēzu, tagad es saprotu, kāpēc mana ģimene tika spīdzināta un noslepkavota manu acu priekšā. Jā, tagad tam visam ir liela jēga. Paldies, Jēzu!” Tas ir absurds. Kas norāda uz to, ka lielajā cīņā galu galā tiek attaisnots Dievs, nevis ļaunums? (Sk. 9. tēmu.)

2. Vai esat kādreiz jutušies kā ļaabs? Vai jums kādreiz ir bijis kārdinājums domāt, ka jūsu pašu vai tuvinieku ciešanām nevar būt labs izskaidrojums? Kā ļaba galīgā atziņa, ka viņš “runāja to, ko nesaprata” (Īj. 42:3, NKJV), atklāj mūsu stāvokli attiecībā uz mūsu pašu neskaidrajiem jautājumiem?

BRĪVĀ GRIBA, MĪLESTĪBA UN DIEVIŠĶĀ AIZGĀDĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk. 13:34, Jer. 32:17–20, Ebr. 1:3, 5, Moz. 6:4, 5, Ef. 1:9–11, Jņ. 16:33.

ATMIŅAS PANTS:

“To visu Es esmu runājis uz jums, lai jums miers būtu Manī. Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis!” (Jņ. 16:33)

“**A**izgādība” ir termins, ko izmanto, lai aprakstītu Dieva darbību pasaulē. Tas, kā mēs domājam par Dieva aizgādību, ļoti būtiski ietekmē to, kā mēs attiecamies pret Dievu, kā mēs attiecamies pret citiem un ko mēs domājam par ļaunuma problēmu.

Kristiešiem ir dažādas izpratnes par dievišķo aizgādību. Daži uzskata, ka Dievs Savu visvarenību izmanto tā, lai viss notiek tieši tā, kā Viņš vēlas. Viņš pat izvēlas, kurš tiks izglābts un kurš pazudīs! Šajā skatījumā cilvēki nevar brīvi izvēlēties neko citu, kā vien to, ko Dievs nolīcis. Patiesībā cilvēki, kas šādi domā, apgalvo, ka Dievs nosaka pat cilvēku vēlmes.

Turpretī spēcīgi Bībeles pierādījumi liecina, ka Dievs nenosaka visu, kas notiek. Tā vietā Viņš piešķir cilvēkiem brīvu gribu pat tik lielā mērā, ka viņi (un pat eņģeļi) var izvēlēties rīkoties tieši pretēji Viņa gribai. Krišanas, grēka un ļaunuma vēsture ir dramatiska un traģiska šīs brīvās gribas ļaunprātīgas izmantošanas sekas. Pestīšanas plāns tika izveidots, lai novērstu traģēdiju, ko izraisīja brīvās gribas ļaunprātīga izmantošana.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. februārī.

Mūsu visvarenais Dievs

“Dievs ir visvarens,” jauniešu mācītājs mācīja savai vidusskolas grupai. “Tas nozīmē, ka Viņš kontrolē visu, kas notiek.” Kāds vidusskolēns neizpratnē jautāja: “Tātad Dievs kontrolēja situāciju, kad mans suns nomira? Kāpēc lai Dievs nogalinātu manu suni?”

Mēģinot atbildēt uz šo jautājumu, jauniešu mācītājs teica: “Tas ir grūts jautājums. Bet dažreiz Dievs ļauj mums piedzīvot grūtus brīžus, lai mēs būtu gatavi vēl grūtākiem notikumiem nākotnē. Es arī atceros, cik grūti bija, kad mans suns nomira. Bet tas man palīdzēja tikt galā ar vēl grūtāku laiku vēlāk, kad nomira mana vecmāmiņa. Vai tas tev kaut ko izsaka?”

Pēc ilgās pauzes vidusskolēns atbildēja: “Tātad Dievs nogalināja manu suni, lai sagatavotu mani tam, ka viņš nogalinās manu vecmāmiņu?” (Marks Kortess, citēts Džona K. Pekhema grāmatā “Divine Attributes: Knowing the Covenantal God of Scripture” (Mičigana: Baker Academic, 2021), 141. lpp.)

Cilvēki dažkārt pieņem, ka viss notiek tieši tā, kā Dievs to vēlas. Viss, ko pasaulē redzam, ir tieši tā, kā Dievs to vēlējies. Galu galā Dievs ir visvarens. Kā tad varētu notikt kaut kas tāds, ko Dievs nevēlas? Tāpēc, lai kas arī notiktu, lai cik slikts notikums, tā ir Dieva griba. Tā vismaz māca šī teoloģija.

Izlasi Ps. 81:11–14; Jes. 30:15, 18; Jes. 66:4 un Lk. 13:34. Ko šie panti saka par jautājumu, vai Dieva griba vienmēr tiek pildīta?

Lai gan daudzi cilvēki uzskata, ka Dievs noteikti vienmēr saņem to, ko vēlas, Bībele stāsta pavisam ko citu. Atkal un atkal Svētie Raksti attēlo Dievu kā tādu, kas piedzīvo nepiepildītas vēlmes. Tas ir, bieži notiek pretēji tam, ko Dievs teicis. Daudzos gadījumos Dievs skaidri paziņo, ka notiekošais ir pretējs tam, ko Viņš vēlas. Viņš saviem ļaudīm gribēja vienu iznākumu, bet viņi tā vietā izvēlējās citu. Dievs žēlojas: “Mana tauta neklausīja Manu balsi. [...] Kaut jel Mana tauta klausītu Mani, kaut jel Israēls staigātu Manos ceļos! Acumirkļi Es pazemotu viņu ienaidniekus” (Ps. 81:12, 14, 15).

Pārdomājiet, kādas ir sekas šādai teoloģijai, kas visu notiekošo noraksta uz Dieva tiešo gribu. Kādas dziļas problēmas, īpaši ļaunuma kontekstā, šāda teoloģija rada?

Visvarenaiss

Svētajos Rakstos ir atklāts Dieva apbrīnojamais spēks. Bībelē ir ietverti neskaitāmi stāsti par to, kā Viņš izmantoja Savu spēku un darīja brīnumus. Un tomēr, neskatoties uz to, notiek daudzas lietas, kuras Dievs nevēlas, lai tās notiktu.

Izlasi Atkl. 11:17, Jer. 32:17–20, Lk. 1:37 un Mt. 19:26. Pārdomā arī Ebr. 1:3. Ko šie panti māca par Dieva spēku? _____

Šie un citi panti māca, ka Dievs ir visvarens un ka Viņš uztur pasauli ar Savu spēku. Patiešām, Atklāsmes grāmatā Dievs vairākkārt minēts kā “Visvarenaiss Dievs Kungs” (piemēram, Atkl. 11:17; salīdzini ar 2. Kor. 6:18, Atkl. 1:8, 16:14, 19:15, 21:22), un vārds, kas tulkots “Visvarenaiss” (“pantokrators”), burtiski nozīmē “visvarens”. Fakts, ka Dievs ir visvarens, tiek apstiprināts ne tikai vārdos, bet arī izpaužas daudzos pārsteidzošos gadījumos, kad Dievs iespaidīgi atbrīvo Savus ļaudis vai kā citādi brīnumainā veidā iejaucas pasaules notikumos.

Tomēr teikt, ka Dievs ir “visvarens”, nenozīmē, ka Dievs var darīt jebko. Svētie Raksti māca, ka ir lietas, ko Dievs nevar izdarīt; piemēram, 2. Tim. 2:13 ir teikts, ka Dievs “nevar Sevi pašu aizliegt”.

Lielākā daļa kristiešu piekrist, ka Dievs ir visvarens, kas nozīmē, ka Dievam ir spēks darīt jebko, kas nav saistīts ar pretrunu, tas ir, jebko, kas ir loģiski iespējams un atbilst Dieva dabai. Tas, ka dažas lietas Dievam nav iespējamās, jo tās būtu pretrunīgas, ir redzams Kristus lūgšanā Četzemanē. Lai gan Kristus apstiprināja ka “Dievam visas lietas iespējamās” (Mt. 19:26), Viņš, tuvojoties krustā sišanai, lūdza Tēvu: “Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis biķeris iet Man garām, tomēr ne kā Es gribu, bet kā Tu gribi” (Mt. 26:39).

Protams, Tēvam piederēja varenaiss spēks atbrīvot Kristu no ciešanām pie krusta, bet Viņš nevarēja to izdarīt, vienlaikus glābjot grēciniekus. Viņš varēja izdarīt vienu vai otru, bet ne abus.

Raksti arī māca, ka Dievs vēlas izglābt ikvienu (piemēram, 1. Tim. 2:4–6, Titam 2:11, 2. Pēt. 3:9, Ec. 33:11), taču ne visi tiks izglābti. Ko šis fakts māca par brīvās gribas realitāti un Dieva spēka ierobežojumiem attiecībā uz būtnēm, kurām ir piešķirta brīva griba? _____

Mīlēt Dievu

Tas, ka Dievs ir visvarens, nenozīmē, ka Viņš var paveikt loģiski neiespējamo. Attiecīgi Dievs nevar cēloņsakarībā noteikt, ka kāds Viņu mīl no brīvas gribas. Ja brīvi kaut ko darīt nozīmē kaut ko darīt bez nodoma to darīt, tad pēc definīcijas nav iespējams likt kādam kaut ko brīvi darīt. Īsāk sakot, kā mēs esam jau secinājuši, vēlreiz jāuzsver: Dievs nevar piespiest mīlēt Viņu, jo brīdī, kad tas tiktu spiests, tā vairs nebūtu mīlestība.

Izlasi Mt. 22:37 un 5. Moz. 6:4, 5. Ko šie panti māca par brīvās gribas realitāti? _____

Lielākais bauslis – mīlēt Dievu – apliecina, ka Dievs patiešām vēlas, lai visi Viņu mīlētu. Tomēr ne visi mīl Dievu. Kāpēc tad Dievs vienkārši neliek visiem Viņu mīlēt? Un atkal jāsaka – tas ir tāpēc, ka jūtām, lai tā būtu mīlestība, jārodas pēc brīvas gribas.

Izlasi Ebr. 6:17, 18 un Titam 1:2. Ko šie panti māca par Dievu? _____

Saskaņā ar 4. Moz. 23:19: “Dievs nav cilvēks, kas melotu.” Dievs nekad nemelo (Titam 1:2); Dievs vienmēr tur Savu vārdu un nekad nelauž solījumu (Ebr. 6:17, 18). Attiecīgi, ja Dievs ir kaut ko apsolījis vai apņēmis, Viņa turpmāko rīcību šis solījums morāli ierobežo.

Tas nozīmē, ka tiktāl, cik Dievs radītajām būtnēm dod brīvību izvēlēties citādi, nevis to, kam Dievs iesaka, cilvēku izvēle nav atkarīga no Dieva. Tā kā Dievs ir apņēmis dot brīvu gribu, cilvēkiem ir iespēja izmantot savu brīvību veidā, kas būtu pretrunā ar Dieva gribu. Traģiski, ka daudzi cilvēki izmanto savu brīvību šādā veidā, un līdz ar to notiek daudzas nelaimes, kas, varētu teikt, vairs nav Dieva ziņā.

Kas ir tas, ko tu esi izdarījis nepareizi, kaut zināji, ka Dievs to nevēlas? Ko tas māca par brīvās gribas realitāti un iespējamajām biedējošajām sekām? _____

Dieva ideālā un labotā griba

Izlasi Ef. 1:9–11. Ko šis teksts saka par iepriekšējo nolemtību? Vai daži cilvēki ir iepriekš nolemti tikt glābti, bet citi – būt pazuduši? _____

Grieķu termins, kas šeit un citviet Svētajos Rakstos ir tulkots kā “izredzēti jau iepriekš” (“prohorizo”), pats par sevi nemāca, ka Dievs pēc cēloņsakarībām nosaka vēsturi. Drīzāk grieķu termins vienkārši nozīmē “izlemt iepriekš”.

Protams, var kaut ko izlemt iepriekš vienpusēji, vai arī var kaut ko izlemt iepriekš tā, lai tiktu ņemti vērā citu brīvie lēmumi. Svētie Raksti māca, ka Dievs dara pēdējo.

Šeit un citur (piemēram, Rm. 8:29, 30) vārds, kas tulkots kā “iepriekš nolemts”, attiecas uz to, ko Dievs plāno nākotnei, ņemot vērā to, ko Dievs iepriekšēji zina par radīto būtnu brīvajiem lēmumiem. Tādējādi Dievs var apdomīgi vadīt vēsturi uz Sev vēlamajiem labajiem mērķiem visu labā, pat respektējot radīto būtnu brīvību, kas nepieciešama patiesām mīlestības attiecībām.

Ef. 1:11 pasludina, ka Dievs “visu vada pēc Sava gribas lēmuma”. Vai tas nozīmē, ka Dievs nosaka, lai viss notiek tieši tā, kā Viņš vēlas? Lasot atsevišķi, varētu šķist, ka Ef. 1:9–11 apstiprina šo viedokli. Tomēr šī interpretācija būtu pretrunā ar daudzajiem tekstiem, ko lasījām iepriekš, kas liecina, ka cilvēki dažkārt noraida “Dieva gribu” (Lk. 7:30, NKJV; salīdzini ar Lk. 13:34, Ps. 81:11–14). Ja Bībele nav pretrunā pati ar sevi, kā šos pantus var saprast tā, lai tie būtu savstarpēji saskaņoti?

Šī Rakstu vieta kļūst pilnīgi saprātīga, vienkārši atzīstot atšķirību starp to, ko mēs varētu saukt par Dieva “ideālo gribu” un Dieva “laboto gribu”. Dieva “ideālā griba” ir tas, kam Dievs dotu priekšroku un kas notiktu, ja visi vienmēr darītu tieši tā, kā Dievs vēlas. No otras puses, Dieva “labotā griba” ir Dieva griba, kas jau ir ņēmusi vērā visus citus faktorus, tostarp radīto būtnu brīvos lēmumus, kas dažkārt atšķiras no tā, kam Dievs dod priekšroku. Ef. 1:11, šķiet, attiecas uz Dieva “laboto gribu”.

Dieva nākotnes paredzēšana ir tik spēcīga, ka, pat zinot katra cilvēka izvēli, tostarp sliktos lēmumus, Viņš joprojām var “visas lietas vērst par labu” (Rom. 8:28, CEB).

Kādu mierinājumu jūs varat gūt no šīs patiesības? _____

Kristus ir uzvarējis pasauli

Ja viss notiktu saskaņā ar Dieva ideālo gribu, tad nekad nebūtu bijis ļaunuma, vienīgi pilnīga mīlestības un harmonijas svētlaipe. Visbeidzot Visums tiks atjaunots saskaņā ar šo pilnīgo, ideālo Dieva gribu. Tikmēr Dievs īsteno Savu gribu tādā veidā, kas ņem vērā Viņa radīto būtņu brīvos lēmumus.

Iedomājieties cepšanas konkursu, kurā visiem dalībniekiem tiek prasīts izmantot kādu noteiktu sastāvdaļu komplektu, bet viņi var pievienot arī jebkuras citas sastāvdaļas, lai izceptu kūku pēc savas vēlēšanās. Galu galā, tas, kādu kūku cepēs pagatavos, vismaz daļēji būs atkarīgs no dažām sastāvdaļām, kuras viņš nebūs izvēlējis.

Līdzīgi arī Dievs ir apņēmis cienīt radīto būtņu brīvību, kas ir nepieciešama mīlestībai, jo daudzas no pasaules vēstures “sastāvdaļām” nebija Dieva izvēlētas, bet gan tieši pretējas tam, ko Dievs vēlas.

Šajā skatījumā dievišķā aizgādība nav vienkārši viendimensionāla, it kā Dievs vienpusēji kontrolētu visu notiekošo. Tā drīzāk prasa (vismaz) divdimensionālu skatījumu uz Dieva aizgādību. Dažas lietas šajā pasaulē ir Dieva radītas, bet citas ir radīto būtņu brīvo lēmumu rezultāts (tāpat kā viss ļaunums). Notiek daudzas lietas, ko Dievs nevēlas.

Izlasi Jņ. 16:33. Kādu cerību šis pants mums piedāvā pat grūtību laikā? _____

Īpaši ciešanu vai pārbaudījumu laikā cilvēku ticība var svārstīties, ja viņiem ir mal-dīga pārliecība, ka Dievs viņus pasargās no ciešanām un pārbaudījumiem šajā dzīvē. Bet Jēzus atklāj mums pavisam citu ainu, brīdinot Savus sekotājus, ka viņi piedzīvos pārbaudījumus un bēdas šajā pasaulē. Taču cerība ir, jo Kristus ir uzvarējis pasauli (Jņ. 16:33).

Tas, ka mēs sastopamies ar ciešanām un pārbaudījumiem, nenozīmē, ka Dievs vēlas, lai mēs to piedzīvotu. Mums vienmēr jāpatur prātā kopaina – liels konflikts. Tomēr mēs varam būt pārliecināti, ka, lai gan labajam ļaunums nav vajadzīgs, Dievs var vērst par labu pat briesmīgus notikumus. Un, ja mēs uzticamies Dievam, Dievs var izmantot pat mūsu ciešanas, lai tuvinātu mūs Viņam un motivētu būt līdzjūtīgiem un rūpēties par citiem.

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Dievs ar mums” (19.–26. lpp.).

“Mūsu pestīšanas plāns nebija kāda vēlāk radusies doma; tas nav pēc Ādama krišanas izstrādāts plāns. Tajā atklājās ‘noslēpums, kas mūžiem bijis neizpausts’ (Rom. 16:25). Pestīšanas plānā atklājās tie principi, kas kopš mūžīgiem laikiem ir bijuši Dieva troņa pamats. Jau sākumā Dievs un Kristus zināja, ka sātans atkritīs un ka ar savu viltus varu panāks cilvēku krišanu. Dievs nebija noteicis, ka jārodas grēkam, bet Viņš jau iepriekš paredzēja tā rašanos un sagatavojās šai šausmīgajai iespējai. Dievs tik ļoti mīlēja šo pasauli, ka apsolīja dot Savu vienpiedzimušo Dēlu, ‘lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību’ (Jāņa 3:16).” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 22. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ja Dievs ne vienmēr saņem to, ko vēlas, kā šis fakts ietekmē jūsu domas par to, kas notiek šajā pasaulē? Kādas sekas ir tam, ka Dievam ir nepiepildītas vēlmes?

2. Ja atgriežamies pie līdzības par kūkas cepšanu (ceturtdienas tēmā), mēs varam saprast, kāpēc – lai arī “Dievs un Kristus zināja, ka sātans atkritīs” – Dievības personas tomēr turpināja radīt šo pasauli. Mīlestībai bija jābūt vienai no sastāvdaļām, un mīlestība nozīmēja brīvību. Tā vietā, lai mūs neradītu kā būtnes, kas spēj mīlēt, Dievs mūs radīja tā, lai mēs varētu mīlēt, taču Viņš to darīja, zinot, ka galu galā tas aizvedīs Jēzu pie krusta. Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik svēta, cik fundamentāla mīlestība nāca no Dieva valdības, ka Kristus drīzāk bija gatavs ciest pie krusta, nekā liegt mums mīlestībai raksturīgo brīvību?

3. Mēs bieži vaimanājam par ļaunumu un ciešanām šajā pasaulē, bet cik bieži mēs veltām laiku, lai pārdomātu, ka pats Dievs raud un ir apbēdināts par ciešanām un ļaunumu? Kādu atšķirību jūsu izpratnē par ļaunumu un ciešanām ienes atziņa, ka Dievs pats cieš no ļaunuma?

4. Kā šī patiesība – ka šajā pasaulē notiek daudzas lietas, ko Dievs nevēlas, – palīdz jums tikt galā ar savām ciešanām, it īpaši tad, ja tām nav jēgas un šķiet, ka tās nedod nekādu labumu?

KOSMISKAIS KONFLIKTS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt. 13:24–27, 1. Moz. 1:31, Ēc. 28:12–19, Jes. 14:12–15, Mt. 4:1–11, Jņ. 8:44, 45.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdī” (1. Moz. 3:15).

Bībeles teoloģijas pamatā ir liels konflikts starp Kristu un sātanu. Lai gan ideja par kosmisku konfliktu starp Dievu un Debesu būtnēm, kas ir kritušas un sacēlušās pret Dievu, ir ievērojams Svēto Rakstu motīvs (Mt. 13:24–30, 37–39; Atkl. 12:7–10) un arī ir bieži sastopams, lielākajā daļā kristīgo tradīciju kristieši noraida vai neņem vērā šo konceptu.

Tomēr no Bībeles viedokļa kosmiskā konflikta tēma, kurā Dieva valstībai pretojas velns un viņa eņģeļi, nav tāda, kuru mēs varam atstāt novārtā, nepalaižot garām daudz ko no tā, par ko runā Bībeles stāsti. Evaņģēliji vien ir pilni ar atsaucēm uz velnu un dēmoniem, kas pretojas Dievam.

Sākot ar šo nedēļu, mēs aplūkosim, kā saskaņā ar dažiem būtiskiem Bībeles pantiem varētu atbildēt uz diviem šādiem jautājumiem:

- (1) Kur Svētie Raksti māca, ka starp Dievu un sātanu pastāv kosmiskais konflikts?
- (2) Kāda ir konflikta būtība – saskaņā ar Svētajiem Rakstiem?

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. martā.

To ienaidnieks darījis

Izlasi Mt. 13:24–27. Kā šī līdzība palīdz mums izprast ļaunumu mūsu pasaulē? _____

Jēzus stāsta par kādu zemes īpašnieku, kurš savā laukā sējis tikai labas sēklas. Tomēr starp kviešiem izaug nezāles. To ieraugot, saimnieka kalpi viņam jautā: “Kungs, vai tu neesi labu sēklu sējis savā tīrumā? No kurienes tad radusies nezāle?” (Mt. 13:27) Šis ir līdzīgs mūsdienās bieži uzdotajam jautājumam par ļaunuma problēmu: ja Dievs pasauli radīja pilnīgi labu, kāpēc tajā ir ļaunums?

Izlasi Mt. 13:28–30, ņemot vērā Kristus skaidrojumu Mt. 13:37–40. Kā tas arī atklāj kosmiskā konflikta būtību? _____

Kungs atbild uz sava kalpa jautājumu: “To ienaidnieks darījis” (Mt. 13:28). To, kurš “sēj labo sēklu”, Jēzus vēlāk identificē kā “Cilvēka Dēlu”, kas ir pats Jēzus (Mt. 13:37), un paskaidro, ka “tīrums ir pasaule” (Mt. 13:38) un “ienaidnieks, kas to sējis,” ir “velns” (Mt. 13:39), kas skaidri attēlo kosmisko konfliktu starp Kristu un sātānu. Kāpēc pasaulē ir ļaunums? Ļaunums ir ienaidnieka (velna) darbības rezultāts, kurš pretojas saimniekam. “To ienaidnieks darījis” (Mt. 13:28).

Tomēr šī atbilde izraisa papildu jautājumu: “Vai gribi, ka mēs ejam to izravēt?” Citiem vārdiem sakot, kāpēc gan neizraut ļaunumu nekavējoties? “Nē,” saimnieks atbild, “ka jūs, nezāli ravēdami, neizplūcat reizē arī kviešus. Lai aug abi kopā līdz pļaujamam laikam” (Mt. 13:29, 30; salīdziniet ar Mk. 4:29). Saskaņā ar šo līdzību Dievs beidzot pieliks punktu ļaunumam, taču priekšlaicīga tā izravēšana izraisītu neatgriezeniskas blaknes, kaitējot labajam.

Kādas ir dažas briesmas, mēģinot jau tagad izravēt nezāles no kviešiem? Kāpēc tajā pašā laikā tas nenozīmē vienkārši ignorēt ļaunumu, ar ko mums jāsamierojas? _____

Konflikta rašanās uz Zemes

Paralēli līdzībā izteiktajam jautājumam par to, kāpēc tīrumā ir slihta sēkla, ja saimnieks iesēja tikai labu sēklu, ir vēl cits jautājums: ja Dievs pasauli radīja pilnīgi labu, kā tad šeit radās ļaunums?

Izlasī 1. Moz. 1:31. Ko Dieva vārdi atklāj par radītās pasaules stāvokli, kad Dievs pabeidza radīšanas procesu, un kāpēc šī atbilde ir svarīga? _____

Kad Dievs beidza radīt pasauli, saskaņā ar 1. Moz. 1:31 tā bija "ļoti laba". Mēs lasām, ka uz Dieva radītās planētas nebija ne miņas no ļaunuma. Kā tad ļaunums ienāca cilvēku dzīvē?

Izlasī 1. Moz. 3:1–7. Ko šis teksts mums stāsta par to, kā ļaunums nokļuva šeit uz zemes? Kā tas izgaismo kosmiskā konflikta būtību? (Sk. arī Atkl. 12:7–9.) _____

Šajā stāstījumā mēs redzam melus par Dieva raksturu, ko bija izdomājusi čūska, kas Atkl. 12:7–9 identificēta kā pats velns ("senā čūska" [NKJV]). Čūska vispirms izmantoja jautājumu, lai apšaubītu Dieva pavēli, gandrīz apgriežot otrādi to, ko Dievs bija pavēlējis. Tad čūska tieši apstrīdēja to, ko Dievs bija teicis, sakot levai: "Tu noteikti nemirsi" (1. Moz. 3:4, NKJV).

Kāds – vai nu čūska, vai Dievs – mēloja levai, kurai nu bija jāizdara izvēle – ticēt čūscai vai Dievam.

Šeit un citviet Svētajos Rakstos konflikta būtība galvenokārt ir tajā, kam ticēt, kas ir neatņemami saistīts ar mīlestību. Un tas ir tāpēc, ka jūsu uzskati par kādu personu (kāda tā ir un vai var tai uzticēties) dziļi ietekmē to, vai jūs mīlēsiet šo personu un uzticēsieties tai – šajā gadījumā vai ieklausīsieties, ko Dievs jums saka.

Izlasī 1. Moz. 3:15. Dieva teiktais čūscai, ka sievietes pēcnācējs, atsaucoties uz Mesiju, sagraus čūskas galvu, bieži tiek saukta par pirmo labo vēsti Svētajos Rakstos ("protoevangelium"). Kā tas gan pastiprina konflikta realitāti, gan sniedz mums cerību? _____

Debesu strīdu izcelsme

Jau pats Bībeles sākums (1. Moz. 1.—3. nodaļa) parāda, ka ļaunums pastāvēja jau pirms Ādama un levas krišanas. Konceptuāli “ļaunums” jau ir ietverts “labā un ļaunā atziņas koka” nosaukumā (1. Moz. 2:9, 17). Tad čūska apsūdz Dievu melos, lai gan patiesībā čūska ir tā, kas melo. Čūskas esamība (Atkl. 12:9) kopā ar tās meliem parāda ļaunuma realitāti. Tādējādi pat Ēdenē pirms grēkā krišanas ir redzama ļaunuma klātbūtne.

Izlasi Ec. 28:12–19, ņemot vērā 2. Moz. 25:19, 20. Kāda ir šīs būtnes krišanas būtība?

Saskaņā ar šo fragmentu ļaunuma izcelsme un kosmiskais konflikts sākās Debesīs.

Pirms krišanas būtne, kas kļuva pazīstama kā sātans, bija sedzošais ķerubs. Papildus tam, ka viņš tika identificēts kā šis ķerubs, viņš bija “pilnības paraugs, pilns gudrības un apveltīts ar vispilnīgāko skaistumu” un bija “Ēdenē, Dieva dārzā” (Ec. 28:12, 13). Nevienam no šīm lietām nevar teikt par Tīras ķēniņu (vai jebkuru citu cilvēku). Tāpēc mēs zinām, ka mums šeit ir dots ieskaits Lucifera krišanā.

Izlasi Jes. 14:12–15. Kādu papildu gaismu tas sniedz par lielās cīņas izcelsmi? _____

Saskaņā ar Jes. 14. nodaļu Lucifers nolēma paaugstināt sevi un padarīt sevi līdzīgu Dievam. Šis pants papildina to, ko mēs lasījām Ec. 28. nodaļā, ka viņa “sirds bija palikusi lepna” viņa “skaistuma” dēļ (Ec. 28:17), lai gan viņam vajadzēja pagodināt Dievu, kas viņu bija darījis skaistu. Tā vietā viņš kļuva lepns. Vēl ļaunāk, savā lepnumā viņš nolēma ieņemt Dieva vietu un apmelot Viņu. Ebreju vārds “tirgošanās” Ec. 28:16 nozīmē arī “apmelošanu”, kas ir norāde uz to, kā sātans darbosies pret Dievu un arī pret mums.

Kā mēs izprotam faktu, ka Lucifers, kurš vēlāk krita, sākotnēji bija “nevainojams .. no tās dienas”, kad viņš tika radīts, “līdz viņa tika atrasta netaisnība” (Ec. 28:15)? Kā gan nevainojama būtne varētu krist, ja vien jēdziens “nevainojams” neietver patiesu morālu brīvību? _____

Ja tu mani pielūgsi

Sātana centieni uzurpēt Dieva troni ir atklāti arī Mateja evaņģēlija 4. un Lūkas 4. nodaļā atrodamajā stāstā par kārdināšanām. Jēzus un kārdinātāja pārsteidzošajā tikšanās reizē daudz kas atklājas par konflikta būtību. Šeit mēs redzam realitāti lielajā cīņā starp Kristu un sātanu, taču tā ir izspēlēta koncentrētā un spilgtā veidā.

Izlasi Mt. 4:1–11. Kā šeit atklājas lielās cīņas starp Kristu un sātanu realitāte? _____

Gars bija „vedis” Jēzu tuksnesī ar skaidru mērķi – lai Jēzus “taptu velna kārdināts” (Mt. 4:1). Pirms šīs iepriekš noliktās tikšanās Jēzus bija 40 dienas gavējis. Kad velns nāca, viņš kārdināja Jēzu pārvērst akmeņus maizē, izmantojot savā labā Jēzus milzīgo izsalkumu. Taču Jēzus šim kārdinājumam pretojās ar Svētajiem Rakstiem, un sātana viltība neizdevās.

Tad, cenšoties panākt, lai Jēzus rīkotos pārgalvīgi, velns kārdināja Viņu mesties lejā no tempļa virsotnes. Sātans sagrozīja Rakstus, lai pateiktu – ja Jēzus patiesi būtu Dieva Dēls, eņģeļi Viņu aizsargātu. Bet Jēzus atkal stājās pretī kārdinājumam ar pareizi lasītiem Svētajiem Rakstiem.

Trešais kārdinājums skaidri atklāja, ko velns cenšas paveikt. Viņš vēlējās, lai Jēzus viņu pielūdz. Sātans mēģināja uzurpēt pielūgsmi, kas pienākas vienīgi Dievam.

Lai to izdarītu, viņš parāda Jēzum “visas pasaules valstības un to godību” un pēc tam apgalvo: “To visu es Tev gribu dot, ja Tu, zemē mezdami, mani pielūgsi” (Mt. 4:8, 9). Patiešām, Lk. 4:6, pantā, kas ir paralēls Mateja evaņģēlijam, velns apgalvo: “Es Tev došu visu šo varas pilnību un šo godību, jo tā man nodota, un, kam es gribu, tam es to varu dot” (Lk. 4:6).

Atkal Jēzus pretojas kārdinājumam ar Rakstiem, un atkal sātans piedzīvo neveiksmi.

Visos trīs gadījumos, lai aizstāvētos pret ienaidnieka uzbrukumiem, Jēzus izmantoja Rakstus.

Ef. 6:12 atgādina, ka “ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā”. Lai gan mums nevajadzētu dzīvot bailēs, kāpēc mums vienmēr jāatceras apkārt notiekošās cīņas realitāte? _____

Kosmiskā konflikta būtība

Mēs esam izlasījuši dažus pantus, kas māca par kosmisko konfliktu starp Dievu un sātanu. Bet kā šāds konflikts vispār iespējams? Kā kāds varētu stāties pretī visvarenajam Dievam? Ja kosmiskais konflikts būtu saistīts tikai ar spēka pārsvaru, tas būtu beidzies jau pirms tā sākuma. Tam jābūt cita veida konfliktam. Patiešām, Svētie Raksti atklāj, ka konflikts ir strīds par Dieva raksturu – konflikts par apmelojošiem apgalvojumiem, ko velns izvirzījis pret Dievu, ka (cita starpā) Viņš nav līdz galam labs un mīlošs. Šādas pretenzijas nevar uzvarēt ar varu vai brutālu spēku, bet gan salīdzinot abas karojošās puses.

“Cīņā pret grēku Dievs varēja izmantot tikai taisnību un patiesību. Sātans izmantoja to, ko Dievs nevarēja, – glaimus un viltu. Viņš centās sagrozīt Dieva vārdus un eņģeļu priekšā nepareizi parādīt Viņa valdības plānus, apgalvodams, ka, pakļaujot Debesu iedzīvotājus likumiem un noteikumiem, Dievs nav rīkojies taisni; ka, prasot no Saviem radījumiem padevību un paklausību, Viņš pats centies paaugstināties. Tāpēc Debesu iedzīvotājiem un arī visu citu pasaulu iemītniekiem vajadzēja pierādīt, ka Dieva valdība ir taisnīga un Viņa likumi pilnīgi. Sātans bija radījis iespaidu, it kā viņš meklētu Universa labklājību. Tāpēc visiem vajadzēja iepazīties ar varmākas īsto raksturu un nolūkiem. Viņam tika dots laiks, lai sevi izteiktu bezdievīgajos darbos.” (Elena Vaita “Lielā cīņa” 498. lpp.)

Izlasi Jņ. 8:44, 45, ņemot vērā Atkl. 12:7–9. Ko šie panti atklāj par velna raksturu un viņa stratēģiju?

Velna plāns jau no paša sākuma ir bijis mēģināt likt radītajām būtnēm noticēt, ka Dievs patiesībā nav taisnīgs un mīlošs un ka Viņa bauslība viņus nomāc un kaitē. Nav brīnums, ka Jēzus velnu dēvē par “meli un melu tēvu” (Jņ. 8:44). Turpretim Jēzus nāca, lai “liecinātu par patiesību” (Jņ. 18:37) un tiešā veidā stātos pretī sātana meliem un apvainojumiem, uzvarot un galu galā iznīcinot velnu un viņa spēku (1. Jāņa 3:8, Ebr. 2:14).

Atkl. 12:9, 10 sātans ir norādīts kā 1) “senā čūska” (NKJV), 2) kā tas, kurš Debesu tiesā apsūdz Dieva tautu, un 3) kā pūķis, kas pieviļ pasauli. Vārds, kas tulkots kā “velns”, grieķu valodā nozīmē “apmelotājs”, vēlreiz parādot, ka konflikta būtība ir saistīta ar uzskatiem, tostarp priekšstatu par Dieva raksturu.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Lielā cīņa” nodaļu “Ļaunuma izcelsme” (492.–504. lpp.).

“Rakstos nekas nav uzsvērts skaidrāk par to, ka Dievs nekādā veidā nav atbildīgs par grēka rašanos, ka nav notikusi nekāda patvaļīga dievišķās žēlastības atraušana un ka Debesu pārvaldības sistēmā nav bijis kāds trūkums, kas dotu iemeslu sacelšanās sākumam. Grēks ir kā iebrucējs, kura klātbūtnei nav pamatota iemesla. Tā ir mistērija; to attaisnot nozīmētu aizstāvēt. [...] Ja to tūlīt izbeigtu, citi Dievam kalpotu, vairāk baiļu dzīti nekā mīlestībā. Krāpnieka iespaids nebūtu pilnīgi iznīcināts un sacelšanās gars – galīgi novērst. Ļaunumam vajadzēja ļaut nobriest. Lai uz mūžīgiem laikiem nodrošinātu Universa labklājību, sātānam vajadzēja vēl pilnīgāk atklāt savus principus, līdz visas radītās būtnes patiesā gaismā ieraudzītu pret dievišķo vadību viņa vērstās apsūdzības, tā ka Dieva taisnība un žēlastība, kā arī Viņa likumu nemainīgums vairs nekad netiktu apšaubīts.” (Elena Vaita “Lielā cīņa” 492., 493., 499. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Daudzi cilvēki brīnās, kā tāda bezgrēcīga būtne kā Lucifers varēja pēkšņi sagrēkot. Kāpēc grēks ir tik “noslēpumains” un “neattaisnojams”? Kā var izskaidrot šo pirmo grēku, to neattaisnojot? Tas ir, kāpēc izskaidrot tā izcelsmi būtu tas pats, kas attaisnot?
2. Kāpēc Dievs vienkārši uzreiz nepārtrauca sāta eksistenci? Kāpēc Ļaunumam “jāļauj nobriest”? Kā tas var “uz mūžīgiem laikiem nodrošināt Universa labklājību”?
3. Kāpēc ir tik svarīgi saprast, ka konflikts starp Dievu un sātanu nav tikai par varu, bet gan cita veida konflikts? Kā konflikts par raksturu iegūst tādu perspektīvu, kādu konflikts tikai par varu nespētu iegūt?
4. Kā izpratne par konflikta būtību atvelk priekškaru, precīzāk sakot, kā jūsu dzīve varētu būt kosmiskā konflikta miniatūra? Kā jūs (varbūt pat šobrīd) piedzīvojat šī konflikta realitāti? Kā jums vajadzētu reaģēt, lai parādītu, kurā pusē jūs patiešām esat?

SAISTOŠIE NOTEIKUMI

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan. 10:1–14, Atkl. 13:1–8, Īj. 1:1–12, Jņ. 12:31, Jņ. 14:30, Mk. 6:5, Mk. 9:29.

ATMIŅAS PANTS:

“Kas dara grēku, ir no velna, jo velns grēko no sākuma. Tamdēļ Dieva Dēls atnācis, lai Viņš iznīcinātu velna darbus” (1. Jņ. 3:8).

Spēcīgs apraksts, kas atklāj kosmiskā konflikta patieso būtību, atrodams 1. Kēn. 18:19–40. Karmela kalnā Kungs caur Eliju izaicināja tā sauktos “tautu dievus”. Tomēr aiz šiem “dieviem” slēpjas kas vairāk par pagānu iztēles izdomājumiem. Aiz “dieviem”, kurus Israēla apkārtējās tautas pielūdza, patiesībā slēpās kas cits.

“Tie upurēja ļauniem gariem, bet ne Dievam, tiem dieviem, ko tie nepazina, tiem ļauniem, kas agrāk nav bijuši un ko jūsu tēvi nav bijušie” (5. Moz. 32:17). Pāvils piebilst: “Bet, ko tie upurē, tie upurē ļauniem gariem un ne Dievam. Bet es negribu, ka jums būtu kopība ar ļauniem gariem” (1. Kor. 10:20).

Tātad aiz tautu viltus “dieviem” patiesībā stāvēja maskēti dēmoni. Tas nozīmē, ka visi Svēto Rakstu teksti, kas attiecas uz elkdievību un svešiem dieviem, ir “kosmiskā konflikta” teksti.

Nemot to vērā, kosmiskā konflikta tēma kļūst labāk saprotama. Un šai patiesībai ir milzīga ietekme uz plašāku izpratni par šī konflikta būtību un to, kā tas izgaismo ļaunuma problēmu.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. martā.

Enģelis aizkavējās

Kā mēs redzējām, tautu viltus “dievi” bija maskēti dēmoni. Un citviet ir pierādījumi tam, ka dēmoniski Debesu valdnieki dažkārt stāv aiz zemes valdniekiem. Pat Dieva sūtītajiem enģeļiem var pretoties ienaidnieka spēki.

Izlasi Dan. 10:1–14, īpašu uzmanību pievēršot 12. un 13. pantam. Ko šie panti māca, kas attiecas uz kosmisko konfliktu? Ko jūs domājat par to, ka Dieva sūtītais enģelis tika “atturēts” divdesmit vienu dienu?

Kā tas varēja būt, ka Dieva sūtīts enģelis varēja tikt “atturēts” trīs nedēļas? Dievs, būdams visvarens, varēja atbildēt Daniēlam nekavējoties, tas ir, ja Viņš to būtu izvēlējies. Ja Viņš izmantotu Savu spēku, lai to izdarītu, Viņš varētu uzreiz likt enģelim doties pie Daniēla. Tomēr Dieva sūtīto enģeli “persiešu valsts sargeņģelis” “atturēja” veselas trīs nedēļas. Kas šeit notiek?

“Veselas trīs nedēļas Gabriēls cīnījās ar tumsas varām, pūlēdāmiem novērst iespaidus, kas nelabvēlīgi ietekmēja Kīra prātu. [...] Tika darīts viss, ko vien Debesis spēja darīt Dieva bērnu labā. Beidzot tika sasniegta uzvara, jo ienaidnieka spēkus izdevās atturēt gan Kīra, gan viņa dēla Kambizes dienās, kurš valdīja apmēram septiņarpus gadu.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi” 572. lpp.)

Lai šāds konflikts tiktu celts gaismā, Dievs nedrīkst izmantot visu Savu spēku. Ienaidniekam ir jāpiespīķir zināma brīvība un vara, kas netiek noņemta patvaļīgi, bet tiek ierobežota ar dažiem abām pusēm zināmiem nosacījumiem (sīkāka informācija par to mums netiek atklāta). Šķiet, ka kosmiskajā konfliktā, kurā darbojas pat Dieva enģeļi, ir jābūt parametriem, kas turpmākajās nodarbībās tiks saukti par “saistošajiem noteikumiem”.

Zināmā mērā izprast šīs robežas varētu nebūt grūti, ja saprotam jau runāto domu, ka Dievs darbojas tikai ar mīlestību un ka Viņa valdības pamats ir mīlestība, nevis piespiešana. Šī ideja, ka Dievs darbojas tikai pēc principiem, kas izriet no mīlestības, var palīdzēt mums labāk izprast lielo cīņu.

Kā tu esi piedzīvojis ierobežojumus, vadoties tikai pēc mīlestības, nevis piespiešanas principa? Kādas mācības tu guvi par varas robežām?

Atklāsmes grāmatas pūķis

Debesu valdnieku visaptverošā perspektīva kosmiskajā konfliktā ir ietverta Atklāsmes grāmatā, kur velns attēlots kā “lielais pūķis”, kas pretojas Dievam un “pieviļ visu pasauli” (Atkl. 12:9, NKJV).

Izlasi Atkl. 13:1–8. Ko teksts atklāj par pūķa darbības lauku? _____

Pūķis (sātans) ne tikai karo pret Dievu (Atkl. 12:7–9) un Viņa kalpiem (piemēram, Atkl. 12:1–6), bet tiek arī attēlots kā valdnieks aiz zemes valstībām, kas vajā Dieva tautu visu laikmetu garumā.

Pūķis “deva .. savu spēku, savu troni un lielu varu” zvēram no jūras (Atkl. 13:2; salīdzini ar Atkl. 13:5; Atkl. 17:13, 14). Šīm jūras zvēram tika “dota mute runāt lielas lietas un zaimus un vara to darīt četrdesmit divi mēnešus ilgi” (Atkl. 13:5).

Tātad sātans (pūķis) piešķir spēku un valdošo varu zvēram (zemes reliģiski politiskam spēkam). Šis spēks tiek izmantots, lai uzurpētu Dievam pienākošos pielūgsmi. Zvērs zaimo Dieva vārdu, arī karo pret Dieva svētajiem un pat uzvar tos, vismaz uz laiku. Šo pasaules varu un darbības lauku viņam ir piešķīris pūķis, šīs pasaules uzurpējošais valdnieks.

Tomēr arī sātanam un viņa palīgiem ir skaidri noteikti ierobežojumi, tostarp laika ierobežojumi. “Tādēļ priecājieties, debesis un kas tur mājō! Vai zemei un jūrai! Jo velns nonācis pie jums lielās dūsmās, zinādams, ka tam maz laika atlicis” (Atkl. 12:12).

Sātans “zina, ka viņa laiks ir īss” (Atkl. 12:12, ESV), un Atklāsmes grāmatā aprakstītie notikumi norisinās pa pravietiskām laika līnijām, kas parāda konkrētas robežas šo ļauno spēku valdīšanai (sk. Atkl. 12:14, Atkl. 13:5).

Patiešām, Dievs beidzot uzvarēs. “Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis” (Atkl. 21:4).

Lai cik grūti mums tagad būtu, galu galā labais gūs uzvaru pār ļauno uz mūžīgiem laikiem. Kāpēc ir tik svarīgi, lai mēs nekad neaizmirstu šo brīnišķīgo apsolījumu? _

Ļjaba gadījums

Ļjaba grāmatā mums ir sniegti daži aizraujoši ieskati lielās cīņas realitātē.

Izlasī Ļj. 1:1–12 un 2:1–7. Kādas lielās cīņas principus mēs redzam šeit atklātus? _____

No šiem pantiem var smelties daudzas nozīmīgas detaļas. Pirmkārt, šķiet, ka ir kaut kāda Debesu padomes aina, nevis tikai dialogs starp Dievu un sātanu; ir iesaistītas arī citas Debesu būtnes.

Otrkārt, pastāv strīds, par ko liecina fakts, ka Dievs jautā, vai sātans ir domājis par Ļjabu. Tieši ko padomājis par Ļjabu? Jautājums iegūst jēgu plašākas, tajā brīdī notiekošas, sarunas kontekstā.

Treškārt, lai gan Dievs pasludina Ļjabu par nevainojamu, taisnu un dievbijīgu, sātans apgalvo, ka Ļjabs bīstas Dievu tikai tāpēc, ka Dievs viņu aizsargā. Tas ir apmelojums gan pret Ļjabu, gan arī pret Dieva raksturu (sal. ar Atkl. 12:10, Cah. 3).

Ceturtkārt, sātans apgalvo, ka Dieva aizsardzība pret Ļjabu (žogs) ir negodīga un padara sātanam neiespējamu pierādīt savus apgalvojumus. Tas norāda uz dažiem sātanam pastāvošajiem ierobežojumiem (jeb “saistošajiem noteikumiem”) un to, ka sātans acīmredzot ir mēģinājis kaitēt Ļjabam.

Dievs atbild uz sātana apsūdzību Debesu padomes priekšā, ļaujot sātanam pārbaudīt savu teoriju, taču tikai noteiktās robežās. Vispirms viņš piešķir sātanam varu pār “visu, kas viņam ir”, bet aizliedz personisku kaitējumu (Ļj. 1:12, NKJV). Vēlāk, pēc tam, kad sātans apgalvoja, ka Ļjabs rūpējas tikai par sevi, Dievs ļauj sātanam personīgi sagādāt mocības Ļjabam, taču sātanam jātaupa viņa dzīvība (Ļj. 2:3–6).

Sātans sagādā daudzas nelaimes Ļjaba ģimenei, tomēr katrā reizē Ļjabs turpina svētīt Dieva vārdu (Ļj. 1:20–22, 2:9, 10), sātana apsūdzības atmaskojot kā falsificētas.

Šeit mēs uzzinām daudzas lietas, piemēram, to, ka kosmiskajā konfliktā pastāv saistošie noteikumi. Debesu tiesā ir noteikti parametri, kuru ietvaros var atrisināt pret Dievu izvirzītās apsūdzības, taču Dievs nepārkāpj svētos principus, kas raksturīgi milestībai, Dieva valdības pamatam un tam, kā Viņš pārvalda Visumu un tajā esošās saprātīgās būtnes.

Šis Ļjaba grāmatas Debesu ainas sniedz mums aizraujošu ieskatu lielās cīņas realitātē un tajā, kā tā norisinās šeit uz zemes.

Šīs pasaules (pagaidu) valdnieks

Iepriekšējās dienās mēs redzējām, ka kosmiskā konflikta ietvaros sātānam un viņa sabiedrotajiem uz laiku tiek piešķirts nozīmīgs darbības lauks šajā pasaulē, kas ir ierobežots saskaņā ar kaut kādiem saistošajiem noteikumiem.

Šie saistošie noteikumi ierobežo ne tikai ienaidnieka – velna un viņa pulku – rīcību, bet arī ierobežo Dieva rīcību, lai likvidētu vai mazinātu ļaunumu, kas (īslaicīgi) ir ienaidnieka darbības laukā. Tā kā Kungs nekad nepārkāps Savus solījumus, tiktāl, cik Viņš ir piekritis saistošajiem noteikumiem, pieļaujot velnam zināmu varu – ierobežotu un īslaicīgu –, Viņš ir morāli ierobežojis Savu turpmāko rīcību (nesamazinot Savu pirmatnējo spēku).

Izlasī Jņ. 12:31, 14:30, 16:11, 2. Kor. 4:4 un Lk. 4:6. Ko šie panti māca par ienaidnieka valdīšanu šajā pasaulē? _____

Jaunā Derība atklāj divu valstību – gaismas un tumsas – sadursmi, kur tumsa nāk no sātana un viņa sacelšanās. Daļa no Kristus misijas bija uzvarēt sātana valstību: “Tamdēļ Dieva Dēls atnācis, lai Viņš iznīcinātu velna darbus” (1. Jņ. 3:8).

Tomēr ir “noteikumi”, kas ierobežo to, ko Dievs var darīt, vienlaikus paliekot uzticīgs Savas valdības principiem. Šie ierobežojumi ietver vismaz (1) brīvas gribas piešķiršanu radītām būtnēm un (2) derības saistošos noteikumus, kas mums nav zināmi, vismaz pagaidām. Šādi dievišķās darbības šķēršļi un ierobežojumi būtiski ietekmē Dieva morālo spēju samazināt un/vai nekavējoties likvidēt ļaunumu šajā pasaulē. Tādējādi mēs redzam nepārtrauktu ļaunumu un ciešanas, kas patiešām var likt daudziem cilvēkiem apšaubīt Dieva esamību vai Viņa labestību. Tomēr, ja saprotam lielās cīņas fonu un ierobežojumus, ko Dievs ir uzlicis tam, kā Viņš izturēsies pret ļaunumu, mēs zināmā mērā varam labāk izprast, kāpēc viss ir tā, kā ir – vismaz līdz Dieva galīgajai uzvarai pār ļaunumu.

Kā fakts, ka Jēzus sauc sātānu par šīs pasaules “valdnieku”, vismaz nedaudz palīdz mūsu izpratnei par ļaunumu, kas šobrīd valda pasaulē? Cik mierinoši apzināties, ka tas patiešām ir tikai īslaicīgs likums! _____

Ierobežojumi un noteikumi

Kosmiskais konflikts galvenokārt ir strīds par Dieva raksturu, ko izraisa velna apmelojošie apgalvojumi par Dieva labestību, taisnīgumu un valdību. Tā ir sava veida kosmiskā derības prāva.

Šādu konfliktu nevar atrisināt ar spēku, bet tā vietā tas ir jānodemonstrē.

Ja pret varas personu tiek izvirzītas nopietnas apsūdzības, labākais (un varbūt vienīgais) veids, kā apsūdzības atspēkot, būtu veikt brīvu, godīgu un atklātu izmeklēšanu. Ja apsūdzības apdraud visu valdību, tās nevar vienkārši paslaucīt zem paklāja.

Ko tas viss nozīmē kosmiskā konflikta izpratnē un saistībā ar ļaunuma problēmu? Ja Dievs dotu solījumu, vai Viņš kādreiz to lauza? Protams, ne. Ja Dievs piekrist saistošajiem noteikumiem, Viņam turpmākā darbība ir jāierobežo. Tādējādi daži ļaunumi var ietilpt tumsas valstības pagaidu darbības laukā.

Izlasi Mk. 6:5 un 9:29. Ko šie panti atklāj par to, kā pat dievišķā darbība var būt cieši saistīta ar tādiem faktoriem kā ticība un lūgšana? _____

Abos šajos gadījumos, šķiet, bija ieviesti daži saistošie ierobežojumi jeb noteikumi, kas bija dinamiski saistīti ar ticību un lūgšanu. Citviet mēs redzam daudz pierādījumu, ka lūgšana ienes pārmaiņas šajā pasaulē, paverot ceļus dievišķai darbībai, kas citādi varētu nebūt iespējama. Tomēr mums nevajadzētu kļūdīties, domājot, ka ticība un lūgšana ir vienīgie faktori. Visticamāk, ir daudzi citi faktori, par kuriem mēs nezinām.

Tas atbilst iepriekš pieminētajam par saistošajiem noteikumiem. Ja Dievs uzņemas kādas saistības vai piekrist saistošajiem noteikumiem, Viņa turpmākā darbība būs ierobežota. Tādējādi daži ļaunumi var ietilpt tumsas valstības pagaidu darbības laukā.

Izlasi Rm. 8:18 un Atkl. 21:3, 4. Kā šie panti sniedz pārliecību, ka, lai gan ir daudzas lietas, ko mēs nezinām, mēs varam paļauties, ka Dievs zina, kas ir labākais, ka Viņš vēlas to, kas ir labākais, un ka Viņš panāks ļaunuma izbeigšanos un svētlaimes iestāšanos uz visiem laikiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas 1. sējumā “Liecības draudzei” nodaļu “Sātana vara” (341.–347. lpp.).

“Kritušais cilvēks ir likumīgs sātana gūsteknis. Kristus uzdevums bija izglābt cilvēku no viņa lielā pretnieka varas. Cilvēks dabīgi tiecas paklausīt sātana ieteikumiem, un viņš nespēj sekmīgi pretoties tik briesmīgam ienaidniekam, ja Kristus, Varenais Uzvarētājs, nedzīvo viņā, vadot viņa vēlēšanos un dodot viņam spēku. Vienīgi Dievs var ierobežot sātana varu. Viņš staigā pa zemi šurp un turp un apmeklē augstās un zemās vietas. Viņš ne uz brīdi neatstāj savu sargposteni, baidīdamies palaist garām izdevību iznīcināt dvēseles. Dieva ļaudīm ir ļoti svarīgi to saprast, lai viņi varētu izbēgt no viņa cilpām. Sātans rūpīgi sagatavo savas krāpšanas, lai pēdējā lielajā cīņā pret Dieva ļaudīm viņi nesaprastu, ka tas ir viņš. 2. Kor. 11:14: ‘Nav arī brīnums; jo pats sātans izliekas par gaismas eņģeli.’ Kamēr dažas piekrāptas dvēseles aizstāv viņa neesamību, viņš tās sagūsta un darbojas caur tām plašā mērogā. Sātans labāk nekā Dieva ļaudis pazīst spēku, kādu Dieva ļaudis var iegūt pār viņu, ja viņu stiprums ir Kristus. Kad viņi pazemīgi lūdz Varenā Uzvarētāja palīdzību, tad visvājākais cilvēks, kas tic patiesībai, stipri paļaujoties uz Kristu, var sekmīgi atsist sātana un visu viņa pulku uzbrukumus. Viņš ir pārāk viltīgs, lai ar savām kārdināšanām tuvotos atklāti un droši, jo tad varētu pamosties kristieša snaudošie spēki, un viņš paļautos uz savu stipro un vareno Pestītāju. Bet viņš nāk nemanīts un strādā maskējies caur nepaklausības bērniem, kas tomēr sevi sauc par dievbijīgiem.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 1. sēj., 341. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko nozīmē būt “sātana likumīgajam gūsteknim”? Vai tas nozīmē, ka velns ar cilvēkiem var darīt visu, ko vēlas? Ja ne, kāpēc? Kā tas ir saistīts ar to, ko mēs varētu saukt par “saistošajiem noteikumiem” kosmiskajā konfliktā?

2. Kāpēc Dievs vispār piešķir sātanam darbības lauku kosmiskajā konfliktā, pat ja tikai īslaicīgi? Ko tas mums stāsta par to, kā Dievs cenšas atbildēt uz sātana apsūdzībām?

3. Kā jūs reaģējat uz tiem, arī kristiešiem, kas noliedz sātana kā īstas, personiskas būtnes esamību? Lai gan mēs nevaram gluži pierādīt sātana esamību, kādas patiesības jūs tomēr varat sniegt maldinātiem cilvēkiem, lai viņiem palīdzētu?

KO VAIRĀK ES VARĒJU DARĪT?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 18:37, Rm. 3:23–26, 5:8, Jes. 5:1–4, Mt. 21:33–39, Jes. 53:4, Rm. 3:1–4.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad Pilāts Viņam sacīja: “Tad Tu tomēr esi Kēniņš?” Jēzus atbildēja: “Tu pareizi saki, Es esmu Kēniņš. Tāpēc Es esmu dzimis un pasaulē nācis, lai apliecinātu patiesību. Ikviens, kas ir no patiesības, dzird Manu balsi.” (Jņ. 18:37)

Pirms dažiem gadiem žurnālā “Guide” bija publicēts atziņām bagāts bērnu stāstiņš. Tas bija par zēnu vārdā Deniss. Viņš bija bārenis, kas viduslaikos dzīvoja audžuģimenē. Deniss kaislīgi ienīda savas zemes karali, jo, kad viņa vecāki saslīma, karaļa karavīri viņu aizveda un viņš nekad vairs neredzēja savus vecākus. Tikai vēlāk viņš uzzināja, ka karalis viņus nošķīra, lai pasargātu dzīvos no melnā mēra šausmām. Patiesība par karali atbrīvoja Denisu no naida, kas viņu mocīja visu mūžu. Karalis vienmēr un visos gadījumos bija rīkojies aiz mīlestības pret savu tautu.

Mūsdienās daudzi cilvēki uz Dievu raugās kā Deniss uz karali. Ļaunums, ko viņi ir redzējuši vai piedzīvojuši, liek viņiem ienīst vai noraidīt Dievu. Kur ir Dievs, kad ir ciešanas? Ja Dievs ir labs, kāpēc ir tik daudz ļaunuma? Kosmiskais konflikts atklāj šo būtisko neskaidrību, taču joprojām paliek daudz jautājumu. Tomēr, ja visi mūsu mēģinājumi sniegt atbildes neapmierina, mēs varam raudzīties uz Jēzu pie krusta un ieraudzīt, ka uz Dievu var paļauties, pat neskatoties uz visiem jautājumiem, kas pagaidām paliek neatbildēti.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. martā.

Uzvarētājs Kristus

Lai gan darbojas ienaidnieks, kuru pats Kristus dēvē par uzurpētāju – “šīs pasaules valdnieku” –, patiesais Visuma ķēniņš ir Jēzus Kristus. Jēzus izcīna mums uzvaru, un Viņā mēs varam gūt uzvaru pat grūtībās un ciešanās. Patiešām, Kristus darbs ik uz soļa cīnās ar ienaidnieku.

Mēs esam lasījuši, ka Svētie Raksti apraksta velnu šādi:

(1) visas pasaules maldinātājs no iesākuma (Atkl. 12:9, Mt. 4:3, Jņ. 8:44, 2. Kor. 11:3, 1. Jņ. 3:8).

(2) Dieva un Viņa tautas apmelotājs un apsūdzētājs Debesīs (Atkl. 12:10; 13:6; Jņ. 1–2; Cah. 3:1, 2; Jūdas 9).

(3) šīs pasaules uzurpētājs (Jņ. 12:31, 14:30, 16:11, Ap. d. 26:18, 2. Kor. 4:4, Ef. 2:2, 1. Jņ. 5:19).

Izlasi Jņ. 18:37. Ko tas mums stāsta par Kristus darbu, lai cīnītos pret ienaidnieka maldiem? Ko nozīmē tas, ka Jēzus ir ķēniņš? _____

Lai gan Svētie Raksti māca, ka sātans ir šīs pasaules maldinātājs, apmelotājs, apsūdzētājs un uzurpētājs, tie arī māca, ka Jēzus ir uzvarētājs pār sātanu visos aspektos:

(1) Jēzus “nāca pasaulē, lai liecinātu par patiesību” (Jņ. 18:37),

(2) Ar krusta palīdzību Jēzus izcili atklāja Dieva nevainojamo taisnību un mīlestību (Rm. 3:25, 26; 5:8), tādējādi atspēkojot velna apmelojošos apgalvojumus (Atkl. 12:10, 11), un

(3) Jēzus visbeidzot iznīcinās velna valstību, kurš “zina, ka viņam ir maz laika” (Atkl. 12:12, sal. ar Rom. 16:20), un Kristus “būs valdnieks mūžīgi mūžam” (Atkl. 11:15).

Galū galā – neatkarīgi no tā, ko sātans dara, – viņš jau ir sakauts ienaidnieks, un mums galvenais ir katru dienu, ik brīdi pieņemt Kristus uzvaru sev, kā arī turēties pie apsolījumiem, ko mums nodrošina krusts.

Mēs zinām, kura puse uzvar lielajā cīņā. Kā mūsu ikdienas izvēle ietekmē to, kurā pusē mēs galū galā nonāksim? Kā mēs varam pārlicināties, ka jau šobrīd esam pareizajā pusē? _____

Taisnais un Attaisnotājs

Katrā solī Kristus darbs atceļ velna darbu. Saskaņā ar 1. Jāņa 3:8 Jēzus “tika atklāts šim nolūkam, lai iznīcinātu velna darbus” (1. Jāņa 3:8) un “iznīcinātu to, kam nāves vara, tas ir, velnu” (Ebr. 2:14). Tomēr ienaidnieka varas pilnīga sakāve notiek divos posmos. Pirmkārt, ar krusta nopelni Kristus atspēko sātana apmelojošos apgalvojumus. Vēlāk sātans un viņa valstība tiks iznīcināti.

Izlasi Rm. 3:23–26 un 5:8. Ko šie panti atklāj par to, kā Kristus atspēko velna apgalvojumus? _____

Kā mēs redzējām, ienaidnieks apgalvo, ka Dievs nav pilnībā taisns un mīlošs. Tomēr Kristū Dievs nodrošina Dieva taisnības un mīlestības galīgo izpausmi, un Viņš to dara ar krusta palīdzību.

Pēc Jēzus nāves “sātans redzēja, ka ir atmaskots. Visas Debesis un nekritušie eņģeļi redzēja šīs būtnes nekaunīgo rīcību. Viņš pats atklāja, ka ir slepkava. Izliedams Dieva Dēla asinis, tas sev laupīja Debesu būtņu simpātijas.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 761. lpp.)

Izlasi Atkl. 12:10–12, ņemot vērā 1. Moz. 3:15. Kā šī Rakstu vieta izgaismo Kristus uzvaras pie krusta kosmisko nozīmi? _____

Pestīšanas vēsture sniedz daudz pierādījumu, lai mēs būtu pārliecināti, ka Dievs vienmēr strādā, lai galu galā panāktu to, kas nāk par labu visiem iesaistītajiem. Bībeles Dievs vienmēr dara to, kas ir labs un vēlams, ņemot vērā iespējas, kas Viņam ir pieejamas lielajā cīņā (5. Moz. 32:4, 1. Sam. 3:18, Ps. 145:17, Dan. 4:37, Hab. 1:13, Atkl. 15:3, 1. Moz. 18:25).

Kāpēc Dieva taisnības un mīlestības atklāšana kosmiskajā konfliktā ir tik svarīga? Pārdomājot krustu un visus Dieva darbus pestīšanas plānā, kā Dieva darbi sniedz tev pārliecību par Dieva mīlestību arī pārbaudījumu un ciešanu laikā? _____

Mana mīlotā dziesma

Apbrīnojamos veidos Dievs ir atklājis Savu mīlestību un taisnību kosmiskā konfliktā laikā. Tomēr kāds varētu jautāt: vai Dievam vajadzēja darīt vairāk, nekā Viņš ir darījis, lai novērstu un/vai iznīcinātu ļaunumu? Mēs esam redzējuši kosmiska konflikta galvenos vilcienus, kas norāda, ka Dievs ir rīkojies, respektējot brīvo gribu, kas nepieciešama maksimālam mīlestības attiecību uzplaukumam starp Viņu un cilvēci. Turklāt Viņš acīmredzot ir rīkojies saskaņā ar morālajiem ierobežojumiem jeb saistošajiem noteikumiem kosmiskā strīdā par Viņa raksturu kontekstā, ko var atrisināt, tikai atklājot Viņa mīlestību.

Izlasī Jes. 5:1–4. Kas runā šajos pantos? Par ko runā Jesaja? Ko aino vīnadārzs un vīnadārza īpašnieks? Kāda nozīme ir vīnadārza īpašnieka darbībām dārza labā? Kāds ir rezultāts? _____

Šajos pantos Jesaja dzied dziesmu par savu mīloto vīnadārzu. Vīna dārza īpašnieks ir pats Dievs, un vīnadārzs aino Dieva tautu (sk., piemēram, Jes. 1:8, Jer. 2:21). Taču šīs sekas var paplašināt arī saistībā ar Dieva plašāko darbu šajā pasaulē. Saskaņā ar šiem pantiem vīnadārza īpašnieks (Dievs) darīja visu, ko varēja sagaidīt, lai nodrošinātu Viņa vīnadārza uzplaukumu. Vīnadārzam vajadzēja ražot labas vīnogas, taču tajā tika izaudzētas tikai “savvaļas vīnogas”, kuras citos tulkojumos dēvē par “bezvērtīgām”. Patiešām, ebreju formulējumum šeit burtiski varētu tulkot kā “smirdīgi augļi”. Dieva vīnadārzs audzē sapuvušas vīnogas.

Jes. 5:3 runā par pašu Dievu, aicinot cilvēkus “spriest tiesu” starp Viņu un Viņa vīnadārzu. Un Jes. 5:4 pats Dievs izvirza vissvarīgāko jautājumu: “Kas gan vairāk varēja tikt darīts Manam vīnadārzam, ko es neesmu darījis tajā? Kāpēc tad, kad es gaidīju, ka tas nesīs labas vīnogas, tas nesa savvaļas vīnogas?” (NKJV) Ko vairāk Viņš varēja darīt? Cik aizraujoši, ka Dievs pat aicina citus spriest par to, ko Viņš ir izdarījis.

Raugoties uz krustu, kur Dievs Sevi upurēja par visiem mūsu grēkiem, kā Viņa vārdi – “Kas gan vairāk varēja tikt darīts Manam vīnadārzam, ko es neesmu darījis tajā?” – iegūst pārsteidzošu nozīmi? _____

Kristus līdzība par vīna dārzu

Līdzībā par vīnadārza īpašnieku Mateja evaņģēlija 21. nodaļā Jēzus turpina no vietas, kur Jes. 5. nodaļa beidzas, sniedzot papildu informāciju par vīnadārza īpašnieka raksturu un rīcību Viņa vīnadārza labā.

Izlasi Mt. 21:33–39, īpaši paturot prātā jautājumu Jes. 5:4. Ko vairāk Viņš varēja darīt, nekā to, ko bija jau darījis? _____

Pirmā Kristus līdzības daļa ir tiešs citāts no Jes. 5. nodaļas dziesmas par vīnadārza īpašnieku un Viņa vīnadārzu. Pēc tam Jēzus piebilst, ka vīnadārza īpašnieks “iznomāja” Savu vīna dārzu “vīnkopjiem un devās uz tālu zemi” (Mt. 21:33, NKJV). Tomēr, kad vīnadārza īpašnieks divas reizes sūtīja savus kalpus (praviešus) savākt ražu, tie, kas nomāja Viņa vīnadārzu, sita un nogalināja Viņa kalpus (Mt. 21:34–36). Visbeidzot Viņš sūtīja Savu Dēlu (Jēzu), sacīdams: “Viņi cienīs manu dēlu” (Mt. 21:37, NKJV). Bet viņi nogalināja arī Viņa Dēlu, sacīdami: “Šis ir mantinieks. Nāciet, nogalināsim viņu un sagrābsim viņa mantojumu.” Tad viņi viņu paņēma, izmeta no vīnadārza un nogalināja” (Mt. 21:38, 39, NKJV).

Ko vairāk Viņš varēja darīt? Tēvs mūs tik ļoti mīlēja, ka atdeva savu mīļoto Dēlu (Jņ. 3:16). Ja kosmiskais konflikts ir tāds, kā šeit aprakstīts, to nevarēja priekšlaicīgi atrisināt, izmantojot dievišķo spēku, jo vispirms bija nepieciešams publiski atklāt Dieva raksturu. Šī atklāšana galu galā tika īstenota ar Kristus darbu (Rm. 3:25, 26; 5:8). Ko gan vairāk mēs varētu lūgt kā tikai to, lai Dievs (Kristū) atdod Sevi nāvē par mums, lai Viņš mūs varētu attaisnot, nekādā veidā neapdraudot Savu taisnīgumu un pilnīgo mīlestību?!

Krusta notikumi parāda, ka Dievs ir darījis visu, lai mazinātu un likvidētu ļaunumu, tajā pašā laikā neiznīcinot iespēju patiesas mīlestības uzplaukumam. Ja Dievam būtu bijis pieejams kāds labāks ceļš, vai Viņš to nebūtu izvēlējies? Lai gan cilvēki ļoti cieš šajā kosmiskajā konfliktā, Dievs pats cieš visvairāk. Kad mēs skatāmies uz krustu, mēs patiešām ieraugām, kādas ciešanas un sāpes grēks ir atnesis pašam Dievam. Tomēr mīlestībai raksturīgā brīvība bija tik svēta, ka Kristus bija gatavs to paciest mūsu labā.

Izlasi Jes. 53:4. Kādas “bēdas” un “ciešanas” Kristus nesa pie krusta? Ko tam vajadzētu mums liecināt par visu, ko Dievs ir darījis mūsu labā, un ko Viņam ir maksājusi glābšana? _____

Dieva vārda attaisnošana

Galu galā Dieva vārds tiks attaisnots visos veidos. Caur Tēva, Dēla un Svētā Gara darbu pestīšanas plānā Dieva pilnīgā taisnība un mīlestība izpaužas spēcīgāk par jebkādam šaubām vai aizdomu ēnām (sk. Rm. 3:25, 26; 5:8).

Izlasi Rm. 3:1–4 saistībā ar Jes. 5:3, 4. Ko šie panti māca par to, ka pats Dievs tiek attaisnots kosmiskajā konfliktā? _____

Rm. 3. un Jes. 5. nodaļā mēs redzam, ka Dievs (kaut kādā ierobežotā ziņā) aicina vienkāršas radītas būtnes spriest par Viņa raksturu, lai gan mums nav nedz tiesību, nedz stāvokļa to darīt. Galu galā kad visas “grāmatas” tiks atvērtas, mēs redzēsim pierādījumus tam, ka Dievs ir pilnīgi taisnīgs un taisns. Dievs attaisnos Sevi visu saprātīgo radīto būtnu priekšā.

Izlasi Atkl. 15:3 un 19:1–6. Ko šie panti māca par Dieva vārda attaisnošanu finālā? _____

Visā Bībelē Dievs izrāda rūpes par Savu vārdu.

Kāpēc? Jums nevar būt dziļas mīlestības attiecības ar kādu, kura raksturu jūs ienīstat vai kam jūs neuzticaties. Ja kāds jūsu dzīvesbiedram vai topošajam laulātajam pateiktu šausmīgus melus par jūsu raksturu, jūs darītu visu iespējamo, lai novērstu šādus apgalvojumus, jo, ja tādiem apgalvojumiem notic, tie izjauks jūsu mīlestības attiecības.

Galu galā Dievs tiek attaisnots pie krusta un ar visa pestīšanas plāna palīdzību. Tiesā pirms Kristus otrās nākšanas Dievs tiek attaisnots vērojošā Visuma priekšā.

Tad pēcadventes tiesā, kuras laikā izpirktie pat “tiesās eņģelus” (1. Kor. 6:2, 3), Dievs tiek attaisnots, jo izpirktajiem ir dota iespēja pārskatīt ierakstus un pašiem pārliecināties, kāpēc Dievs ir rīkojies tā, kā Viņš ir rīkojies, un visi Dieva spriedumi vienmēr un tikai ir bijuši pilnīgi taisni un mīloši. Kuram no mums nav daudz jautājumu, uz kuriem gribētos uzzināt atbildes? Taču līdz tam tas viss ir jāpaveic (sk. 1. Kor. 4:5).

Finālā visi ceļi locīsies un katra mēle atzīs, ka Jēzus ir Kungs (Fil. 2:10, 11). Tā būs daļa no Dieva rakstura attaisnošanas.

TĀLĀKĪEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Liecības draudzei” 9. sēj. nodaļu “Uzcītīgu pūļu atalgojums” (285.–288. lpp.).

“Viss, kas Dieva vadībā mūs mulsinājis, nākamajā pasaulē kļūs skaidrs. Apstākļi, kas bija grūti saprotami, tad atradīs izskaidrojumu. Mūsu priekšā atvērsies žēlastības noslēpumi. Kur mūsu ierobežotais prāts redzēja vienīgi sajukumu un lauztus solījumus, ieraudzīsīm vispilnīgāko un skaistāko saskaņu. Mēs zināsim, ka bezgalīgā Mīlestība ir kārtojusi tieši tos piedzīvojumus, kas likās vissmagākie. Saprotot, cik maigu uzmanību mums veltījis Tas, Kurš visas lietas vērš mums par labu, mēs liksmosimies ar neizsakāmu un godības pilnu prieku.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 9. sēj., 286. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Vai esat kādreiz samulsuši, mēģinot izprast Dieva gādību? Kā jūs mierina apziņa, ka uz visiem šiem jautājumiem beigās būs skaidras atbildes?

2. Apdomājiet, no kā Kristus atteicās, lai kļūtu par cilvēku un mirtu par šo pasauli. Tālāk pārdomājiet, ko tas mums stāsta par Dieva mīlestību un to, vai Dievam var uzticēties. Ko vairāk Viņš varēja darīt?

3. Kas ir tik svarīgs Dieva “vārdā”? Kā tas attiecas uz mums, kas sevi saucam par kristiešiem? Kā kristieši dažkārt ir radījuši neslavu Kristus vārdam, un ko mēs varam darīt savās vietējās kopienās, lai parādītu cilvēkiem, kā sekošana Kristum izskatās praksē?

4. Galu galā pat mūsu labākās “atbildes” attiecībā uz ļaunuma problēmu pagaidām ir nepilnīgas. Ko mēs varam darīt praktiski, lai tuvotos tiem, kas cieš, un atvieglotu ciešanas šajā pasaulē, kamēr gaidām galīgo eshatoloģisko risinājumu ļaunuma problēmai, ko var sniegt tikai Dievs?

5. Pakavējieties vairāk pie Jes. 53:4, pie tā, ka Kristus nesa mūsu “bēdas” un “ciešanas”. Kas kolektīvā ziņā notika pie krusta, kas palīdz mums izprast pestīšanas plānu, un ko Dievam maksāja mūsu glābšana?

MĪLESTĪBA UN TAISNĪBA: DIVI VISLIELĀKIE BAUŠĻI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt. 22:34–40, Cak. 7:9–12, Ps. 82, Mih. 6:8, Mt. 23:23–30, Lk. 10:25–37.

ATMIŅAS PANTS:

“Ja kāds saka: es mīlu Dievu, – un ienīst savu brāli, tad viņš ir melis; jo, kas nemīl savu brāli, ko viņš ir redzējis, nevar mīlēt Dievu, ko viņš nav redzējis” (1. Jņ. 4:20).

Lai gan mēs esam pārliecināti, ka Dievs beigās visu sakārtos, ir svarīgi, ko mēs kā kristieši darām šeit un tagad. Lai gan var būt daudz netaisnības un ļaunuma, ko Dievs tūlīt neizdzēsīs (kosmiskā konflikta parametru dēļ), tas nenozīmē, ka mēs nevaram tikt izmantoti, lai palīdzētu atvieglot ciešanas un ļaunumu – vismaz tik, cik iespējams. Patiesībā mums kā kristiešiem tas ir jādara.

Kā mēs redzējam, mīlestība un taisnība iet kopā; tās ir nešķiramas. Dievs mīl taisnību. Attiecīgi, ja mēs mīlam Dievu, mēs mīlēsim arī taisnību.

Tāpat, ja mēs mīlam Dievu, mēs mīlēsim cits citu. Daļa no abpusējas mīlestības ir dalīšanās rūpēs par apkārtējo cilvēku labklājību. Ja citus nomoka nabadzība, apspiešana vai jebkāda veida netaisnība, mums jāsāk kaut ko darīt. Mums nevajadzētu pievērt acis, kad citi tiek apspiesti. Tā vietā mums vajadzētu pajautāt sev, ko mēs varam darīt gan individuāli, gan kolektīvi, lai veicinātu Dieva mīlestību un taisnīgumu tādā veidā, kas degradētajā pasaulē atspoguļotu mūsu Kunga nevainojamo taisnības un mīlestības raksturu.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. martā.

Divi lielākie baušļi

Lai pārdomātu, ko mēs varētu darīt individuāli un kolektīvi, lai veicinātu Dieva mīlestību un taisnību mūsu pasaulē, ir pareizi sākt ar koncentrēšanos uz to, ko Dievs mums ir pavēlējis.

Izlasi Mt. 22:34–40. Kā Jēzus atbildēja uz jurista jautājumu? _____

Saskaņā ar paša Jēzus vārdiem “pirmais un lielākais bauslis” ir: “Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta. Šis ir augstākais un pirmais bauslis. Otrs tam līdzīgs ir: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu. Šinīs abos baušļos ir saņemta kopā visa bauslība un pravieši.” (Mt. 22:37–40) Patiešām, tie citēti no Vecās Derības.

Izlasi Mt. 19:16–23. Kā Jēzus atbildes uz jaunā bagātā valdnieka jautājumiem ir saistītas ar Viņa atbildēm uz jurista jautājumu Mt. 22. nodaļā? _____

Kas te notika? Kāpēc Jēzus atbildēja šim cilvēkam tādā veidā? Un ko šim tikšanās reizēm vajadzētu atklāt mums visiem, neatkarīgi no mūsu stāvokļa vai pozīcijas?

“Kristus izvirzīja tikai vienu noteikumu, kā jauneklis varētu pilnveidot kristīgu raksturu. Viņa vārdos, kaut arī tie likās stingri un bargi, bija dziļa gudrība. Vadītāja vienīgā cerība bija piekrist un paklausīt tiem. Jaunekļa augstais amats un bagātība bija kā slēpts lēnas iedarbības indes ļaunais iespaids uz viņa raksturu. Sirdī lolots, tas aizstāja Dievu. Bet atraut Dievam maz vai daudz nozīmē paturēt to, kas vājina cilvēka morāliskos spēkus un derīgumu, jo, iemīlot šīs pasaules lietas, tās pārņem visu savā varā, lai arī cik niecīgas un ievēribas necienīgas tās būtu.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 520. lpp.)

Lai gan mēs visi neesam aicināti pārdot visu, kas mums ir, kā tas bija šim bagātajam jauneklim, kas tevi personīgi var piesaistīt tā, ka var novest tevi mūžīgā pazušanā?

Divi lielākie grēki

Pēc paša Jēzus domām, divi lielākie baušļi ir mīlestība uz Dievu un mīlestība citam pret citu. Un šīs pavēles izpilde ir saistīta ar upuriem, kas taustāmi parāda mīlestību uz citiem, kas patiesībā ir sekošana Jēzus pēdās.

Ja divi lielākie baušļi ir mīlestība uz Dievu un mīlestība uz citiem, kādi ir divi lielākie grēki?

Izlasi Ps. 135:13–19. Ko tas atklāj par kopējo grēku, kas uzsvērts visos Rakstos? ____

Vecā Derība pastāvīgi uzsver mīlestības pret Dievu nozīmi pāri visam (sk. 5. Moz. 6:5). Tas ir cieši saistīts ar lielo elkdievības grēku, kas ir pretstats mīlestībai pret Dievu.

Izlasi Cah. 7:9–12. Ko Dievs nosoda saskaņā ar pravieša Caharijas teikto šajos pantos? Kā tas un elkdievības grēks ir saistīti ar diviem lielajiem baušļiem? ____

Tā nav tikai elkdievība, uz ko Dievs reaģē ar mīlestības dusmām, bet arī slikta izturēšanās pret Viņa ļaudīm gan individuāli, gan kolektīvi. Dievs kļūst dusmīgs par netaisnību, jo Dievs ir mīlestība.

Divi lielie grēki, kas uzsvērti visā Vecajā Derībā, ir neizdošanās attiecībā pret diviem lielajiem baušļiem: mīlēt Dievu un mīlēt citam citu. Divi lielākie grēki ir neizdošanās mīlēt. Isāk sakot, jūs nevarat ievērot baušļus, ja jūs nemīlat Dievu un ja jūs nemīlat citus.

Patiešām, 1. Jņ. 4:20, 21 teikts: “Ja kāds saka: es mīlu Dievu, – un ienīst savu brāli, tad viņš ir melis; jo, kas nemīl savu brāli, ko viņš ir redzējis, nevar mīlēt Dievu, ko viņš nav redzējis. Un šis bauslis mums ir no Viņa, ka tam, kas mīl Dievu, būs mīlēt arī savu brāli.”

Kā jūs izskaidrotu, kāpēc mīlestību uz Dievu nevar nošķirt no mīlestības uz citiem? Kā jūs saprotat šo nesaraujamo saiti? ____

Dievs mīl taisnību

Svētie Raksti paziņo, ka Dievs mīl taisnību un ienīst ļaunumu (piem., Ps. 33:5, Jes. 61:8), un Viņš ir dziļi noraizējies par netaisnību, un tas izraisa taisnīgu sašutumu visu to būtnu dēļ, kas ir netaisnības upuri. Visā Vecajā un Jaunajā Derībā Dievs konsekventi ir iededzies par pazemotajiem un apspiestajiem, vienlaikus paužot taisnīgas dusmas pret varmākām un apspiedējiem.

Izlasī Ps. 82. Kā šis psalms pauž Dieva rūpes par taisnību šajā pasaulē? Ko tas varētu nozīmēt mums šodien? _____

Kā to saprot daudzi Bībeles pētnieki, šajos pantos tiek nosodīti gan zemes valdnieki, kas ir atbildīgi par netaisnību sabiedrībā, gan arī šī ir atsauce uz laiku, kad Dievs tiesās Debesu valdniekus ("dievus"), kas stāv aiz korumpētajiem zemes soģiem un valdniekiem (protams, dēmoniskos spēkus). Konkrēti, valdniekiem tiek jautāts: "Cik ilgi vēl jūs tiesāsi netaisni un atbalstīsiet bezdievjus?" (Ps. 82:2)

Turklāt viņiem tiek izvirzītas apsūdzības: "Spriediet tiesu nabagam un bāriem, gādājiet taisnību vārgajiem un trūcīgajiem! Glābiet mazos ļaudis un nabagus, atsvabiniet viņus no bezdievju rokas" (Ps. 82:3, 4). Šeit un citur Vecās Derības pravieši kliegšus aicināja ievērot taisnību. Tā nav blakuslieta Bībelē, bet gan centrālā praviešu vēsts visā Vecajā Derībā un arī vēstī, ko Jēzus runāja, būdams šeit miesā.

Nav noslēpums, ko Dievs vēlas un prasa no tiem, kas apgalvo, ka mīl Viņu un paklausa Viņam. Viņš ļoti skaidri norāda Mihā 6:8 (un līdzīgos pantos citviet): "Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti – darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!"

Šis noskaņojums ir atspoguļots visos Svētajos Rakstos. Piemēram, Jēzus teica: "No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā" (Jņ. 13:35; salīdzini ar 1. Jņ. 4:8–16).

Kā izskatītos mūsu ģimenes un draudzes, ja mēs koncentrētos uz Mih. 6:8 un apzināti to īstenotu gan vārdos, gan darbos? Neatkarīgi no tā, kādi ir jūsu apstākļi, kā šo principu īstenošanu varētu padarīt labāku? _____

Aicināts nodibināt taisnību

Pravieši Svētajos Rakstos pastāvīgi uzsver Dieva aicinājumu pēc taisnības sabiedrībā. Atkal un atkal Svētie Raksti neatturas uzsvērt netaisnības un apspiešanas problēmu. Patiešām, aicinājums Dievam pasludināt spriedumu pats par sevi bija aicinājums Dievam nodibināt taisnību.

Piemēram, pravietis Jesaja netaupa vārdus, runājot par tā laika netaisnību Israēlā. Viņa vārdiem un aicinājumam uz taisnīgumu mūsdienās vajadzētu skanēt tikpat skaļi un skaidri. “Mācieties labu darīt, meklējiet taisnību, palīdziet apspiestajiem, stāieties preti varmācībai, piešķiriet pienācīgo tiesu bāriņiem, aizstāviet atraitni!” (Jes. 1:17) Turklāt viņš pasludina “bēdas” tiem, kas “izdod netaisnus likumus” un “groza tiesu nabagiem” (Jes. 10:1, 2), brīdinot: “Bet ko jūs darīsiet piemeklēšanas dienā un lielajā vētrā, kas jau tuvojas no tālienes? Pie kā jūs meklēsīt palīgu un glābsīt savu mantu?” (Jes. 10:3)

Tāpat pravietis Jeremija sludina Dieva vēsti: “Bēdas tam, kas ceļ savu namu ar netaisnību un savas istabas ar nepatiesību! Tāpat arī tam, kas savam tuvākajam liek strādāt bez atlīdzības un tam atrauj viņa algu. [...] Vai tad tavš tēvs neēda un nedzēra? Bet viņš augsti turēja tiesu un taisnību, ievēroja tās dzīvē, un tādēļ viņam labi klājās. Viņš aizstāvēja nabago un cietēju, un viss gāja labi. ‘Vai tas nenozīmē Mani patiesi atzīt?’ saka Tas Kungs.” (Jer. 22:13, 15, 16)

Izlasi Mt. 23:23–30. Ko Jēzus šeit māca par vissvarīgāko? Ko, jūsuprāt, Viņš domā, runājot par “svarīgākām lietām”?

Lai kāds nedomātu, ka netaisnība satrauca tikai Vecās Derības praviešus, mēs šeit un citur Jēzus kalpošanā skaidri redzam, ka tas visvairāk uztrauca pašu Kristu. Kā Viņš saka: “Vai jums, rakstu mācītāji un farizeji, jūs liekuļi! Jo jūs dodat desmito tiesu no mētrām, dillēm un ķimenēm un atstājat bez ievēribas svarīgāko bauslībā: tiesu, žēlastību un ticību. Šo jums bija darīt un to neatstāt” (Mt. 23:23). Paralēlajā Lūkas evaņģēlijā Jēzus žēlojas, ka viņi “atstāj novārtā taisnību un Dieva milestību” (Lk. 11:42).

Ja tev būtu jāpievēršas “svarīgākām lietām”, kā tas izskatītos pretstatā desmitajai tiesai “no mētrām, dillēm un visādiem dārza augiem”, kam mēs, iespējams, pievēršamies?

Kas ir mans tuvākais?

Lūkas stāstā, uzreiz pēc tam, kad Jēzus pasludināja divus lielākos baušļus — mīlestību uz Dievu un mīlestību uz tuvāko —, kāds bauslības zinātājs, “gribēdams attaisnoties, sacīja Jēzum: ‘Kurš tad ir mans tuvākais?’” (Lk. 10:29) Kā atbildi Jēzus stāsta mums labi zināmo, bet toreiz šokējošo līdzību par žēlsirdīgo samarieti.

Izlasi līdzību par žēlsirdīgo samarieti Lk. 10:25–37. Ko šie panti pasaka, ņemot vērā praviešu saucienus pēc žēlastības un taisnības, kā arī netaisnību, ko dažādas cilvēku grupas vēstures gaitā ir nodarījušas “citiem”? _____

Jēzus par taisnīgumu ne tikai runāja, bet arī bija ieradies to atnest. Viņš bija un būs pravietiskā aicinājuma piepildījums un ilgas pēc taisnības (sk. Lk. 4:16–21, Jes. 61:1, 2). Pēc Viņa ilgojas visas tautas, īpaši tās, kuras atzīst savu vajadzību pēc atbrīvošanas.

Tiešā pretstatā ienaidniekam, kurš satvēra varu un centās uzurpēt Dieva troni, Jēzus pazemojās un kļuva līdzīgs tiem, kas bija pakļauti grēkam, netaisnībai un apspiešanai (bet bez grēka), un Viņš uzvarēja ienaidnieku mīlestības vārdā, lai nodibinātu taisnību kā Tas, kurš ir taisns un Attaisnotājs visiem, kas tic. Kā mēs varam apgalvot, ka mums ir svarīga bauslība, kuras dēļ Kristus nomira, ja mūs neuztrauc tas, ko Kristus sauc par bauslības svarīgākajām lietām?

Ps. 9:9, 10 ir teikts: “Viņš tiesās pasauli pēc taisnības, Viņš lems par tautām pēc patiesības. Tas Kungs ir patvērumš tam, kas apspiests, tversme bēdu laikā.” Tāpat arī Ps. 146:7–9 ir teikts, ka Dievs “nes tiesu tiem, kas varas darbus cieš, un dod maizi izsalkušiem. Tas Kungs atsvabina cietumniekus. Tas Kungs atdara acis aklajiem; Tas Kungs uzceļ nospiestos; Tas Kungs mīl taisnos.”

Cik daudz skaidrāks varētu būt Dieva Vārds attiecībā uz to, kā mums būtu jācenšas kalpot tiem, kas ir trūķumā un cieš no sāpēm?

Ko mēs varam mācīties no Jēzus dzīves un kalpošanas par to, kā aizsniegt cilvēkus, kam ir kāda vajadzība? Pat ja mēs nevaram darīt brīnumus, kā to darīja Viņš, kā mūsu palīdzība varētu tikt uzskatīta par pietiekami “brīnumainu” daudziem ievainotiem cilvēkiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Sabats” (281.–289. lpp.).

“Baidīdamies iekļūt nepatīkšanās, spiegi neuzdrošinājās atbildēt Kristum ļaužu priekšā. Tie zināja, ka Viņš bija teicis patiesību. Bet tie drīzāk bija gatavi pamest cilvēkus ciešanās, nekā pārkāpt savas tradīcijas, kaut arī tajā pašā laikā palīdzēja dzīvniekiem, lai īpašniekam nerastos zaudējumi. Vairāk labvēlības tika parādīts dzīvniekam nekā cilvēkam, kas radīts pēc Dieva līdzības. Tas ilustrē visas maldīgās reliģijas. Tās rodas no cilvēka vēlēšanās paaugstināties pār Dievu un beidzas cilvēka pazemošanā zemāk par dzīvnieku. Katra reliģija, kas apkaro Dieva kā valdnieka tiesības, atņem cilvēkam godību, kas tam tika dota radīšanas brīdī un būs atkal atjaunota Kristū. Ikvienu nepatiesa reliģija saviem piekritējiem māca izturēties nevērigi pret cilvēku vajadzībām, sūpēm un tiesībām. Evaņģēlijs turpretī cilvēci paaugstina kā Kristus asinīm atpirktu un māca ar laipnu uzmanību atsaukties uz cilvēku vajadzībām un ciešanām. Kungs saka: ‘Vīrs būs dārgāks nekā tīrs zelts, un cilvēks dārgāks nekā Ofira dārgumi.’ (Jes. 13:12)

Kad Jēzus farizejiem jautāja, ‘vai ir brīv sabatā labu darīt vai ļaunu darīt, dzīvību glābt vai maitāt,’ Viņš tiem atgādināja viņu pašu ļaunos nodomus. Nežēlīgā ienaidā tie tīkoja pēc Kristus dzīvības, kamēr Viņš tajā pašā laikā glāba citus un nodrošināja laimi daudziem cilvēkiem. Vai tad sabata dienā bija labāk nonāvēt, kā tie plānoja, vai arī dziedināt, kā darīja Jēzus? Vai Dieva svētajā dienā auklēt sirdi slepkavību būtu taisnīgāk nekā atklāt dievišķo mīlestību, kas izpaužas žēlsirdības darbos?” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 286., 287. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc un kā tas var būt patiesi, ka “katra viltus reliģija māca saviem sekotājiem būt bezrūpīgiem pret cilvēku vajadzībām”? Kā mēs varam apzināti izvairīties no šādas neuzmanības baznīcas kopienās un ārpus tās?

2. Kas ir mans tuvākais? Kas ir tavs tuvākais? Kā praktiski, sekojot Kristum, mēs varam būt vairāk līdzīgi samarietiem, kurš pārkāpa tā laika robežas, lai parādītu mīlestību?

3. Ja Dievs mīl taisnību un žēlastību, kā mums vajadzētu rīkoties saskaņā ar to, kas Dievam ir vissvarīgākais? Kā mēs varam vairāk koncentrēties uz to, ko Jēzus nosauca par “svarīgāko bauslību”?

4. Domājot un runājot par tiesu, cik bieži mēs uzsveram, ka galvenais veids, kā Jēzus nosaka spriedumu, ir tas, vai un cik lielā mērā mēs aktīvi mīlam citus, īpaši apspiestos un nomāktos? Pārdomājiet to, ņemot vērā Mt. 25:31–46.

MĪLESTĪBA IR BAUSLĪBAS PIEPILDĪJUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 20:1–17, Rm. 6:1–3, 7:7–12, Jer. 31:31–34, Mt. 23:23, 24, Jēk. 2:1–9.

ATMIŅAS PANTS:

“Nepalieciet nevienam neko parādā kā vienīgi, ka jūs cits citu mīlat. Jo, kas otru mīl, tas ir piepildījis bauslību” (Rm. 13:8).

Risinot jautājumus ar kādu problemātisku draudzes locekli, kāds no draudzes padomes sacīja mācītājam: “Mēs nevaram pieņemt lēmumus, balstoties uz līdzjūtību.” Tiešām? Mācītājs prātoja, kāda ir šī cilvēka izpratne par Dievu un Dieva likumiem. Līdzjūtībai noteikti ir jābūt svarīgai veidā, kā mēs izturamies pret cilvēkiem, jo īpaši tiem, kas kļūdās. Līdzjūtība ir mīlestības neatņemama sastāvdaļa, un, kā mums teikts Rm. 13:8, mīlēt savu tuvāko nozīmē piepildīt bauslību.

Ja mīlestība patiešām ir bauslības piepildījums, tad mums vajadzētu uzmanīties, lai nedomātu par likumu tādā veidā, kas ir nošķirts no mīlestības, vai nedomātu par mīlestību tādā veidā, kas nav saistīts ar bauslību. Svētajos Rakstos mīlestība un likums iet kopā. Dievišķais likumu devējs ir Mīlestība, un attiecīgi Dieva likums ir mīlestības likums. Kā to noformulējusi Elena Vaita, tas ir Dieva rakstura atšifrējums. (Sk. “Kristus līdzības” 305. lpp.)

Dieva likums nav abstraktu principu kopums, bet gan pavēles un norādījumi, kas paredzēti mūsu uzplaukumam. Dieva likums daļēji ir mīlestības izpausme, kā to pauž pats Dievs.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. martā.

Mīlestības likums

Dieva likums nesastāv no abstraktiem principiem; Dieva likums drīzāk ir attiecību izpaušme. To var skaidri redzēt desmit baušļos. Desmit baušļu pamatprincipi bija spēkā jau Ēdenes dārzā, mīlestības principi, kuriem bija jāvalda attiecībās starp Dievu un cilvēkiem un starp pašiem cilvēkiem.

Kad desmit baušļi tika ierakstīti akmenī (2. Mozus grāmatas 20. nod.), tie tika doti Israēlam derības attiecību kontekstā. Baušļi tika pierakstīti pēc tam, kad Kungs jau bija izglābis ļaudis no Ēģiptes, un baušļi balstījās uz Dieva mīlestību un Viņa apsolījumiem tautai (sk. 2. Moz. 6:7, 8 un 3. Moz. 26:12). Abas baušļu plāksnes liecina, ka tie ir vērsti uz cilvēku attiecību ar Dievu un savstarpējo attiecību uzplaukumu.

Izlasi 2. Moz. 20:1–17. Kā šie panti atklāj divus principus – mīlestību uz Dievu un mīlestību uz citiem? _____

Pirmie četri baušļi attiecas uz cilvēku attiecībām ar Dievu, bet pēdējie seši ir par cilvēku savstarpējām attiecībām. Mūsu attiecības gan ar Dievu, gan ar citiem cilvēkiem jāregulē saskaņā ar Dieva likuma principiem.

Šīs divas bauslības daļas tieši atbilst tam, ko Jēzus uzskatīja par diviem lielākajiem baušļiem – “Tev būs To Kungu, savu Dievu, mīlēt no visas savas sirds” (Mt. 22:37; salīdzini ar 5. Moz. 6:5) un “Tev būs savu tuvāko mīlēt kā sevi pašu” (Mt. 22:39; salīdzini ar 3. Moz. 19:18).

Pirmie četri baušļi ir par to, kā mums mīlēt Dievu ar visu savu būtību, un pēdējie seši ir par to, kā mums jāmīl citam citu kā sevi pašu. Jēzus skaidri norāda, ka šie divi lielie mīlestības baušļi ir cieši saistīti ar likumu. “Uz šiem diviem baušļiem balstās visa bauslība un pravieši” (Mt. 22:40, NKJV).

Tātad visa Dieva likuma pamatā ir Dieva mīlestība. Dieva mīlestība un likums ir nedalāmi. Mēs bieži dzirdam cilvēkus sakām: mums nav jāpilda likums, mums vienkārši ir jāmīl Dievs un jāmīl citi. Kāpēc šai idejai nav jēgas?

Kā var paust mīlestību uz Dievu vai mīlestību uz citiem, ja pārkāpjam kādu no desmit baušļiem? _____

Likums ir svēts, taisns un labs

Mīlestība ir Dieva likuma pamats. Uzturot likumu, Viņš uztur mīlestību. Tāpēc Jēzus nomira, lai glābtu grēciniekus, lai Viņš varētu ievērot bauslību, vienlaikus sniegtot mums arī žēlastību. Tādējādi Viņš varētu būt gan taisns, gan attaisnot tos, kas tic (Rm. 3:25, 26). Kāda mīlestības izpausme! Attiecīgi pestīšanas process nepadara likumu par spēkā neesošu; drīzāk tas tiek vēl vairāk apstiprināts.

Izlasī Rm. 6:1–3 un pēc tam Rm. 7:7–12, īpaši pievēršot uzmanību 12. pantam. Ko šie panti mums stāsta par bauslības lomu pat pēc Kristus nāves? _____

Lai gan daži uzskata, ka žēlastība un pestīšana atceļ likumu, Pāvils skaidri pasaka, ka mums nav jāpaliek grēkā, lai žēlastība pieaugtu. Drīzāk tie, kas ticībā ir Kristū, ir “kristīti Viņa nāvē”, un tāpēc viņiem sevi jāuzskata par mirušiem grēkam un dzīviem Kristum.

Dieva likums nav grēks, bet (cita starpā) tas padara grēku un mūsu grēcīgumu mums redzamu. Tāpēc, jā, “bauslība ir svēta, un bauslis ir svēts, taisns un labs” (Rm. 7:12). Kā nekas cits tas atklāj mūsu lielo nepieciešamību pēc pestīšanas, kas nāk tikai caur Kristu. Attiecīgi mēs “neatceļam bauslību ticībā”, bet gan “tieši otrādi, mēs bauslību nostiprinām” (Rm. 3:31, NKJV).

Kristus nāca, nevis lai likvidētu bauslību, bet izpildītu visu, kas bija apsolīts bauslībā un praviēšos. Tādējādi Viņš uzsver, ka, “tiekāms debess un zeme zudīs, nezudīs neviena ne vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galiņš no bauslības, iekāms viss notiek” (Mt. 5:18).

Pats Dieva likums atspoguļo Dieva svētumu – Viņa pilnīgo mīlestības, taisnības, labestības un patiesības raksturu (3. Moz. 19:2; Ps. 19:7, 8; Ps. 119:142, 172). Šajā sakarā ir zīmīgi, ka saskaņā ar 2. Moz. 31:18 Dievs pats uzrakstīja desmit baušļus uz akmens plāksnēm. Šie likumi ir ierakstīti akmenī, un tie liecina par Dieva nemainīgo raksturu un Viņa morālo valdīšanu, kuras pamatā ir mīlestība – galvenā lielās cīņas tēma.

Kā šī saikne starp likumu un mīlestību palīdz mums labāk izprast Jēzus vārdus: “Ja jūs mīlat Mani, turiet Manas pavēles” (Jāņa 14:15)? _____

Likums un žēlastība

Kā mēs redzējām, likums un žēlastība nav pretrunā. Tie pilda dažādas funkcijas saskaņā ar Dieva mīlestību un taisnīgumu. Krasais bauslības un žēlastības pretstats būtu samulsinājis senos israēliešus, kuri uzskatīja, ka Dievs deva pašu likumu kā lielisku Dieva žēlastības izpausmi. Kamēr apkārtējo tautu “dievi” bija nepastāvīgi un pilnīgi neparedzami, atstājot cilvēkus bez iespējas uzzināt, ko “dievi” vēlas un kas viņiem patīk, Bībeles Dievs ļoti skaidri norāda Saviem ļaudīm uz to, kas Viņam patīk. Un tas, kas Viņam patīk, ir tikai tas, kas nāk par labu visiem Viņa ļaudīm gan individuāli, gan kolektīvi.

Tomēr bauslība nevar mūs izglābt no grēka vai izmainīt cilvēku sirdis. Mūsu iedzimtā grēcīguma dēļ mums ir nepieciešama garīga sirds transplantācija.

Izlasi Jer. 31:31–34. Ko tas māca par Dieva apsoliņumiem dot mums jaunu sirdi?

Salīdziniet to ar Kristus vārdiem Nikodēmam Jņ. 3:1–21 par jaundzimšanu.

Sk. arī Ebr. 8:10.

Desmit baušļus pats Dievs uzrakstīja uz akmens plāksnēm (2. Moz. 31:18), taču bauslībai bija jābūt ierakstītai arī Dieva ļaužu sirdīs (Ps. 37:30, 31). Ideālā gadījumā Dieva mīlestības likumam būtu jābūt nevis ārējam, bet gan iekšējam – iebūvētam mūsu raksturā. Tikai Dievs varēja ierakstīt Savu likumu cilvēku sirdīs, un Viņš apsolija to darīt Savas derības tautas labā (sk. Ebr. 8:10).

Mēs nevaram sevi izglābt, ievērojot likumu. Tā vietā žēlastībā mēs esam izglābti ticībā, kas nav no mums pašiem, bet ir Dieva dāvana (Ef. 2:8). Mēs neievērojam likumu, lai tiktu glābti; mēs ievērojam likumu, jo mēs jau esam glābti. Mēs neievērojam likumu, lai mūs milētu, bet gan tāpēc, ka esam milēti un vēlamies tādēļ milēt Dievu un citus (sk. Jņ. 14:15).

Tajā pašā laikā bauslība parāda mums mūsu grēku (Jēk. 1:22–25, Rm. 3:20, Rm. 7:7), parāda, ka mums ir vajadzīgs Pestītājs (Gal. 3:22–24), vada mūs pie vislabākā dzīvesveida un atklāj Dieva mīlestības raksturu.

Kāda ir tava cerība uz labvēlīgu spriedumu? Vai tā ir tava uzcītīgā un uzticamā likumu ievērošana, vai arī tā ir Kristus taisnība, kas tevi aplāj? Ko tava atbilde stāsta par Dieva likuma funkciju attiecībā uz to, ko tas var un ko nevar darīt?

Mīlestība ir likuma piepildījums

Mīlestības un likuma attiecības nevar pārvērtēt. Patiešām, saskaņā ar Svētajiem Rakstiem mīlēt nozīmē izpildīt likumu.

Rm. 13:8–10 Pāvils māca: “Kas otru mīl, tas ir piepildījis bauslību” (Rm. 13:8). Uzskaitījis daudzus no pēdējiem sešiem baušļiem, Pāvils paziņo, ka tie “visi ir apkopotī šajā teicienā, proti: ‘Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu’” (Rm. 13:9, NKJV). Patiešām, Pāvils skaidri māca: “Mīlestība ir bauslības piepildījums” (Rm. 13:10, NKJV). Savukārt Gal. 5:14 Pāvils skaidro: “Visa bauslība ir izpildīta vienā vārdā, proti: ‘Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu’” (Gal. 5:14, NKJV). Bet kāda veida mīlestība ir tā, kas pilda likumu? Kā izskatās šāda mīlestība?

Izlasī Mt. 23:23, 24. Kas ir “svarīgākais bauslībā”? Izlasī 5. Moz. 5:12–15 un Jes. 58:13, 14. Kā šīs rakstvietas parāda saistību starp likumu (īpaši sabata bausli) un Dieva rūpēm par taisnīgumu un atbrīvošanu? _____

Jēzus norāda, ka “svarīgākais bauslībā” ir “tiesa, žēlastība un ticība”. Un jo īpaši attiecībā uz vienu bausli – sabatu – mēs varam redzēt Svētajos Rakstos, ka pats sabats ir cieši saistīts ar atbrīvošanu un taisnību.

5. Mozus grāmatas 5. nodaļā sabata bauslis ir balstīts uz Dieva īstenoto Israēla atbrīvošanu no verdzības. Tas nozīmē, ka sabats ir ne tikai radišanas, bet arī atbrīvošanas no verdzības un apspiešanas piemiņas zīme. Un kontekstā par novēršanos no sava prieka un sabata saukšanu par prieku, priedājoties par Kungu (Jes. 58:13, 14), uzsvars tiek likts uz mīlestības un taisnības darbiem citu labā – darīt labu, pabarot izsalkušos, izmitināt bezpajumtniekus (sk. Jes. 58:3–10).

Nemot vērā visas šīs mācības (un daudzas citas), tiem, kas vēlas izpildīt bauslību ar mīlestību, ir jāuztraucas ne tikai par grēkiem, kad kaut kas ir izdarīts, bet arī par nolaidības grēkiem, kad nav izdarīts nepieciešamais. Mīlestība kā bauslības piepildījums ietver ne tikai bauslības ievērošanu tādā nozīmē, ka jāatturas no grēku izdarīšanas, bet arī aktīvu labu darbu darīšanu – mīlestības darbu veikšanu, kas uzticīgi veicina taisnību un žēlastību. Būt uzticīgam Dievam nozīmē ko vairāk, nekā tikai nepārkāpt kādu likumu.

Pāri visam – mīliet cits citu

Ja mīlestība ir bauslības piepildījums, tad nevar ievērot Dieva likumu pilnā nozīmē, vienkārši atturoties no nepareizas darbības. Pats mīlestības likums (kas izteikts Svēto Rakstu pilnībā) ne tikai liek mums atturēties no jauna darīšanas, bet arī mudina mūs darīt tādus darbus, kas atklāj Dieva mīlestību citiem – ne tikai citiem draudzes locekļiem, bet arī pasaulei kopumā, kurai tik ļoti nepieciešama patiesi kristīga liecība.

Izlasī Jēk. 2:1–9. Kāds būtisks vēstījums mums šeit tiek dots? _____

Šeit Jēkabs stingri nosoda netaisnību sabiedrībā, īpaši norādot uz nabadzīgo nicināšanu un apspiešanu no bagāto cilvēku puses. Pēc tam viņš pievērš uzmanību likumam par mīlestību uz tuvāko, sakot, ka, ja tu pildi šo likumu, tad “tu dari labi” (Jēk. 2:8, NKJV).

Kā to izteikusi Elena Vaita: “Mīlestība pret cilvēku ir Dieva mīlestības atspulgs. Lai mūsu sirdīs iedēstītu šo mīlestību, lai darītu mūs par vienas ģimenes bērniem, godības Ķēniņš kļuva viens no mums. Kad tiek piepildīti Viņa atvadu vārdi: ‘Tas ir Mans bauslis, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis’ (Jņ. 15:12), kad mēs pasauli mīlam tā, kā Viņš to ir mīlējis, tad Viņa misija mūsu labā ir pabeigta. Mēs esam gatavi Debesīm, jo Debesis ir mūsu sirdīs.” (“Laikmetu ilgas” 641. lpp.)

Kad mēs mīlam pasauli, kā Kristus to mīlējis, tad esam gatavi Debesīm. Cik spēcīgi izteikts tas, ko nozīmē būt Jēzus sekotājam!

Jēzus Saviem sekotājiem pavēl “mīlēt citam citu” tā, kā “Es tevi mīlēju” (Jņ. 13:34, NKJV). Jēzus arī saka: “No tā visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā” (Jņ. 13:35). Mīlestība ir tik ļoti svarīga kristīgajā ticībā, jo Dievs ir mīlestība (1. Jņ. 4:8, 16). Un tiem, kas apgalvo, ka mīl Dievu, ir jāmīl citam citu (sal. ar 1. Jņ. 3:11; 4:20, 21).

Attiecīgi 1. Pēt. 4:8 mudina kristiešus: “Par visām lietām lai jums būtu sirsnīga mīlestība citam pret citu, jo mīlestība aplāj grēku daudzumu” (sk. arī Ebr. 10:24 un 1. Tes. 3:12).

Pakavējieties vairāk pie idejas par pasaules mīlēšanu tā, kā Kristus mīlēja pasauli. Kā tas varētu mums palīdzēt labāk izprast kristīgās pilnības jēdzienu un to, kā mēs kļūstam derīgi mūžīgajai dzīvei? Līdzdaliet atbildes Bībeles izpētes grupā. _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Šiem Maniem vismazākajiem brāļiem” (637.–641. lpp.).

“Par tiem, kas kalpo citiem, rūpēsies lielais Gans. Tie dzers no dzīvā ūdens un būs apmierināti. Tie neilgosies pēc satraucošām izpriecām vai pārmaiņām savā dzīvē. Visvairāk tie domās par dvēselēm, kurām draud pazušana. Šāda sadarbība vienmēr nāks par labu. Pestītāja mīlestība saistīs sirdis citu pie citas.

Kad mēs sapratīsim, ka esam Dieva darbabiedri, tad par Viņa apsolījumiem vairs nerunāsim vienaldzīgi. Tie degs mūsu sirdīs un uz mūsu lūpām. Aicinot Mozu kalpot neizglītotai, nedisciplinētai un dumpīgai tautai, Dievs apsolīja: ‘Mans vaigs ies līdzī, un Es tevi vedīšu pie dusas.’ ‘Es būšu ar tevi.’ (2. Moz. 33:14; 3:12) Šis apsolījums attiecas uz visiem, kas Kristus vietā darbojas vājo un cietēju labā.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 641. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi 1. Kor. 13:4–8. Kā 1. Kor. 13. nodaļa atklāj, kādiem cilvēkiem mums vajadzētu būt?

2. Kas Mt. 25:31–46 atšķir avis no āžiem? Kā mēs varam saprast, ko Jēzus šeit saka, lai tā nebūtu mācība par glābšanu ar darbiem?

3. Ko tev nozīmē šie vārdi: “Kad mēs pasauli mīlam tā, kā Viņš to ir mīlējis, tad Viņa misija mūsu labā ir pabeigta. Mēs esam gatavi Debesīm, jo Debesis ir mūsu sirdīs”? (Sk. ceturtdienas pētījumu.) Ko tie atklāj par Dieva būtību un pašu Debesu būtību? Kā mēs šajā ziņā varam dzīvot vairāk kā Debesu pilsoņi, salīdzinot ar Dieva mīlestības izplatīšanu tādā veidā, kas nes gaismu un taisnību apspiestajiem?

4. Kādi praktiski pasākumi būtu jāveic jūsu vietējā draudzē, lai atspoguļotu Dieva rūpes par mīlestību un taisnību jūsu vietējā sabiedrībā? Ko jūs darāt labi savā kopienā? Kas jums ir jāuzlabo, un kam būtu vairāk jāpievēršas? Ko jūs varat darīt individuāli un kolektīvi, lai īstenotu to, ko esam pētījuši par Dieva mīlestību un taisnību?

SATURS

Dievs mīl neierobežoti	5
Derības mīlestība	12
Būt Dievam patīkamam	19
Dievs ir dedzīgs un līdzjūtīgs	26
Dievišķās mīlestības dusmas	33
Dieva mīlestība un taisnība	40
Ļaunuma problēma	47
Brīvā griba, mīlestība un dievišķā aizgādība	54
Kosmiskais konflikts	61
Saistošie noteikumi	68
Ko vairāk Es varēju darīt?	75
Mīlestība un taisnība: divi vislielākie bauši	82
Mīlestība ir bauslības piepildījums	89